

Giới thiệu Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi

Sở Niệm trong truyện Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi của tác giả Trì Đường là truyện nhân (người kế thừa) của gia tộc trừ ma, nhưng không nghĩ tới, sống hai mươi năm, người yêu ngôn tình sủng đầu tiên lại là một Cường thi ngàn năm!

Được rồi, thấy anh chu cấp tiền tiêu, nguyện làm tay chân cho tiểu thư tôi, tôi liền miễn cưỡng thu nhận anh.

Thế nhưng....Ông chủ lớn à, anh đừng cần tôi đó! Liệu câu chuyện huyền huyền này có mang lại cái kết đẹp được lòng độc giả? Cùng đón xem truyện hay này các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chuyên Nghiệp Anh Hiểu Mà

Sở Niệm không còn nhớ được đây là lần thứ mấy năm mơ như vậy rồi, trong mộng mình không thể nói chuyện, lại nằm trong lòng một người đàn ông không rõ diện mạo. Trên người anh ta mặc khôi giáp chỉ có người cổ đại mới mặc, xung quanh lạnh như băng giống như mỗi giọt nước mắt của anh ta rơi trên mặt cô.

Gió cát xung quanh gào thét điên cuồng, bão cát đã khiến người ta khó phân rõ ngày đêm. Người đàn ông quỳ một chân trên đất, vẫn ôm cô bất động. Thật lâu sau, anh ta mới dùng bàn tay thô ráp nhẹ nhàng lau sạch tro bụi trên mặt Sở Niệm giống như chạm vào đồ quý giá. Một lần, một lần, lại một lần, cho đến khi xác định đã lau sạch tro bụi dính trên mặt của người thương ở trong lòng, mới cúi đầu ghé sát tai cô.

"Niệm nhi, chờ ta." Giọng nói trầm thấp rất êm tai, chỉ là trong giọng nói đó ẩn chứa nỗi tuyệt vọng và lưu luyến làm cho Sở Niệm vô thức muốn rơi lệ.

Nhưng mỗi lần đều là cô chưa kịp nhìn rõ khuôn mặt kia liền tỉnh mộng. Chỉ để lại mình cô ngây ngốc ngồi ở trên giường, hồi lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

"Niệm Niệm, sao con còn ở trên giường hả?" Trong lúc Sở Niệm ngẩn người, bà nội từ từ bay đến bên cạnh cô, nghiêm túc nhìn cháu gái của mình đang sợ hết hồn.

"Bà nội! Ngài không thể hù dọa cháu gái của ngài chứ!" Sở Niệm nhìn bà nội ngồi ở trên hồ lô, oán giận đấm xuống giường bày tỏ kháng nghị.

Bà nội lại không cho là đúng, cũng mặc kệ cháu gái mình, tiện tay ném một cái đồng hồ báo thức lên giường Sở Niệm.

"Con còn không xem bây giờ là mấy giờ rồi, còn ngủ nữa! Con phải biết ông chủ Tôn muốn con đứng mười giờ đến trước cửa công ty của ông ta, nếu con đến muộn một phút, vụ giao dịch kia sẽ mất đấy."

"Con xin bà đó, con đã sớm đặt đồng hồ báo thức là chín giờ rồi, sao có thể trễ ả."

"Con xem lại cho bà rồi hãy nói."

Sở Niệm bắt mắt cong cong môi, cầm đồng hồ báo thức lên nhìn, sau đó, cả người hóa đá trong nháy mắt.....

Chín giờ bốn mươi phút, đúng vậy! Chính là kim ngắn chỉ số chín, kim dài chỉ số tám, không nhiều, không ít, chín giờ bốn mươi phút!

"Làm sao có thể, làm sao có thể!" Sở Niệm kêu rên, hô to.

Cô nhớ rõ ngày hôm qua trở về chắc chắn đã đặt báo thức đúng chín giờ sáng rồi mới ngủ mà, làm sao nó có thể không kêu chứ!-
;";l;;e;;q""uyyd""ô.....nnnn,...-- Nhớ tới bản mặt keo kiệt của ông chủ Tôn, nhớ tới một triệu tệ sắp đến tay lại rất có thể hóa thành bọt nước, Sở Niệm lại càng rên dài, càng lúc càng không tiết chế.

Lật tay tiếp được gối đầu bà nội ném thẳng đến, Sở Niệm cũng mặc kệ mộng gì, người đàn ông nào, nhanh chóng rời giường chạy vội vào phòng vệ sinh.

Rửa mặt, đánh răng, thay quần áo, trang điểm, người bình thường mất đến một giờ cũng chưa thể hoàn thành, vậy mà Sở Niệm chỉ dùng mười phút! Nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, cô nói với bà nội đang nhìn chăm chăm mình: "Bà nội, vì không để cho hương nhang châu Úc nhập khẩu của ngài trở thành không khí, cháu gái quyết định dùng Thuần pháp (phép chấn), ngài không ngại chứ?"

Bà nội nhướn mày, Thuần pháp luôn là pháp thuật mà nhà họ Sở cấm dùng vào ban ngày. Dù sao thì tự nhiên xuất hiện một người, đến chỗ nào cũng sẽ gây ra khủng hoảng. Nhưng vào lúc nơi nơi đều kẹt xe này, suy nghĩ đến bản thân vẫn luôn nhớ đến hương nhang châu Úc, bà nội cũng mặc kệ quy củ tổ tông gì đó, gạt đầu ngằm cho phép.

Sở Niệm thấy thế, cúi đầu cười như tên trộm, từ trong túi lấy ra một tấm bùa chú, miệng niệm vài tiếng, liền nhắm mắt, biến mất.

Mộ Thành, cao ốc Hoàn Thu.

Sở Niệm không rảnh chú ý đến người bên cạnh kinh hô, nhìn đồng hồ điện tử trên nóc cao ốc, vỗ tay phát ra tiếng.

”Good, thời gian vừa vặn.” Khinh bỉ liếc nhìn ông chủ Tôn đứng cách đó không xa, cô liền đẩy cửa, đi vào cao ốc, vào thang máy.

Chỉ là, khi thang máy dừng ở tầng 14 thì cửa lại không mở. ^ll,&Q,..D....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Số Phận Mỗi Người Đã Được Sắp Đặt

Lưu Tráng Nam trong miệng Sở Niệm đúng là con quỷ đang cực lực giãy giụa ở trước mắt này, Tôn Quý Nhân đâu, cũng chính là ông chủ Tôn. Khi còn sống Lưu Tráng Nam là lái xe của Tôn Quý Nhân, trong một lần tai nạn giao thông, anh ta vì cực lực bảo vệ ông chủ mình, bị xe tải lớn ở trước mặt tông vào.

Vốn là dựa theo suy nghĩ của bất kỳ ai, ông chủ mình cũng sẽ vì hành động của mình mà chu cấp cho vợ con mình một khoản tiền an ủi. Nhưng Lưu Tráng Nam tuyệt đối không ngờ là, Tôn Quý Nhân chẳng những không chu cấp tiền cho vợ mình mà còn đuổi vợ và đưa con một tuổi của mình ra khỏi nhà.

Nhìn vợ gầy yếu ôm đứa nhỏ lưu lạc đầu đường, trong lòng Lưu Tráng Nam liền sinh ra một nỗi oán hận, cho nên mới đi vào công ty của Tôn Quý Nhân. Phá hư việc buôn bán và dọa chạy nhân viên của ông ta.

”Nếu cô đã biết tên tôi thì cũng biết vì sao tôi phải ở lại chỗ này!” Lưu Tráng Nam nhớ tới đáng về lúc Tôn Quý Nhân xưa đuổi vợ và con mình, oán khí trên người liền tăng thêm.

”Đương nhiên biết rõ, nhưng giống như tôi vừa mới nói, người chết thì nên đến đúng chỗ của mình.” Sở Niệm cúi đầu, giọng nói bình thản làm cho Lưu Tráng Nam không nghe ra tâm tình của cô.

”Tôi sẽ đi, nhưng phải đợi tôi nhìn tận mắt họ Tôn kia cửa nát nhà tan đã, không phải là bây giờ!”

”Anh hết thời gian rồi.”

”Cho dù ông ta cửa nát nhà tan, đối với cô và người nhà cô mà nói, có quan hệ gì chứ?”

Sở Niệm ngược mắt nhìn Lưu Tráng Nam đang phẫn nộ, yên lặng buông tiếng thở dài, đáp: “Hắn là anh biết rõ về đầu thai chuyển kiếp, là đường ra duy nhất để anh bắt đầu lần nữa. -l,.,ll,q.....d,....o,,,,9....=- Anh ở lại đây, đối với anh và vợ con anh đều không công bằng.”

”Công bằng? Trên thế giới này từng có sự công bằng sao?” Lưu Tráng Nam hừ lạnh một tiếng.

”Tôi vì bảo vệ tên súc sinh Tôn Quý Nhân đó mới bị xe đụng chết, ông ta không cho vợ tôi khoản tiền báo tử thì thôi, còn đuổi vợ con tôi ra ngoài nữa! Bây giờ cô bảo tôi buông tha thù hận, đầu thai chuyển kiếp, cô cảm thấy có khả năng sao?! Nếu là cô, cô buông được à?”

”Không bỏ được cũng phải bỏ! Anh biết rõ nếu anh còn cố chấp nữa, anh sẽ không còn cơ hội đầu thai. Nếu anh không đồng ý quay đầu, tôi chỉ có thể tự ra tay thôi!”

”Nếu cô là đời sau của nhà họ Sở, vậy cô có biết bây giờ cô đang giúp kẻ ác hay không!”

Trong mắt Sở Niệm thoáng qua vẻ chán ghét, giọng nói biến thành lạnh như băng: “Vậy thì sao?”

”Nếu cô đã biết rõ, vậy tại sao còn giúp ông ta? Cô không sợ gặp báo ứng à?”

”Anh muốn biết vì sao tôi giúp ông ta sao?”

”Đúng!” Lưu Tráng Nam không cam lòng gật gật đầu.

”Bởi vì tôi yêu tiền, Tôn Quý Nhân cũng trả tôi tiền.” Sở Niệm có thâm ý khác cười cười, trên gương mặt nhìn như hồn nhiên lại tràn đầy tham lam.

Lưu Tráng Nam mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Sở Niệm.

”Chỉ vậy thôi?”

”Chỉ vậy thôi.” Sở Niệm trả lời dứt khoát, cô không có cao thượng, tình cảm sâu đậm, nhân cách kiên trinh gì. Cô chính là như vậy, cho nên đối mặt với bất kỳ người nào, đều thành thực có chút quá phận.

Không muốn thấy bất kỳ cảm xúc gì trong mắt Lưu Tráng Nam, Sở Niệm thu lại gậy hàng ma vào trong túi, lấy bùa chuyển kiếp từ trong túi ra.

Kỳ thật, ngay từ đầu cô đã không định đánh cho anh ta tan thành mây khói, cầm gậy hàng ma chỉ để hù dọa chút thôi. —L,,,...qq.....D....ô,,,n.....—
Xuất phát từ cảm tính, cô cũng muốn cho anh ta thêm chút thời gian. Hiện tại, anh ta nên đi rồi.

Lưu Tráng Nam giãy dụa: “Cô, cô muốn làm gì! Cô đừng tới đây, qua đây, tôi giết cô!”

Mặc dù Lưu Tráng Nam chưa từng thấy qua lá bùa trong tay Sở Niệm, nhưng trực giác nói cho anh ta biết, chỉ cần tờ giấy kia dán lên người mình thì mình có thể không lưu được ở đây nữa.

Anh ta cố gắng giãy giụa, giãy giụa vì chính mình không cam lòng, không bỏ được. Anh ta còn chưa thấy kết cục của Tôn Quý Nhân, còn chưa đi thăm vợ con mình.

Thế nhưng, tất cả đều không kịp rồi!

Lá bùa vàng dán lên, ánh sáng vàng hiện ra. Sở Niệm nhắm mắt lại, không để ý đến Lưu Tráng Nam đang gào thét và cầu xin, nhẹ giọng bắt đầu niệm chú chuyển kiếp.

”Cuộc đời mỗi người đều được trời cao sắp đặt rồi.”

Thang máy trở về bình thường, Sở Niệm nhẹ giọng thở dài, khom lưng nhặt một chuỗi hạt màu bạc do Lưu Tráng Nam để lại, đợi thang máy ngừng ở tầng một, ra khỏi cao ốc, nhìn chiếc xe hơi màu đen có rèm che đỗ ở đằng kia, đi đến.

Nhìn người đàn ông mặc tây trang ngồi trong xe, cô cười rất là châm chọc.

”Chuyện của tổng giám đốc Tôn đã được giải quyết, tôi đã gửi số tài khoản của tôi đến email của ông. Chi là....”

”Chi là cái gì?” Tôn Quý Nhân nhíu mày, trực giác của kẻ thương nhân sành sỏi nói cho ông ta biết, cô gái nhỏ trước mắt này sẽ không kết thúc chuyện đơn giản như vậy, ông ta không thích người tham lam.

Sở Niệm rõ ràng đọc hiểu cảm xúc trong mắt Tôn Quý Nhân, xòe chuỗi hạt màu bạc vẫn đang cầm trong lòng bàn tay ở trước mặt ông ta. Cảm giác ông ta nhìn thấy nó thì thân thể hơi cứng ngắc. —llll,,,qq.....d.....o.....n.....— Lúc này cô mới hài lòng thu tay về, nói ra: “Ông chủ Tôn, làm việc vô đạo đức thì phải nghĩ cách đền bù. Tránh được một lần, không có nghĩa là sẽ còn mạng để tránh lần thứ hai.”

”Cô đang uy hiếp tôi ư?” Tôn Quý Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

”Đúng.” Sở Niệm rất là thành thực gật đầu.

”Nếu không có Lưu Tráng Nam cứu ngài, ngài cho rằng bây giờ còn đứng được ở chỗ này sao?”

Được lời còn không biết cảm ơn gì cả! Sở Niệm hung hăng phỉ nhổ trong lòng.

”Muốn bao nhiêu?”

”Không nhiều lắm, tiền nuôi dưỡng vợ con Lưu Tráng Nam là bốn triệu cộng thêm phí dịch vụ của tôi, tổng cộng năm triệu tệ.” Sở Niệm cười cười, có thâm ý khác từ trên xuống dưới đánh giá Tôn Quý Nhân một phen.

”Tôi tin tưởng chút tiền lẻ ấy ở trong mắt tổng giám đốc Tôn, cũng chỉ bớt đi khoảng hai, ba bộ quần áo thôi.”

Tôn Quý Nhân trầm tư không nói, ngược lại còn quan sát Sở Niệm, trong đôi mắt híp xoẹt qua rất nhiều cảm xúc. Thấy Sở Niệm không trốn tránh sự quan sát của mình giống như những kẻ khác, đột nhiên vỗ tay, nói: “Quả nhiên là Trường giang sóng sau đè sóng trước, tiền thì tôi có thể cho cô. Nhưng cô Sở à, cô không sợ chuyện cô tự tăng giá, uy hiếp cổ chủ bị truyền đi, gây bất lợi cho danh tiếng của cô sao?”

”Không sợ.” Sở Niệm không thêm để ý đáp, trong đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy châm chọc.

”Tôi trời sinh đã yêu tiền, người trên đường đều biết hết. Ông chủ Tôn tìm tôi trước, tôi là kiểu người nào, hẳn là ông đã hỏi thăm trước rồi. Hơn nữa có thể tiếp đón người làm ăn như ngài, ngài cảm thấy, tiêu chuẩn đạo đức của tôi có thể cao bao nhiêu?”

”Ha ha, cô bé rất khá.” Mặc dù trên mặt Tôn Quý Nhân tràn đầy vui vẻ, nhưng trong mắt lại lạnh lẽo thấu xương.

”Đó là đương nhiên, nếu ông chủ Tôn đã đáp ứng, vậy tôi đi trước. Nếu lần sau còn gặp chuyện gì, hoan nghênh ngài tiếp tục tìm tôi.”

Lời nên nói đều đã nói rồi, Sở Niệm cũng lười nói nhảm với ông ta. Xoay người vẫy một xe taxi, hướng về phía Tôn Quý Nhân đang ngồi nhìn mình, vẫy

vẫy tay rồi đi khỏi.

Đội Sở Niệm rời khỏi, lái xe của Tôn Quý Nhân mới đi tới, hỏi: “Ông chủ, ngài thật sự định cho cô ta nhiều tiền như vậy sao?”

”Cho, dĩ nhiên là cho.” Tôn Quý Nhân cười lạnh.

”Điều tra rõ bối cảnh của cô ta, dám uy hiếp tôi sao? Cô ta có mệnh lấy tiền, nhưng không nhất định có mệnh dùng tiền.”

”Nhưng cô gái đó biết yêu thuật, ngộ nhờ.....”

”Tôi không tin trên thế giới này chỉ có nhà họ Sở biết trừ ma, trước khi cô ta không biến thành quỷ thì cũng là người. Sau khi cô ta biến thành quỷ, tôi cũng nhất định tìm được một người thay thế cô ta. Thế giới này không phải như vậy sao, có tiền, còn sợ không có người à?”

”Thuộc hạ biết rõ nên làm như thế nào rồi, ông chủ cứ yên tâm đi.” Lái xe khom lưng mở cửa xe, a dua nói.

”Làm sạch sẽ một chút, tôi không muốn lưu lại bất kỳ nhược điểm nào.” Tôn Quý Nhân ngồi trở lại trong xe, nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của Sở Niệm khi nói chuyện với mình, trong lòng ông ta thấy hơi đáng tiếc và bội phục. Thế nhưng, ông ta không thích có người như vậy sống trên thế giới này

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người Mới Tới

Chờ Sở Niệm về đến nhà đã là đêm khuya. Có chút mệt mỏi đổi lại dếp, cô cúi gằm mặt, ngay cả tắm rửa cũng lười, phi nhanh đến cửa phòng của mình, đáng tiếc lại bị một cái hồ lô chắn ngang đường ở giữa không trung.

Không đợi người ngồi trên hồ lô mở miệng, tam cây hương không lồ đã bị cô nâng trên đỉnh đầu.

”Bà nội, có chuyện gì ngày mai hãy nói, con mệt quá, van cầu ngài buông tha cho.”

”Không được, con thành thật khai báo cho bà biết vì sao đến giờ này mới vừa về. Nói không rõ thì con đừng mong nghỉ ngơi.” Bà nội liếc liếc cây hương, dùng ba cây như thế mà muốn thu mua bà hả, không có cửa đâu!

”Con đi xử lý chuyện, xong xuôi liền quay về mà. Bà nội, con van xin bà, con mệt quá.” Sở Niệm bắt đầu dĩ cầu xin.

”Chuyện gì?”

“... Một chút việc riêng.”

”Việc riêng gì?”

“... Bà nội, con đã hai mươi rồi! Hai mươi rồi! Con có thể có chút riêng tư không đây?” Đối mặt với sự cố chấp muốn hỏi đến cùng của bà nội, cô thật sự không nhịn được nữa.

”Hai mươi thì làm sao, cho dù con tám mươi tuổi thì vẫn là cháu gái bà!” Bà nội cũng gấp gáp, giọng nói nâng cao đến quãng tám.

Nhìn ánh mắt sắc như kiếm của bà nội, Sở Niệm thật sâu hít vào một hơi. Vừa nhìn lư hương hình bát giác dưới bài vị của tổ tiên, vừa cười áy náy nói: “Bà nội, rất xin lỗi. Con cam đoan là đợi ngày mai con tỉnh ngủ, tan học về, con sẽ kể rõ mọi chuyện với bà.”

”Con muốn làm gì?” Bà nội nhú mày, bà hiểu rất rõ dáng vẻ mặt la mày lém đó của cháu gái, bây giờ nói như vậy, chắc chắn bất ổn.

Chỉ tiếc bà nội còn chưa kịp hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Sở Niệm, liền nghe cháu gái báo bối của mình niệm một tiếng 'Thu', bản thân đã bị hút trở về hang ổ của mình trong lư hương bát giác.

”Sở Niệm, con đây là muốn tạo phản rồi!” Lư hương bát giác rung lên, đập xuống bàn bình bịch.

Sở Niệm cười hi hi, đốt một nén hương cắm vào bát hương, nói: “Bà nội, ngài cũng đừng nóng giận..ll..&*&....q....*&&&(((d.....))))),,,,,,.....Đợi ngày mai, ngài muốn phạt con thế nào cũng được. Con đốt hương to châu Úc cho ngài rồi, ngài từ từ hưởng thụ ạ. Cháu gái thật sự không ở lại được nữa, liền lui xuống trước ạ.”

”Con dám!” Bà nội làm gì cũng không nghĩ tới cháu gái mình sẽ dùng đến chiêu thức ấy, nếu không phải bà đã chết rồi, công lực mất hết, bà nhất định ngăn cháu gái lại, dạy dỗ ba ngày ba đêm.

Bà nội mắng hăng say, Sở Niệm cũng vui vui về về, lấy hai miếng bông vải từ trong túi ra nhét vào lỗ tai, cũng mặc kệ ngày mai kết cục của mình có thể thế thảm hay không, lác mông bật nhảy vào phòng.

Sáng sớm hôm sau, Sở Niệm ngủ được một giấc đã đời, thấp hương cho bà nội xong, vừa hát khê vừa đi học rồi.

Còn chưa đến cửa trường học, từ xa cô đã thấy Nhạc Du đứng ở đường bên kia vẫy tay với mình. Cô chạy như bay qua rồi ôm một cái thật chặt với bạn.

Nhạc Du là người bạn duy nhất của cô từ nhỏ đến lớn, cũng là bạn bè tốt nhất. Mặc dù có rất nhiều chuyện không thể thẳng thắn với Nhạc Du, nhưng cô ấy cũng chưa bao giờ so đo những thứ đó với cô.

"Nhạc Du, mình rất rất nhớ cậu đó ~" Sở Niệm làm nũng khiến người ta muốn nôi cả da gà.

Nhạc Du cười dịu dàng, yêu thương vỗ nhẹ đầu cô bạn, đáp: "Cậu ấy à, vĩnh viễn đều chẳng đứng đắn như vậy."

"Ha ha, người ta nói thật mà. Chẳng lẽ đã không gặp lâu như vậy, cậu không nhớ mình chút nào à?"

"Cậu cũng biết chúng ta đã lâu không gặp sao? Cậu đấy, luôn luôn im hơi lặng tiếng biến mất. Ngay cả điện thoại của mình cũng không nhận, có biết người ta rất lo lắng cho cậu không?"

Từ nhỏ đến lớn, Sở Niệm luôn đột nhiên biến mất một khoảng thời gian, sau đó lại đột nhiên xuất hiện. --,,,l,,,,q,,,,d,,,,,----Nhạc Du cô là một người chưa từng biết nói dối, vì Sở Niệm mà từ nhỏ đã nói dối thầy cô không biết bao nhiêu lần. Thật vất vả đến đại học, Nhạc Du còn phải giúp Sở Niệm điểm danh mỗi ngày nữa.

"Cô chủ lớn à, mình biết sai rồi. Cậu hãy tha thứ cho mình đi, lần sau, mặc kệ đi đâu, mình cũng sẽ báo cáo nhanh với cậu."

"Thật sự?" Nếu như cô nhớ không lầm, thì cô ấy đã cam đoan không dưới mười lần rồi.

Sở Niệm thấy cô bán tín bán nghi, liền xấu hổ cười cười. Khoác tay bạn, nửa kéo vào phòng học, trong miệng còn liên tục lẩm bẩm những câu mà ngay cả Nhạc Du đều nghe không hiểu.

Nhưng khi đi đến cửa phòng học, ngo vào trong, Sở Niệm liền tròn tròn mắt. Cứng đầu cứng cổ lùi một bước, nhìn nhìn tấm biển số treo trên cửa phòng.

Nhạc Du khó hiểu, hỏi: "Làm sao vậy Niệm Niệm?"

"Cũng không đi nhầm chỗ mà." Sở Niệm lác lác đầu, vẫn chưa tin vào cảnh tượng trước mắt.

"Cái gì?" Nhạc Du cũng bị cô làm cho hồ đồ, tạm thời chưa thể lý giải lời của bạn mình.

"Nhạc Du, cậu xem đi, môn học chúng ta chọn là rất ít được quan tâm mà. Mặc dù đã một tháng rồi mình không đến trường, nhưng mình vẫn nhớ rõ, lúc trước chúng mình học môn này. Trong phòng tính đi tính lại cộng thêm hai chúng ta thì nhiều lắm là bốn người. Cậu xem bây giờ đi, mặt trời thật sự mọc từ hướng tây rồi."

Nhạc Du nghe xong những lời này, lại nhìn vẻ mặt khó tin của Sở Niệm, liền nở nụ cười. Cũng mặc kệ cô đang lảm nhảm, ấn Sở Niệm ngồi xuống ghế xong, mới từ từ giải thích.

"Niệm Niệm, cậu đó, chỉ là lâu quá không đến trường, nên không biết rất nhiều chuyện mà thôi."

"Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là mấy hôm trước đột nhiên có một thầy giáo dạy thay và một học sinh chuyển trường vào khoa kiến trúc thôi."

"Nam à? Bao nhiêu tuổi? Lớn lên đẹp trai hả?"

"Nam, nghe nói thầy giáo đó nhiều nhất là hai mươi tám tuổi, học sinh chuyển trường kia thì bằng chúng ta, cũng chừng hai mươi tuổi. Về phần có đẹp trai hay không thì mình chưa biết, dù sao cũng chưa gặp qua."

"Làm sao có thể, cậu đùa mình hả." Cô không thường xuyên đến trường, chưa thấy qua hai người kia thì thôi, chứ làm sao Nhạc Du lại chưa thấy được?

Nhạc Du thấy cô không tin mình, bắt mồm nhử mày, nói: "Mình lừa cậu làm gì, hai người kia mới tới trường mình khoảng hai ngày trước. _{LLLLL...Q&*&&&>>>>>D.....}.... Gặp qua hai người bọn họ chỉ có hiệu trường thôi. Chỉ là nghe đồn, hai người kia rất khá, nếu không sao hôm nay lại có thể trợn này chứ?"

Sở Niệm im lặng, quét mắt nhìn đám nữ sinh ầm ỹ xung quanh, bắt đầu dĩ thờ dài. Đầu nói nữ sinh giờ toàn háo sắc, trước kia cô còn rất không phục. Nhưng nhìn thế trợn hôm nay, cô đột nhiên cảm thấy chuyên gia nói gì cũng rất có đạo lý.

Trai đẹp à? Cô muốn xem xem rốt cuộc là đẹp đến mức nào.

Theo tiếng chuông vào học vang lên, phòng học cũng yên tĩnh lại. Lúc này cửa được đẩy vào từ bên ngoài, hai dáng hình một trước một sau đi vào, trong phòng học đầy tiếng kinh hô.

Phải hình dung hai người trước mắt này như thế nào nhỉ, một người lãnh túan (lạnh lùng + túan tú) nghiêm túc? Một người thanh tú đáng yêu?

Sở Niệm sững sờ nhìn chằm chằm hai người đứng trên bục giảng, tạm thời trong đầu chưa sắp xếp được ngôn ngữ thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cậu Trông Giống Người Tốt

“Thật đúng là phong nhã.” Nhạc Du ở bên cạnh thấp giọng nói.

Sở Niệm không thể phủ nhận chút xấu nào, mặc dù cô đã từng gặp qua quý nam trông rất đẹp trai, nhưng lại chưa từng gặp qua người đàn ông nào có thể gây cho cô sự tương phản mãnh liệt đến vậy.

Trước tiên là nói về người đàn ông đi đằng trước, xem ra là thầy giáo đến dạy thay rồi. Anh ta nhìn như nghiêm cẩn, mặc áo sơ mi màu xám đậm, quần tây sẫm màu, nhưng nút áo thứ hai lại tùy ý mở ra, lộ ra hầu kết như có như không. Làn da trắng nõn, đôi mắt xinh đẹp giống như xoáy nước dưới đáy biển sâu, dường như người khác chỉ cần liếc anh ta thêm một cái, sẽ bị hút mất linh hồn. Trong sự lạnh lùng, túan tú, trầm ổn lại lộ ra sự cương quyết, nhã nhặn mà không dễ thân cận.

Mà chàng trai đứng bên cạnh anh, xinh đẹp làm cho Sở Niệm cảm thấy hơi quá mức. Nếu cô so sánh người đàn ông trưởng thành kia với con chim ưng bay lượn trên trời thì chàng trai kia lại giống như chú Tuần Lộc lạc đường trong rừng rậm.

Vóc dáng cùng là gần 1,85m nhưng trong mắt sinh viên nam luôn để lộ sự thuần khiết và không lưu loát. Chỉ là nhìn tướng mạo, làm cho người ta không nhận được muốn đến gần, thương yêu cậu ta. Làn da trắng nõn có thể so với da em bé, khe mỉm cười cũng đủ để bất kỳ người phụ nữ nào trên thế giới đều nổi lên tình thương của mẹ.

Hai kiểu đàn ông khác hẳn nhau đứng cùng một chỗ, đúng là khiến người ta cảm thấy rung động.

Sở Niệm ngơ ngác nhìn chằm chằm hai người thật lâu, cho đến khi chạm mắt với người đàn ông ở trên bục, mới vội vàng cúi đầu. —
l;;;llq;;ql;;qq;;d;;,,,o,,,,nn...-4- Lý trí nói cho cô biết, nếu như mình bị người như vậy nhìn chằm chằm, cũng cảm thấy rất không dễ phép. Áo nào dùng tay vỗ vỗ mặt mình, hy vọng có thể nhanh chóng thoát khỏi sự lúng túng này.

Người đàn ông rõ ràng thấy được hành động của Sở Niệm, trong đôi con ngươi đen láy thoáng qua ý cười. Khác hẳn với vẻ khắt khe của sinh viên nam đứng bên cạnh, bình tĩnh ho nhẹ ngăn lại hàng loạt tiếng kinh hô không ngừng kể từ khi bọn họ xuất hiện đến giờ.

Đợi đến khi lớp học hoàn toàn yên tĩnh lại, anh mới mở miệng nói: “Chào mọi người, tôi là thầy giáo dạy thay mới tới. Tôi tên là Thương Sùng, về sau các bạn có thể gọi tôi là thầy Thương.”

“Phụt.” Sở Niệm thề là mình không hề cố ý, nhưng vừa nghĩ đến một người đàn ông có tướng mạo đường hoàng lại để người ta gọi là thầy Thương, cô liền không nhận được bật cười.

Thương Sùng nhướn mày, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, bước từng bước đến chỗ của Sở Niệm. Giọng nói trầm thấp cuốn hút, nói ra lời lại trúng tim đen.

“Vị bạn học này, hình như em có ý kiến với tên của tôi sao?”

Sở Niệm ngẩn ngơ, vội vàng đứng lên, đáp: “Không có, thầy suy nghĩ nhiều rồi.”

“Suy nghĩ nhiều? Em chắc chứ?”

“Em chắc chắn.” Sở Niệm càn cúi thấp đầu, kiên trì nói dối.

“Vậy thì được rồi.”

Thương Sùng lạnh lùng cười một tiếng, cũng không nói thêm gì với Sở Niệm, xoay người trở lại bục giảng. Dưới ánh mắt ý bảo sinh viên nam đang đứng kia có thể tự giới thiệu mình, liền tùy ý dựa vào bên cạnh bàn giáo viên, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Sở Niệm, hai tay khoanh ở trước ngực.

Sở Niệm không biết mình đã trải qua tiết học cuối như thế nào, ngoại trừ nhớ mang máng câu nói của Thương Sùng khi gần tan học, về sau không phải tiết của mình thì sinh viên khác đừng có đến lớp này tham gia nào nhiệt gì gì đó, thì cả người cô đều ngây ngây ngơ ngơ.

Cho đến khi Nhạc Du dùng sức vỗ vỗ bả vai cô, Sở Niệm mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần. Nhìn mọi người đã rời khỏi phòng học, mới hốt hoảng cầm sách, nói: “Nhạc Du, chúng ta đi thôi.”

Nhạc Du cho rằng vì chuyện trong lớp vừa rồi mà Sở Niệm mất hứng, cho nên không nói thêm gì, đi theo sau Sở Niệm rời khỏi chỗ ngồi.

Nhưng khi các cô đến cửa phòng học, một người lại chắn trước mặt các cô. Sở Niệm bất mãn, đã hé miệng chuẩn bị mắng kẻ chặn đường, lại bị người trước mặt bức ép nuốt lại lời nói.L.,

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nghĩa Vụ Mà Thôi

“Kỳ thật cậu ta chỉ vô ý nói sai một câu thôi, đã bị cậu hù dọa như thế, cậu còn nói mình đúng nữa.” Nhạc Du và Sở Niệm chơi đùa từ nhỏ đến lớn, mặc dù biết tính tình của Sở Niệm chính là dạng miệng khiếm khuyết nhưng lòng rất tốt. Nhưng nếu Sở Niệm thật sự làm sai, Nhạc Du sẽ gọn gàng dứt khoát nói cho cô biết.

“Mình chỉ cảm thấy Tuần Lộc kia đúng là hết chỗ nói, vô cớ chạy tới nói muốn làm bạn với mình, còn nói mình như thế nữa.” Sở Niệm uất ức bấu môi, cả người như khí cầu đã trút được giận, trong đôi mắt đen láy tràn đầy uất ức.

“Nhạc Du, cậu nói lần này mình về, có phải trông già hơn trước không?”

Từ nhỏ Sở Niệm đã gánh vác trách nhiệm trừ ma của nhà họ Sở, mặc dù tổ huấn của nhà họ Sở không có biến thái đến mức can thiệp vào tình cảm và nguyện vọng cá nhân của cô. Nhưng trải qua thời gian dài tiếp xúc với đám yêu ma kia, cô còn biết xử lý nhiều chuyện hơn những bạn cùng trang lứa.

Hơn nữa, tuy nói pháp thuật của cô không tệ, quý quái cũng không thể gây tổn thương chút nào cho cô. Nhưng quý quái vốn là vật dơ bẩn, âm tà, chỉ xuất hiện vào ban đêm. Trắng đen đảo lộn như vậy, lao tâm lao lực, làn da, thân thể chắc chắn già yếu nhanh hơn người thường.

Người đời thường nói sinh lão bệnh tử là tình huống của mọi người nên không cần băn khoăn. Nhưng trên thực tế, bất luận kẻ nào cũng sẽ sợ chết, bất kỳ cô gái nào cũng sẽ sợ già.

Nhạc Du không biết chỉ một câu nói vô tình của Mặc Vân Hiên đã khiến cho Sở Niệm luôn luôn sáng sủa lại thật sự khó chịu. Vừa đau lòng vừa buồn cười nâng mặt của bạn mình lên, cô nói: “Bà cô trẻ của mình à, cậu mới bao nhiêu tuổi hả, già ở đâu chứ. -l.,.,l.qq,,,,,,,,,d.,...ô.,nnn.....Cậu nên biết lúc cậu không ở đây, có không biết bao nhiêu sinh viên nam đã hỏi mình về cậu đấy. Từ nhỏ đến lớn cậu đều là hoa hậu trong trường học, bây giờ cậu đang tạo thị phi để mình ghen tỵ đấy phải không?”

“Cậu cứ dỗ mình vui, cậu mà ghen tỵ với mình à. Cậu nghĩ rằng mình và cậu đều không biết những sinh viên nam đó vờ hỏi thăm tin tức của mình là để tiếp cận với cậu à? Con nhỏ này, không biết kiếp trước đã tích được phúc khí gì chứ! Chẳng những có một gia đình tốt, trưởng thành lại xinh đẹp, tính tình còn tốt như vậy nữa.”

Cha của Nhạc Du là Mộ Thành có tiếng trong giới bất động sản, là người bình thân, rộng lượng. Mẹ là một chuyên gia âm nhạc, tính tình nổi danh dịu dàng, từ tâm. Gia sản giàu có, hơn nữa quan hệ cũng hài hòa, hạnh phúc.

Khác với dáng vẻ thuần khiết, loli của Sở Niệm, Nhạc Du có vóc người mảnh mai, cao gầy, gia đình giáo dục tốt, cộng thêm vẻ bề ngoài dịu dàng, tuyệt mỹ khiến cả người Nhạc Du đều tỏa ra hơi thở công chúa. Khiêm tốn, nhã nhặn, bao dung, dịu dàng, quá nhiều ưu điểm làm cho Sở Niệm không đếm xuê.

Nhạc Du buồn cười nhìn Sở Niệm đang nhìn mình chằm chằm không tha, khoác tay cô, nói: “Hai chúng ta đừng tự khen nhau nữa, cậu không chán ghét thì mình đã chán lắm rồi. Không phải cậu sợ bản thân mau già à, đi thôi, chúng ta đi spa thư giãn, để cô chủ Sở của chúng ta thoải mái nào.”

“Ý kiến này quá tuyệt vời!” Sở Niệm hoan hô, vui vẻ không thôi theo sát Nhạc Du.

Thoải mái nằm trên ghế mát xa, Sở Niệm và Nhạc Du đang nói chuyện vô cùng hăng say. Lúc này điện thoại vang lên, Sở Niệm cầm điện thoại lên trông thấy một dãy số xa lạ, không vui nhún mày.

“Xin chào, ai đấy ạ.” Không phải cô đã thông báo trên trang web của công ty là một tháng này không nhận công việc rồi sao?

“Thương Sùng” Đầu bên kia nói ra hai chữ ngắn gọn.

“Ai?” Sở Niệm sửng sốt, cho là mình nghe nhầm rồi.

“Thương Sùng. Sao thế? Hôm nay mới học tiết của tôi, giờ đã quên tên thầy giáo nhanh như thế sao?” Đầu bên kia hăng giọng, đậm vị châm chọc khiến

Sở Niệm muốn ho khan.

”Khụ, khụ, thầy Thương, tại sao anh lại có số của tôi?”

”Số địa chỉ của trường.”

”Vậy anh tìm tôi có chuyện gì không?”

”Không có gì quan trọng, chỉ muốn biết em đang làm gì thôi.”

Trên trán của Sở Niệm chảy xuống ba vạch đen, nhìn nhìn đồng hồ treo tường nói: “Thưa thầy, bây giờ đã là tám giờ tối, cũng chính là thời gian tự do, bây giờ không phải ở trường học, mà anh cũng không phải là người lớn trong nhà tôi. Tôi đang làm gì, tôi nghĩ đây là việc riêng của tôi chứ?”

”Nói nhảm nhiều quá.” Giọng nói nhàn nhạt của Thương Sùng từ trong điện thoại bay tới.

”Cái, cái gì?” Sở Niệm sực chút nữa đã cắn phải lưỡi, vụt một cái bật dậy từ ghế nằm, thân thể trần truồng dọa cả Nhạc Du và nhân viên phục vụ.

Các cô tròn to mắt nhìn thiếu nữ vừa giờ điện thoại, vừa nắm chặt tóc mình ở trước mắt, ngơ ngác nhìn nhau, không dám hé răng.

Hình như còn chưa chộc giần đủ Sở Niệm, Thương Sùng lại chậm rãi nhắc lại câu đó.

Sở Niệm phát điên, tức đến muốn nói thô tục.

”Anh can thiệp vào sự riêng tư cá nhân, chiếm dụng thời gian riêng của tôi, còn nói tôi làm nhảm! -l,,e,e,.qu,,,yy,,,,,do,,...n,,,,,.... Tôi nói nhảm quá mà anh còn gọi điện cho tôi sao! Gọi điện thoại hỏi tôi làm cái gì để làm cái quái gì hả!”

”Nghĩa vụ mà thôi.” Thương Sùng nhếch khóe miệng, đáp.

”Nghĩa vụ?”

”Gần đây trị an không tốt, tôi là thầy giáo của em, tôi phải có nghĩa vụ hỏi em đang làm gì thế. Bằng không tôi sẽ gọi điện cho em sao? Em nghĩ quá nhiều rồi.”

Xem đi, xem đi! Đây không phải là thầy giáo, đây rõ ràng là lời của kẻ lưu manh, tư tưởng của bọn cướp mà!

Can thiệp vào thời gian cá nhân của cô cũng thôi đi, bảo cô nói nhảm, cô cũng nhận! Nhưng anh ta còn dám ghét bỏ cô như vậy, làm như cô tự mình đa tình, cầu xin anh ta có nghĩa vụ quan tâm cô vậy!

Lý trí, tôi muốn lý trí! Sở Niệm tức đến tái mặt rồi.

Hít sâu vài cái, từ kẽ răng nặn ra một câu: “Cám ơn thầy Thương đã quan tâm tôi, bây giờ tôi rất an toàn, rất vui vẻ, xin thầy giáo yên tâm, tạm biệt!”

Hung dữ cúp điện thoại, Sở Niệm nặng nề nằm xuống ghế dựa, tuy bộ dạng đã trở về bình tĩnh, nhưng trên người vẫn toát ra oán khí khiến không ai dám đến gần.

Cứ căng thẳng như vậy một lúc, Nhạc Du mới yếu ớt hỏi: “Niệm Niệm, cậu không sao chứ?”

”Minh không sao, không chết được.” Sở Niệm bị Thương Sùng chọc giận không nhẹ, giọng nói dĩ nhiên cũng khá tệ.

Nhạc Du thấy thế liền im lặng, nở nụ cười áy náy với nhân viên mát xa bị dọa sợ rồi mới nhắm mắt lại, tiếp tục làm mát xa. Chỉ là.....

”Thưa cô, cô, cô có điện thoại.” Nhân viên nữ mát xa cho Sở Niệm đưa di động qua, run rẩy nói.

Đáng chết!

Sở Niệm hung dữ mắng, bật dậy như bị thần kinh, đoạt lấy di động, không đợi đối phương mở miệng, liền gầm lên: “Anh trai à, không phải tôi đã nói rồi sao, tôi vẫn ổn, tôi rất an toàn, anh đừng quấy rầy tôi nữa, tôi liền vui vẻ ngay. Không phải anh chê tôi làm nhảm quá sao, còn gọi lại cho tôi làm gì!”

Đầu bên kia yên tĩnh muốn chết, rất rõ ràng là bị Sở Niệm hù dọa rồi. Phát giác được đối phương sẽ tắt điện thoại, người nọ mới vội vội vàng vàng mở miệng: “Sở Niệm, tôi là Mặc Văn Hiến.”

Sở Niệm nhũn mảy, cảm giác trên người lạnh buốt cộng thêm đủ loại ánh mắt, lúc này mới ngồi xuống, kéo khăn lông che người.

”Tuần Lộc? Sao cậu biết số di động của tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Anh Có Bạn Gái Chưa

Tuần Lộc? Mặc Vân Hiền sững sờ.

Mặc dù cậu biết rõ học sinh thời nay thích đặt biệt danh cho người khác, nhưng, Tuần Lộc là có ý gì?

”Trong sổ địa chỉ của trường có ghi số điện thoại của cậu, cho nên.....”

Cái sổ địa chỉ đáng ghét!

Sở Niệm nắm chặt tay thành quả đấm, hỏi: “Cho nên cái gì?”

”Cho nên tôi liền gọi điện thoại cho cậu, kỳ thật cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là buổi sáng tôi chọc cậu mất hứng, trong lòng bất an nên muốn gọi điện thoại xin lỗi. Không quấy rầy cậu chứ?”

Mặc Vân Hiền không phải kẻ ngốc, vừa nãy Sở Niệm thở hắt hên rống to, làm cho cậu hơi hối hận vì chọn không đúng thời điểm, nhưng vẫn phải kiên trì tiếp tục chống đỡ.

”Không cần xin lỗi, tôi không phải là người dễ giận đâu. Bây giờ tôi và Nhạc Du đang đi Spa, Mặc Vân Hiền này, nếu như không có việc gì thì tôi tắt máy trước đây.” Sở Niệm nheo nheo mi tâm đã bị mình nhăn đến tê dại, vừa mới nháy tới nháy lui, làm cho cô thật sự hơi mệt.

”Sở Niệm, mặc dù cậu không muốn làm bạn với tôi, nhưng tôi vẫn phải nói cho cậu, trong khoảng thời gian này, trị an không tốt lắm, cậu và Nhạc Du vẫn nên về nhà sớm một chút. Không còn gì nữa, hẹn mai gặp lại.”

Sở Niệm mím môi, tắt điện thoại. Hôm nay là sao vậy, hai người vốn không thân quen lại gọi cho cô, hơn nữa còn nói na ná nhau nữa.

Tuy Mộ Thành là một thành phố lớn, nhưng trị an luôn rất tốt. Huống chi cô cũng đâu có yếu đuối như người ngoài vẫn nghĩ, chẳng lẽ cô bỏ quên gì rồi?

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút những chuyện đã xảy ra gần đây, ngoại trừ hai triệu tệ của Tôn Quý Nhân và chuyện kia, trong khoảng thời gian này, cô cũng chưa làm chuyện gì khác.

Chuyện kia cũng coi như là cô làm từ thiện đi, về phần Tôn Quý Nhân, cho dù ông ta muốn làm gì cô thì ông ta cũng không phải là đối thủ của cô.---ll...q,,,d....on..... Nhưng là.....Sở Niệm thấy Nhạc Du đang nhìn mình, trong lòng liền lo lắng.

Thức giục Nhạc Du mặc quần áo từ tế, sau khi tự mình gọi cho lái xe của Nhạc Du, Sở Niệm mới kéo tay cô dặn dò: “Nhạc Du, bắt đầu từ ngày mai cậu phải ở cùng với mình. Nói với ba mẹ cậu, mỗi ngày đều phải dặn tài xế đến đón cậu. Phải nhớ sau khi về nhà chuyện đầu tiên làm là gọi điện thoại cho mình, báo bình an nhé.”

Nhạc Du bị Sở Niệm làm cho hồ đồ, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, không có tí đùa giỡn nào, liền không hỏi gì nhiều gật đầu đáp ứng. Đợi cô ngồi trên xe rồi đi, Sở Niệm mới xoay người đi về nhà.

Vài ngày sau đó, cuộc sống lại như mọi khi, bà nội vì giận dữ Sở Niệm đã nhốt mình mà vài ngày cũng không để ý đến cô. Tuy Sở Niệm vui mừng vì được yên tĩnh, nhưng vẫn thấp hương châu Úc cho bà nội.

Nên biết công dụng của vật kia thoát nhìn chỉ là một cây hương vĩ đại nhưng giá cả thì đắt quá mức. Sở Niệm mất cha mẹ từ nhỏ, trừ một ít tài sản và một căn nhà ra thì chẳng có gì đáng giá cả. Bình thường, bản thân chi tiêu, bữa chú, thuốc bột, tiền điện, nước trong nhà, học phí đều là cô dùng mạng để kiếm đó.

Chỉ là, có thể khiến bà nội vui vẻ, Sở Niệm cũng không thấy đau lòng gì.

Thương Sùng.....

Nhớ tới cái tên này, Sở Niệm liền như đầu cực kỳ. Chính mình cũng không biết đã làm gì đắc tội với vị thầy giáo cổ quái đó, bắt đầu từ sau cái ngày đập điện thoại của anh ta, vị Thương Sùng này luôn có ý rất quan tâm cô ở trước mặt người khác. Lúc không có ai lại coi cô như không khí, cho dù gặp mặt cũng chẳng thèm liếc cô một cái.

Phải biết bây giờ Thương Sùng chính là hot boy, là người đàn ông được hâm mộ nhất trường. Ở trước mặt người khác, anh ta cứ luôn 'Quan tâm' cô, khiến cô khá khó chịu khi ở cùng các sinh viên nữ khác.

Hữu ý vô ý nghe xung quanh bàn tán về mình, nếu như là sự thật thì cô cũng chẳng thèm để ý. Nhưng mà, đây rõ ràng là do người đàn ông kia ngầm hại cô mà, cô thật sự quá oan uổng.

”Xem như anh lợi hại!” Nhìn Thương Sùng mỉm cười với mình ở trước công chúng, Sở Niệm hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong đầu tràn đầy ý nghĩ

nhào qua xé nát gương mặt đó.

”Niệm Niệm, cậu làm sao vậy?” Mặc Vân Hiên cầm ly kem mua cho Sở Niệm và Nhạc Du, khó hiểu nhìn theo ánh mắt của cô, thấy Thương Sùng đang đứng cách đó không xa nhìn bọn họ.

Sở Niệm tiếp nhận ly kem, dùng miệng chỉ chỉ Thương Sùng, đáp: “Tuần Lộc, cậu cảm thấy anh ta như thế nào?”

”Anh ta? Không biết, dù sao vẫn chưa tiếp xúc nhiều mà.” Mặc Vân Hiên gãi gãi đầu, trên thực tế, chính cậu cũng không biết bối cảnh của thầy Thương, ngoại trừ lên lớp, tan học, hai người họ chẳng hề tiếp xúc gì.—ll,,q,,d...on,,,-nn... Là người thế nào, cậu không rõ ràng lắm nên không thể nói loạn.

”Nhạc Du, cậu thì sao?” Sở Niệm quay đầu hỏi.

”Không biết, nhưng xem ra cũng không phải người xấu.” Nhạc Du liếm miệng ly kem, mí mắt vẫn chưa nâng lên một chút.

Sở Niệm cong môi, tiếp tục nhìn Thương Sùng hồi lâu, đột nhiên khóe miệng nhếch lên ý cười xấu xa, ném nửa cái bánh quế trên tay vào trong tay Mặc Vân Hiên, bật nhảy đến chỗ Thương Sùng.

Mặc Vân Hiên theo bản năng muốn theo sau, lại bị Nhạc Du kéo trở lại.

”Như vậy không có chuyện gì sao?” Mặc Vân Hiên nhìn nhìn bốn phía, mấy ngày nay cậu đi theo Sở Niệm, sao cậu không nhận ra Thương Sùng đối xử khác biệt với cô ấy. Bây giờ cậu vẫn chưa biết vì sao Thương Sùng lại hành động như thế, trong lòng đương nhiên sẽ hơi lo lắng.

Nhạc Du lắc đầu, rất bình tĩnh đáp: “Không có việc gì, cậu ấy sẽ có chừng mực.”

Nghe Nhạc Du nói như vậy, Mặc Vân Hiên cũng không nói thêm gì nữa. Sóng vai đứng bên cạnh cô, nhìn hai người kia đang bốn mắt nhìn nhau.

... ..

Bên này, Sở Niệm cố định ở trước mặt Thương Sùng, mặc kệ những ám hiệu ở phía sau, ngửa đầu im lặng cười ngây ngô với Thương Sùng đến năm phút.

Thấy ánh mắt anh vẫn luôn trấn tĩnh, kỳ thật trong lòng Sở Niệm đã quần bách muốn chết.

Đúng là, lúc cô vừa chạy đến đã nghĩ kỹ muốn trả thù Thương Sùng như thế nào rồi. Thế nhưng, chính cô cũng không hiểu, vì sao chỉ cần tiếp xúc gần gũi với người đàn ông này, những suy nghĩ xấu của cô liền bỏ chạy mất dạng, ngay cả đầu óc cũng khuấy thành một đồng tương hồ rồi.

Nhưng cô đến rồi, người cũng bị cô chặn lại, bây giờ bảo cô bỏ là không được à. Yên lặng lau mồ hôi lạnh ở trong lòng, mặt cười đến gần cứng ngắt mới phun ra một câu rất thiếu muối.

”Thầy Thương, hôm nay thời tiết rất đẹp.”

Thương Sùng nhướn mày, vừa rồi bản thân vẫn luôn nghĩ trong lòng cô nhóc này đang có chủ ý quái quỷ gì, không ngờ cô lại thốt ra một câu như thế, quả nhiên vẫn là một cô bé.

Sở Niệm thấy đáng vẻ đó của anh, không khỏi có chút bất mãn, bĩu đôi môi xinh, xoay xoay cái cổ cứng ngắt, nói: “Thầy Thương, hỏi thầy một chuyện được không?”

”Hỏi đi.” Thương Sùng hồ hững đáp.

”Thầy có bạn gái chưa?” Lúc Sở Niệm hỏi những lời này, thật ra cũng không lớn tiếng nhưng vẫn lọt vào tai đám sinh viên nữ có tâm tư với Thương Sùng. Nguyên một đám bỏ dở công việc trong tay, vênh tai chờ người đàn ông kia trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Bối Lòng Tìm Vết

Trong mắt Thương Sùng lướt qua vẻ kỳ lạ, khóe mắt híp lại, hai tay khoanh ở trước ngực, hơi nghiêng đầu, bên môi có ý cười nhợt nhạt đủ để mê đảo chúng sinh. Giọng nói trầm thấp, khiến lòng Sở Niệm ngứa ngáy.

”Em hỏi cái này làm gì?”

”Quan, quan tâm, quan tâm thầy.” Cô nuốt nước miếng một cái, cả người đều瑟瑟.

”À? Chỉ như vậy mà thôi?” Thương Sùng cúi đầu, gần như mặt đối mặt nhìn vào mắt Sở Niệm.

“.....Chỉ như vậy mà thôi.”

Hơi thở ẩm áp dịu dàng xẹt qua gò má cô, lần đầu tiên ở gần một người đàn ông như thế, lỗ tai Sở Niệm không tự chủ được bắt đầu nóng lên, mắt tự nhiên xoay mặt đi.

Chỉ là, cô mới vừa nghiêng đầu sang chỗ khác, một đôi tay trắng nõn thon dài lại xoay đầu cô về. Thấy anh từ từ, từ từ tựa đầu đến gần, đôi môi từ từ ghé đến gần lỗ tai mình, Sở Niệm liền cứng đờ người rồi, thân thể không ngừng run nhẹ.

Đáng tiếc, một giây trước hình ảnh còn tràn đầy mập mờ, một giây sau liền thay đổi hoàn toàn hương vị.

Nhìn Thương Sùng rời đi giống như không có việc gì, Sở Niệm quên cả lúng túng, nổi trận lôi đình chỉ vào bóng lưng của anh, gằn thét: “Thương Sùng, anh cứ chờ đó cho tôi!”

Mọi người đều sững sốt, tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, bắt đầu nghị luận.

Nhạc Du nhú mảy, chạy đến bên cạnh Sở Niệm, hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

”Cậu có biết anh ta vừa nói thầm gì bên tai mình không!” Sở Niệm tức đến xịt khói, hiện tại cô không rảnh để quản người ta nói gì về mình. Cái gì mà tôn sư trọng đạo! Đều là chó má!

”Cậu nhỏ giọng một chút.” Nhạc Du càng nhú chặt mảy, vuốt vuốt tấm lưng còn đang run run của Sở Niệm.

”Anh ta nói cái gì hả?”

”Anh ta lại dám nói, anh ta có bạn gái hay không thì liên quan gì đến mình!” Sở Niệm tức đến giương nanh múa vuốt.

”Anh ta là một thầy giáo mà lại nói liên quan gì đến mình! Có làm không vậy!”

Nhạc Du sững sờ, sau đó suýt chút nữa bật cười. Thấy Sở Niệm trừng mình, cô xấu hổ ho một tiếng, cố nén ý cười trong lòng, nói ra: “Anh ta nói thế đúng là hơi quá đáng, nhưng mà Niệm Niệm.....”

”Hả?”

”Anh ta nói cũng có lý mà, có bạn gái hay không, dù sao cũng là việc riêng của người ta. Cậu hỏi anh ta như vậy.....Cũng không quá thích hợp đi.”

Thấy Sở Niệm bĩu môi tràn đầy uất ức, Nhạc Du ghé sát tai cô, nói: “Chẳng lẽ sự thật đúng như mọi người đã nói, cậu thật sự thích anh ta hả?”

”Làm sao có thể chứ!” Sở Niệm kêu to.

”Vậy cậu hỏi anh ta vấn đề đó làm gì?”

”Mình chỉ muốn trêu chọc anh ta thôi! –Ill...ê,,,q...uy,,,do...n,,,-- Coi như mình thích một tên đầu heo cũng không thể thích kiểu người đó!” Thích loại thầy giáo nói thô tục với sinh viên của mình, trừ khi Sở Niệm cô bị điên nhé!

Nhạc Du không nói, trên mặt rõ ràng lộ rõ vẻ không tin. Dựa theo lệ cũ trước kia, lúc Sở Niệm muốn trừng trị một người, hoàn toàn không như thế này. Thích chơi thì chơi, nhưng cô ấy cũng không dễ dàng tức giận với bất kỳ ai. Nhạc Du vẫn luôn nhớ rõ câu danh ngôn trước kia của Sở Niệm: 'Tức giận với người không quan hệ chính là lãng phí sinh mạng.'

Nhưng mà bây giờ, cảm xúc của Sở Niệm giống như chỉ cần đụng phải Thương Sùng liền biến thành rất kỳ quái.

Đề nén sự nghi ngờ trong lòng, nói vài câu an ủi, Nhạc Du liền kéo Sở Niệm đi về hướng cầu thang. Đáng tiếc lại có người chặn đường đi của các cô, hơn nữa, lần này còn không chỉ có một người.

Nhìn ba bốn sinh viên nữ mang vẻ mặt bất thiện đứng chắn ở đầu bậc thang, lửa giận vốn đã sắp bộc phát của Sở Niệm lại dâng lên. Cô nhú chặt mảy, trong mắt tràn đầy lạnh lùng, nói: “Tránh ra.”

Đứng ngăn trước mặt Sở Niệm và Nhạc Du đúng là nhóm đàn chị hơn các cô một năm, dẫn đầu là Bạch Oánh – người đã từng là cục cưng trong trường học. Hoa khôi có tiếng ban ngoại ngữ, tính cách cao ngạo không ai bì nổi. Nhớ ngày đó, lúc Sở Niệm và Nhạc Du còn chưa đến trường học, Bạch Oánh vẫn còn là hoa khôi của trường.

Sinh viên nam suốt ngày đuổi theo phía sau cô nàng, nhiều đếm không hết. Từ nhỏ Bạch Oánh đã tâm cao khí ngạo, ngoài mặt mặc dù tỏ ra lạnh lùng bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn rất thỏa mãn.

Chỉ có điều tiệc vui chóng tàn, kiểu đãi ngộ đó chỉ duy trì được một năm, năm thứ hai thì có hai cô gái của năm đầu đến thay thế vị trí của cô nàng.

Theo hoa khôi của trường tụt xuống thành hoa khôi của ban, trong lòng Bạch Oánh dĩ nhiên là rất không thoải mái. Nhưng vì duy trì tư thái cô chủ trước sau như một của cô nàng nên ngoài mặt chưa bao giờ làm khó hai cô gái nhỏ này. Mấy ngày hôm trước, cô nàng chỉ hiểu kỳ chạy đến học một tiết của Thương Sùng, cho dù bên cạnh chưa bao giờ thiếu hụt những sinh viên nam ưu tú anh tuấn, nhưng Bạch Oánh vẫn bị Thương Sùng hấp dẫn.

Quanh mình, lén lút bày tỏ với Thương Sùng cũng làm rồi, nhưng anh đều coi cô ta như không khí, song đối với đối thủ một mất một còn của mình cũng là như vậy. -l,,.lll..e,,.qu,,.yy...do,,.on.... Bên ngoài liên tục truyền rằng Thương Sùng thích Sở Niệm, nhưng theo tình huống vừa rồi, xem ra Sở Niệm cũng chỉ như mình, uống phí tâm cơ thôi.

Nhưn mảy nhìn khuôn mặt trong sáng, ngọt ngào ở trước mặt, trong mắt Bạch Oánh tràn đầy khinh miệt, đáp: “Không nhường thì sao?”

“Tránh ra, tôi không muốn nói thêm lần nữa.” Sở Niệm vẫn cúi đầu, cô không muốn bản thân nhất thời đánh mất lý trí gây ra xung đột với người không đáng ở trong trường học.

“Không nhường thì sao? Chẳng lẽ con đường này là của Sở Niệm cô à? Trừ cô ra thì không ai được đi hả?”

Sở Niệm khác với Nhạc Du, cô ít đến trường, không biết Bạch Oánh cũng đúng. Nhưng Nhạc Du ở đây suốt ngày, Bạch Oánh có ý đồ gì với các cô, người khác cũng đã từng nói với cô rồi. Nhạc Du chưa từng để trong lòng, dù sao các cô cũng chẳng có gì để gây ra xung đột cả.

Chỉ là hôm nay Bạch Oánh chủ động tìm tới tận cửa, hơn nữa, còn dẫn theo những người khác, trong lòng Nhạc Du rất nhanh đã hiểu vài phần rồi. Đáng người Bạch Oánh cao gầy, Nhạc Du cô cũng đâu có thấp. Đi về phía trước một bước, nhìn thẳng Bạch Oánh đang hết sức kiêu ngạo, nhú mảy nói: “Bạch Oánh, cô đừng gây sự nữa.”

“Hôm nay tôi muốn gây sự đó, cô có thể làm gì tôi? Đừng tưởng rằng trong nhà có ít tiền là Nhạc Du cô rất giỏi nhé. Muốn làm cô chủ lớn hả, về nhà làm đi. Ở trường học còn chảnh chọe gì hả?”

“Bạch Oánh, tôi cảnh cáo cô đừng quá đáng!” Nhạc Du luôn luôn ôn hòa cũng phải tức giận, cho tới bây giờ, cô chán ghét nhất là người khác nói mình như thế.

“Quá đáng? Ha ha.” Bạch Oánh nở nụ cười rất là trào phúng, ánh mắt vẫn nhìn Sở Niệm đang im lặng đứng phía sau.

“Nhạc Du, tôi nói cho cô biết, hôm nay tôi tìm cô ta, nếu cô không muốn bị đánh thì rút ra xa ngay cho tôi.”

“Cô dám động vào cậu ấy thử xem!”

“Vậy thì thử xem!” Nói xong Bạch Oánh hung dữ đẩy Nhạc Du sang một bên, để mấy sinh viên nữ phía sau giữ chặt cô. Đi đến trước mặt Sở Niệm, giọng tay muốn tát Sở Niệm một cái.

Chỉ là tay vừa giơ lên, bàn tay Bạch Oánh đã bị Sở Niệm bắt được. Đang lúc mọi người đều sững sốt, liền trở tay tát lại một cái.

“Cô, cô dám đánh tôi!” Bạch Oánh khó tin nhìn Sở Niệm không biến sắc mặt, gương mặt nóng rất khiến cô ta không thể tưởng tượng nổi. Đôi tay bị Sở Niệm giữ chặt không rút về được, Bạch Oánh sốt ruột muốn chửi người.

Đáng tiếc còn chưa kịp mắng chửi, Sở Niệm lại tát thêm cái nữa

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Sự kiện nhảy lầu

“Cái tát thứ nhất là vì Nhạc Du. Cái thứ hai là để cho cô thấy rõ về sau phải xem xem có nên bới móc người ta hay không.” Sở Niệm lười nâng mí mắt, giọng nói bình thản không nghe ra cảm xúc gì.

Chán ghét hất tay Bạch Oánh ra, Sở Niệm đi đến bên cạnh Nhạc Du. Những sinh viên nữ vừa mới giữ lấy Nhạc Du không buông, chuẩn bị xem kịch vui, hiện tại Bạch Oánh bị tát tại, bọn họ không dám nói thêm lời nào, mỗi người chẳng dám thở mạnh, trốn sang một bên.

“Không sao chứ?” Sở Niệm nhìn Nhạc Du, hỏi.

Nhạc Du lắc lắc đầu, cho bạn một nụ cười an tâm.

“Vậy cậu về nhà trước đi, mình học xong tiết cuối rồi đến tìm cậu.”

“Ừ, tự cậu cẩn thận nhé.” Nhạc Du nhìn đám người Bạch Oánh còn đứng ngây tại chỗ, lo lắng dặn dò vài câu rồi xoay người rời đi.

Sở Niệm đương nhiên biết rõ ý tứ của Nhạc Du, nhưng bây giờ cô không có tâm tư để ý đến cô Bạch Oánh kia.==ll,,q,,q,,d,,o,,n...== Nếu còn muốn gây sự, chính cô nhất định sẽ dạy dỗ cô ta một phen.

Vuốt vuốt mi tâm đang đau đau, cô quay đầu lạnh lùng nhìn Bạch Oánh đã muốn khóc lên, liền rời đi.

“Bạch Oánh, cậu cứ để cho nó đi như vậy sao?” Thấy Sở Niệm đã đi xa, mấy sinh viên nữ kia mới dám đến gần Bạch Oánh, ồn ào hỏi.

“Đúng đó, cậu cứ để nó đánh như vậy, nếu như truyền đi, cậu sẽ bị chê cười nhiều đó.” Một người khác cũng xen vào.

Bạch Oánh cắn môi, cũng mặc kệ đám bạn đang ồn ào, hung dữ bỏ lại một câu: 'Sở Niệm, cô chờ đó cho tôi!' liền đẩy đám người ra, rồi đi.

...

Tiết học luật pháp này là do Sở Niệm tự chọn, mặc dù là tiết học cô luôn cảm thấy hứng thú, nhưng buổi học hôm nay, cô lại chẳng nghe lọt nửa chữ.

Trong đầu hồ hết loạn lên, cô hữu tâm vô lực nằm sấp trên bàn học. Nhớ tới dáng vẻ mất mặt của mình ở trước mặt Thương Sùng vào hôm nay, Sở Niệm liền thở dài thườn thượt.

Vừa định nhìn đồng hồ đeo tay, liền nghe thấy bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng ‘bụp’. Thấy đám sinh viên đều chạy qua xem, Sở Niệm cũng đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Không nhìn không biết, vừa thấy đã giật mình.

Hóa ra âm thanh đó là do có người từ trên cao rơi xuống đất, mà người kia đang nằm úp sấp trên mặt đất, không nhúc nhích, xung quanh đều là máu tươi.==l,,q,,q...d,,o,,nn...Người đó chính là Bạch Oánh mà trước đó bị cô tát hai cái. Đôi mắt cô ta trợn to, giống như lúc rơi xuống đã nhìn thấy cảnh tượng rất kinh khủng gì đó.

Nổi kinh hoàng bỗng chốc nổ tung trong đám sinh viên, thầy giáo vội vàng sơ tán sinh viên, bảo vệ trường học thì vội vàng gọi 120 và 110.

Sở Niệm mím môi, nhú mày, trên mặt không có kinh sợ cũng không muốn nói gì, trở lại chỗ ngồi, dọn dẹp xong đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân vội vàng. Cửa lớp học của Sở Niệm bị người dùng sức đẩy ra, mấy sinh viên nữ bất chấp thầy giáo ngăn cản, tâm tình kích động vọt tới trước mặt Sở Niệm.

“Là mày, là mày đã hại chết cô ấy!”

Mọi người kinh ngạc, rói rít nghiêng đầu nhìn về phía Sở Niệm.

Sở Niệm ngẩng đầu nhìn, đây không phải là đám bạn đi theo sau Bạch Oánh lúc trước sao? Bây giờ là sao đây? Uy hiếp không thành, chuyển thành vu oan hả?

“Đồ có thể ăn bậy nhưng không thể nói bậy. Vừa rồi tôi luôn ở đây học tập, thầy giáo và bạn học đều có thể làm chứng.” Sở Niệm trả lời vô cùng bình tĩnh.

“Đúng, Sở Niệm vẫn luôn học ở đây, mấy người đừng vu cho cô ấy.” Mặc dù bình thường đám bạn học không thân với Sở Niệm lắm, nhưng vào thời điểm mấu chốt này,-ll,,q,...d....o,,, không thể để người ngoài vu oan cho bạn học của mình được. Rồi rít đi đến bên cạnh Sở Niệm, làm chứng cho cô.

“Vu oan à? Nếu không phải vừa nãy nó tát Bạch Oánh hai cái thì sao Bạch Oánh lại nhảy lầu chứ? Bạch Oánh vẫn luôn tâm cao khí ngạo, đâu chịu nổi sự ức hiếp như thế!” Đám sinh viên đó tức đến khóc lên, giọt lệ uất ức trên mặt giống như là Sở Niệm bắt nạt bọn họ vậy.

Cảm giác được bạn học bên cạnh im lặng, ánh mắt nhìn mình cũng từ từ thay đổi. Sở Niệm nhẹ giọng thở dài, một lần nữa ngồi trở lại chỗ của mình.

“Tôi không muốn nói nhảm với mấy người, đúng là tôi tát Bạch Oánh hai cái, nhưng lý do là gì thì mấy người đều rất rõ rồi. Nếu như nói cô ta vì cảm thấy nhục nhã, luẩn quẩn trong lòng mà nhảy lầu, vậy thì chẳng có liên quan gì đến tôi cả.”

“Dù sao trường học đã báo cảnh sát rồi, để xem lát nữa cảnh sát đến đây, hung thủ giết người như mày còn có thể ngụy biện thế nào!”

“Hung thủ giết người?” Sở Niệm cười trào phúng, mắt nhìn thầy giáo dạy luật pháp còn đang đứng ngẩn ra trên bục giảng.

“Thưa thầy giáo, mấy cô này không có chứng cứ mà nói em như vậy, tạo thành tổn thương nghiêm trọng với thanh danh của em...,,q,,q,q...d...o,,,n...== Xin hỏi, em phải làm như thế nào để bảo vệ quyền lợi của mình?”

Thầy luật pháp sững sờ, dùng tay đẩy gọng kính lên đáp: “Dưới tình huống không có bất kỳ chứng cứ gì mà tạo ra tổn hại về danh dự, em có thể yêu cầu khởi tố bọn họ tội phỉ báng, dưới tình huống nghiêm trọng, em có thể nói pháp viện yêu cầu bọn họ bồi thường phí tổn danh dự.”

“Cảm ơn thầy giáo.” Sở Niệm đứng dậy cung kính cúi người với thầy giáo, sau đó nâng mặt nhìn đám người kia.

“Dù sao nề mấy người là đàn chị nên tôi tạm thời giữ lại quyền khởi tố và bồi thường. Vừa rồi không phải mấy người nói là cảnh sát sắp tới sao, nếu để

cảnh sát điều tra chuyện này, tôi nghĩ mấy người đừng nên can rờ, lộn xộn.”

Ý tứ trong lời nói của Sở Niệm rất rõ ràng, nhưng đám người kia cứ cố tình không theo. Cả đám đặt mông ngồi xuống mấy chỗ trống gần cửa, hung dữ nhìn chăm chăm cô, nói: “Muốn đuổi chúng tôi đi à, không dễ dàng vậy đâu, chúng tôi phải trông chừng cô, bằng không cô chạy mất thì phải làm sao!”

Sở Niệm cười khinh miệt, bất đắc dĩ lắc đầu, rồi ngồi xuống. Sở Niệm cô mà bỏ chạy thì đúng là quá nực cười. Nếu như bọn họ muốn đuổi, vậy mình cũng không có ý kiến. Nhắm chán dùng tay chống cằm, cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thầy giáo và bạn học thấy bọn họ như thế, cũng không biết nên làm gì bây giờ. Đành phải rồi rít trở lại chỗ ngồi của mình, chờ cảnh sát đến.

Không khí giảng co, lúng túng tràn ngập gian phòng, liếc nhìn bạn học xung quanh đang nhìn mình chăm chăm không tha, trong lòng Sở Niệm vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Cho dù trong lòng cô rất rõ ràng cái gì gọi là ‘lòng người dễ thay đổi’, cô vô cùng rõ ràng mình đúng là không có tình cảm gì với bạn học, đúng là bọn họ không có nghĩa vụ đứng bên cạnh mình. Thế nhưng, lúc có chuyện thật sự xảy ra, trong lòng cô khó tránh khỏi sẽ cảm thấy trái tim băng giá.

Tin tưởng mình, từ đầu tới cuối cũng chỉ có mình Nhạc Du. Nếu như cô ấy ở đây vào lúc này thì cô ấy nhất định sẽ không hoài nghi mình như những người này.

Nhớ tới trước khi xảy ra mâu thuẫn với Bạch Oánh, Nhạc Du dịu dàng, khiêm tốn luôn che ở trước mặt để bảo vệ mình, khoe miệng Sở Niệm liền hiện lên nụ cười âm ỉ.

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài cửa phòng học truyền đến mấy tiếng gõ cửa. Cửa bị đẩy ra, hai người mặc đồng phục cảnh sát bước vào. Lễ phép gật đầu với thầy giáo một cái, mở miệng hỏi: “Ai là Sở Niệm?”

Sở Niệm đứng dậy, đi tới, đáp: “Là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Con mèo nhỏ

Hai cảnh sát ngăn ra, nhanh chóng đánh giá cô sinh viên có tướng mạo thanh tú ngọt ngào, ánh mắt không có chút kinh hoàng hay lẩn tránh nào ở trước mặt này.

Hai người nhìn nhau, mặc dù trong nội tâm không mấy tin tưởng, nhưng vẫn chuyên nghiệp chia sẻ cảnh sát ra.

“Là như thế này, vụ án của Bạch Oánh, xin hãy theo chúng tôi về cục cảnh sát để hỗ trợ điều tra.”

Sở Niệm nhú mày, im lặng một hồi, mới mở miệng: “Được rồi.”

Dọn xong đồ đạc của mình, cô mới nhìn rõ Mặc Vân Hiên đang lo lắng đầy mặt đứng sau lưng cảnh sát, dặn: “Tuần Lộc, cậu bảo Nhạc Du không cần lo lắng cho tôi đâu.”

Mặc Vân Hiên mím chặt môi mỏng, trong lòng tràn đầy lo lắng nhưng vẫn nhìn cô, gật nhẹ đầu. Vừa muốn mở miệng dặn dò cô vài câu, đã thấy Sở Niệm đặt ngón tay lên môi ý bảo cậu đừng lên tiếng, nên cậu đành im lặng, nhìn cô từng bước theo cảnh sát rời đi.

Chờ thầy giáo và bạn học vây xem đã giải tán hết, Mặc Vân Hiên mới xoay người đi đến góc rẽ cầu thang, lấy điện thoại ra. Nghe giọng nói uy nghiêm mà trầm thấp từ trong điện thoại truyền đến, Mặc Vân Hiên hạ giọng nói: “Cha, con cầu xin cha một chuyện.”

“Vân Hiên, con phải nhớ kỹ nhiệm vụ của con. Làm tốt chuyện mình cần làm, không nên quân chuyện lung tung.” Đầu dây bên kia, người nghe giống như đã sớm hiểu rõ ý của Mặc Vân Hiên, không đợi cậu nói hết lời đã giành trước bày tỏ rõ ràng thái độ của mình.

“Nhưng mà...” Mặc Vân Hiên vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không có nhưng mà, tan học xong về nhà đi, mẹ con làm một bàn đồ ăn chờ con về đó.” Giọng nói ông ta vẫn trầm thấp, chỉ là lời nói uy nghiêm không thể kháng cự.

Mặc Vân Hiên nhú mày, ‘vâng’ một tiếng rồi tắt máy. Thở dài một hồi, thất bại xoay người đi xuống cầu thang.

Đợi đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân, hai người nấp ở trong góc mới đi ra. Nếu như phải nói cụ thể, vậy thì là một người và một bóng đen hình người mà thôi.

“Không sao, anh đưa cô ấy đến phòng thẩm vấn số chín đi. Các anh vất vả rồi, mau đến phòng y tế băng bó.” Tô Lực vỗ vỗ vị cảnh sát bị thương, có thâm ý khác liếc Sở Niệm một cái, rồi xoay người đi vào cục cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Không tồn tại người giám hộ

Sở Niệm đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong mắt anh ta, liền cười rạng rỡ ôm mèo con đi theo. Chỉ là, người cảnh sát bị thương kia đã thấy con mèo đen đó thè lưỡi khinh bỉ mình một cái, còn trừng mình là sao đây?

Gặp quý rồi! Người cảnh sát dùng sức lắc lắc đầu, đi đến phòng y tế với một đồng nghiệp khác.

Phòng thẩm vấn số chín cũng chỉ là một căn phòng bình thường, khác biệt chính là có một mặt tường bằng kính. Sở Niệm ngồi trước ghế được viết là “Thăng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị”. Đương nhiên cô cũng biết đằng sau tường kia có cái gì, liền hiểu kỳ nhìn chung quanh. Trong lòng thờ dài nghĩ, quả nhiên đúng như trên ti vi.

Tục ngữ nói đúng, sinh không vào cục cảnh sát, tử không vào địa phủ. Địa phủ thì cô chưa được đi qua, nhưng cục cảnh sát, cô cũng coi như đã tới đi?

Sờ sờ mèo con đang nằm sấp trên chân mình bắt đầu ngủ gà ngủ gật, Sở Niệm liền đánh chủ ý lên chuỗi vòng trên cổ nó.

Thật ra không phải cô tham tiền, cô chỉ cảm thấy với một con mèo nhỏ như vậy mà đeo một chuỗi vòng cổ mã não thì quá không thích hợp. Ngày hôm nay gặp phải mình, ngộ nhờ ngày nào đó thật sự gặp phải kẻ xấu vừa thấy hơi tiền đã nổi máu tham, vậy mạng của nó chắc cũng chẳng còn đâu.

Tìm cái có chính đáng cho bản thân, cô bắt đầu tìm móc mở vòng cổ. Mèo con phát hiện ra hành động của cô, song vẫn bất động như cũ.

Chính nó còn không tháo ra được thì một người phạm như cô mà cởi được mới kỳ quái. Dù sao nhiệm vụ chủ nhân giao cho nó chỉ là ở bên cạnh cô, ngoài ra thì chẳng có liên quan gì cả.

Yên lặng ngáp một cái, mèo đen tìm một tư thế thoải mái hơn, híp mắt, móng vuốt duỗi ra, ngủ khi khi.

Nhìn Sở Niệm đang ra sức cởi vòng cổ và tư thế ngủ kỳ quái của mèo con ở trước mặt, Tô Lực không khỏi cảm thấy buồn cười. llll...e,,q,,,uy....d.///o,,,n....--Dầu gì anh ta cũng coi là người đã giải cứu cô, nhưng từ khi vào đây đến giờ, cô bé này không liếc mình cái nào thì thôi, còn thẳng thừng phớt lờ anh ta là sao?

Nhẹ ho một tiếng hy vọng có thể hấp dẫn sự chú ý, nhưng thấy Sở Niệm vẫn chẳng thèm nâng mí mắt. Tô Lực hơi lúng túng dùng ngón tay gõ mặt bàn. Thấy cuối cùng cô cũng ngẩng đầu nhìn mình, Tô Lực vừa mở tài liệu đưa tới, vừa bắt đầu hỏi thăm.

“Sở Niệm, cô quen sinh viên nữ tên Bạch Oánh đã nhảy lầu hôm nay sao?”

“Không quen.” Sở Niệm không cam lòng dòi móng vuốt khỏi sợi vòng cổ trên cổ mèo con, liền sờ sờ bộ lông mềm mại của nó.

“Không quen? Vậy tại sao có người nói trước khi Bạch Oánh nhảy lầu, đã từng có mâu thuẫn với cô?”

“Đúng là có mâu thuẫn, song điều đó không có nghĩa là tôi có quen biết cô ta, đúng không?”

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân mâu thuẫn không?” Tô Lực nhìn ánh mắt bình tĩnh của Sở Niệm, trong lòng nhất thời cảm thấy cô gái trước mắt này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Vào cục cảnh sát còn tỉnh táo như vậy, nếu không phải trong lòng có quý, thì chính là che giấu quá sâu tâm tư.

Sở Niệm hơi không muốn nói, nhưng vẫn để tâm vừa rồi Tô Lực đã giúp mình và mèo con một phen. Nhẹ nhàng thờ dài, kể lại chuyện giữa mình và Bạch Oánh một lần.

Trong quá trình nghe, Tô Lực vẫn nhìn chăm chăm cô, hy vọng từ ánh mắt hoặc vẻ mặt của cô bắt được chút gì đó, song cuối cùng vẻ mặt của cô vẫn như trước, bình tĩnh hơi không phù hợp với tuổi.

Lật bệnh án của Bạch Oánh ra, Tô Lực nhíu mày nhìn hàng chữ trên đó.

“Cô có biết Bạch Oánh bị bệnh trầm cảm không?”

“Bệnh trầm cảm? Không biết.”

Cô nghĩ nghĩ một chút, nói tiếp: “Chẳng lẽ anh cũng nghĩ giống như những người đó, cho là tôi đánh cô ta nên cô ta mới luẩn quẩn trong lòng, nhảy lầu

sao?”

“Vậy cô nghĩ sao?” Tô Lực không để ý lời Sở Niệm nói, hỏi ngược lại, ném thẳng vấn đề cho cô.

“Sở Niệm tôi tự nhận không có lực ảnh hưởng và khả năng lớn như vậy để Bạch Oánh luẩn quẩn trong lòng rồi nhảy lầu.-;...//...// Thôi, tùy anh nghĩ. Nhưng mà cảnh sát Tô,-=-q....,u..y,,=- tôi tin tưởng cảnh sát các anh sẽ không mang theo thành kiến để điều tra chuyện này?” Sở Niệm có chút thất vọng, -=-d,,...o...,n...=- ban đầu còn nghĩ rằng người này sẽ là người thông minh, ai ngờ cũng không hơn gì cả.

“Đó là đương nhiên.”

“Vậy thì tốt rồi.” Sở Niệm gật nhẹ đầu.

“Hiện tại Bạch Oánh sống hay chết còn chưa biết, mà các người tình nghi tôi cũng chỉ vì tôi là người cuối cùng trực tiếp xảy ra mâu thuẫn với cô ta. Nói trắng ra là, trước khi chưa điều tra rõ vụ án, tôi còn chưa được coi là tội phạm thật sự, đúng không?”

Tô Lực nhếch môi cười, trong lòng thậm chí hơi bội phục cô. Anh ta im lặng, cũng không tính là đồng ý với quan điểm của cô. Sở Niệm cũng cười cười, ôm con mèo nhỏ đứng lên.

“Nếu đã như vậy, tôi nghĩ buổi thăm vấn hôm nay nên kết thúc rồi. Điều cảnh sát Tô muốn biết, tôi đều nói rồi, phần còn lại, sẽ giao cho cảnh sát các anh thôi. Đồng thời tôi cũng hy vọng, sau khi cảnh sát Tô điều tra rõ ràng chân tướng, hãy đến trường học giải thích giúp tôi một chút.”

“Cô cũng quan tâm điều đó à?” Tô Lực hơi chế giễu nhìn Sở Niệm, anh ta cứ nghĩ là cô bé này sẽ chẳng để ý điều gì đâu.

Sở Niệm cười lạnh, đáp: “Đương nhiên, Sở Niệm tôi không phải là con rùa. Tại sao vô duyên vô cớ lại bị một cái vô cớ lớn như vậy?”

“Nói cũng đó, chỉ là bây giờ cô còn chưa thể đi.”

“Vì sao?”

“Là người bị tình nghi, nếu như bây giờ cô muốn về thì nhất định phải có người giám hộ đến nộp tiền bảo lãnh. Thế nhưng, theo tôi được biết, Sở Niệm cô sống một mình mà.”

Tô Lực nói rất rõ ràng, trước khi đưa cô vào phòng thẩm vấn, anh ta đã biết gia cảnh của cô gái nhỏ này. Ba tuổi cha mẹ đều mất, một mình lớn lên. Người giám hộ sao? Rõ ràng là cô không có.

Lúc mới bắt đầu, anh ta cũng không muốn làm khó cô gái nhỏ có thân thể đáng thương này, nhưng trải qua những nghi vấn vừa đề ra. Tô Lực đột nhiên cảm thấy, Sở Niệm rất thú vị.

Sở Niệm có chút phiền lòng, cái danh từ ‘người giám hộ’ này đối với cô mà nói thật sự hơi xa xôi.-=-l.,e,,q....,yy,,=- Cho dù cô hiểu được ‘người giám hộ’ có ý nghĩa là gì, nhưng bên cạnh cô chỉ có một người thân là bà nội đã qua đời.-=-d,,,ô...ô,,nn..=-Ngoại trừ Nhạc Du, cô chẳng còn ai cả.

Chẳng lẽ để cho bà nội bay đến đây hả? Chưa nói đến những cảnh sát này có thể nhìn thấy hay không, cho dù thấy được, vậy chẳng phải sẽ bị hù chết hay sao? Suy nghĩ hồi lâu, mới mở miệng hỏi: “Tôi có thể gọi bạn đến nộp tiền bảo lãnh không?”

Tô Lực lắc đầu, lông mi thật dài rủ xuống che giấu sự hả hê trong mắt.

“Vậy tôi đóng tiền bảo lãnh gấp đôi đi?”

“Vậy cũng không được.” Cô nghĩ cục cảnh sát là chỗ nữa? Còn gấp đôi nữa? Có làm không đó.

Sở Niệm buồn rầu, đứng nguyên tại chỗ giằng co với Tô Lực. Qua nửa giờ sau, điện thoại trong phòng thẩm vấn đột nhiên vang lên. Tô Lực nhận điện thoại, cũng không biết nghe bên trong nói gì đó. Ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm Sở Niệm, cúp máy.

“Đi thôi, có người đã nộp tiền bảo lãnh cho cô rồi.”

Trong lòng Sở Niệm buồn bực, nghĩ một chút nhưng không có hồi nhiều, đi theo sau Tô Lực, ra khỏi phòng thẩm vấn. Ai ngờ vừa đi ra đại sảnh, mình đã nhìn thấy người đàn ông kia đang mặc tây trang màu đen, nghiêng dựa ở bên cửa.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Đã tới rồi thì cứ an tâm

Dùng ngón tay chọc chọc Tô Lực đang làm thủ tục cho mình, Sở Niệm có chút khó thể tin được.

“Cảnh sát Tô, anh nói người nộp tiền bảo lãnh cho tôi, không phải là anh ta đó chứ?”

Tô Lực nghiêng đầu nhìn Thương Sùng đứng cách đó không xa, mặc dù không biết người đàn ông trẻ tuổi ấy làm thế nào để lấy được giấy chứng minh quyền giám hộ, nhưng cấp trên đã đồng ý nên anh ta không thể nói gì nữa.

Lãnh đạm gật đầu nhẹ, đáp: “Là anh ta.”

Sở Niệm sững sờ, đầu môi, trong lòng làm thế nào cũng không cam, giờ đành phải đi theo Tô Lực ra ngoài. Thấy ý cười tà hiện rõ trong mắt Thương Sùng, cô liền hừ một tiếng, quay đầu sang một bên, ngay cả cảm ơn cũng không muốn nói với anh.

Thương Sùng thấy vậy cũng chẳng so đo với cô, lễ phép chào hỏi Tô Lực, rồi xoay người đi ra ngoài. Cảm giác cô bé đằng sau không hề bước theo mình, lúc này anh mới quay đầu lại, buồn cười nhìn cô.

“Sao thế? Là ở theo thói quen hay không muốn đi?”

Sở Niệm chu môi, do dự một hồi mới khó khăn bước theo sau lưng Thương Sùng. Chỉ là, chiếc xe này là sao hả? Nhìn Thương Sùng mở cửa xe của chiếc Maserati màu đen số lượng có hạn trên toàn cầu, Sở Niệm không dám tin trọn to hai mắt.

Phải biết rằng giá trị thị trường của nó cũng gần ngàn vạn, mà Thương Sùng chỉ là một thầy giáo đại học bình thường thôi. Tiền lương của anh ta có thể mua nổi chiếc xe như vậy sao?

Đầu ngón tay trắng nõn từ mép cửa xe chạy thẳng xuống, cũng quên mất chuyện giật mình. Sở Niệm chớp đôi mắt to, nói ra một câu suýt chút nữa khiến Thương Sùng trật eo.

“Thầy Thương, xe này mượn hả? Ánh mắt anh không tệ đâu.”

Mượn? Thương Sùng nhìn nhìn bộ âu phục Armani được đặt may riêng trên người mình, chẳng lẽ ở trong mắt cô, anh giống như một thư sinh nghèo kiết xác sao? Thương Sùng anh còn phải đi mượn xe hả?

“Không phải mượn, là xe của tôi.” Thương Sùng kéo kéo khóe miệng cứng nhắc, cố gắng làm cho tâm tình của mình nhìn như bình tĩnh.

“Thầy Thương, đều là người mình cả, không quan trọng, không quan trọng.”

Vì mặt mũi mà muốn gạt cô hả? Anh ta thật sự coi cô là sinh viên chưa trải sự đời sao! Nể mặt hôm nay anh ta đến đón mình, Sở Niệm cũng không trực tiếp đâm phá, chỉ là nụ cười trên mặt làm cho người ta cảm thấy rất đáng đánh đòn.

Thương Sùng hoàn toàn đen mặt rồi, tức giận ngồi vào ghế lái.—=ll...l.,ê....qu,,,y...d,,,ôn....nn Nhìn Sở Niệm vẫn đang đứng bên ngoài nhìn chăm chăm xe mình, cười khiêu khích, bèn nói: “Nếu em vẫn muốn đứng đó thì tôi đi đây, dù sao hiện tại nhìn em cũng không hề sao cả.”

Nói xong liền khởi động xe, tay nắm vô lăng, chuẩn bị rời đi. Giờ Sở Niệm mới nhìn ra người này đang tức giận, trước một giây xe chuẩn bị rời đi thì vội mở cửa xe, ngồi vào.

Đang chuẩn bị oán hận người này biến sắc mặt còn nhanh hơn phụ nữ, ai ngờ người đàn ông bên cạnh lại lên tiếng: “Vứt nó ra đằng sau đi.”

Sở Niệm sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng.

“Cái gì cơ?”

Ngón tay thon dài của Thương Sùng chỉ chỉ mèo đen đang rúc trong lòng Sở Niệm, vẻ mặt rất lạnh nhạt. Sở Niệm thấy vậy, cúi đầu hơi do dự.

Đang đầu tranh có nên làm theo anh hay không thì mèo đen liền meo meo một tiếng, nhảy ra khỏi lòng cô. Đáng thương nhảy xuống ghế sau, cúi gầm đầu không kêu nữa.

Sở Niệm hơi đau lòng cho mèo con, muốn một lần nữa ôm nó vào trong ngực. Nhưng Thương Sùng lại quay đầu lờn một cái, con mèo kia bắt đầu tránh né tay Sở Niệm, cuối cùng dứt khoát rứt vào trong gầm ghế sau xe.

Thấy Sở Niệm không để ý đến mình nữa, mèo đen mới dám phần nộ từ phía dưới đi ra, tìm được một vị trí khuất nhất mới nhảy lên ngồi. Uất ức dùng đôi mắt màu rằm nắng nháy nháy Thương Sùng đang lái xe ở đằng trước, trong lòng thầm kêu oan uổng.

Là nó nghe lời chủ nhân mới biến về nguyên hình đi theo bên cạnh Sở Niệm mà, nó đâu có để cô ôm chứ. Rầm rì nghĩ tìm cơ hội giải thích với Thương Sùng, song toàn bị chủ nhân dùng ánh mắt sắc như dao giết chết. Nhớ tới Thương Sùng vừa liếc mình qua gương chiếu hậu, mèo đen liền run rẩy.

Trên đường đi, hai người trong xe chỉ im lặng, mèo đen dĩ nhiên không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào. —=ll,,Cho đến khi Sở Niệm phát hiện Thương Sùng đang đi trên đường không phải đường về nhà mình,—qu,,, cô mới hơi buồn bực mở miệng hỏi: “Đây không phải đường về nhà tôi, anh định đưa tôi đi đâu?...d,,,omnnn=—”

“Nhà tôi.” Thương Sùng lái xe, thờ ơ đáp.

“Nhà anh? Tôi không đi, tôi muốn trở về nhà mình!” Có lầm hay không! Chính mình có nhà mà không về, tại sao phải đến nhà anh ta chứ?

Thương Sùng giống như đã sớm đoán được Sở Niệm sẽ có phản ứng như thế, từ bên cạnh lấy một cặp tài liệu ra đặt trước mặt cô. Nhìn sắc mặt Sở Niệm dần biến đen khi đọc những chữ trên tài liệu, lúc ở cục cảnh sát, mây đen vừa giăng kín trong lòng anh đã tan biến, tâm tình cũng tốt hơn.

Tài liệu này là anh nghĩ mọi cách mới lấy được quyền giám hộ, nội dung trên đó đại khái là vì thân thể của Sở Niệm, cho nên trước khi cảnh sát điều tra rõ vụ án Bạch Oánh nhảy lầu, thì thầy giáo Thương Sùng tạm thời giữ chức vụ người giám hộ. Chăm sóc, trông giữ cô, đồng thời thực hiện chức trách của người giám hộ.

Nếu như muốn thực hiện chức trách đó thì trong khoảng thời gian này, Sở Niệm phải ở lại nhà anh. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn biến đen, khóe môi Thương Sùng thoáng qua ý cười thật sâu.

“Tôi không tin, tôi không tin.....Anh lấy những giấy tờ này ra để lừa gạt tôi, anh nghĩ tôi ngu à!” Sở Niệm hoàn toàn điên rồi, móng vuốt nhỏ cào tạt tài liệu đó, bộ dạng giống như muốn ăn hết chúng vậy.

Thương Sùng không hề ngăn cản, nhướn đôi mày đẹp, nói như an ủi nhưng thật ra là thêm dầu thêm mỡ: “Đã tới rồi thì cứ an tâm.”

Sở Niệm hồng mắt, trước chưa nói đến ân oán giữa cô và Thương Sùng, nếu cô đi cả đêm không về, bà nội có thể nói đến người chết cũng phải sống lại thì sao cô chịu nổi chứ.

Thật vất vả giết xuống da mặt, hy vọng dùng cách cầu xin sẽ khiến Thương Sùng mềm lòng. Ai ngờ cầu xin hồi lâu mà tên đáng ghét đó vẫn thờ ơ. Sở Niệm tức đến học máu, cắn môi muốn nhảy xuống xe.

Vừa còi đây an toàn, Sở Niệm liền nghe ‘cách’ một tiếng, cửa xe bị Thương Sùng khóa rồi. Dùng sức đẩy đẩy, sắc mặt cô từ đen biến thành xanh.

Tuyệt vọng ngồi co quắp ở trên ghế, miệng nhất quyết không tha, mắng chửi Thương Sùng. Cái gì mà Thương Sùng không phải là người, -
==ll...qq,,,,,d.....Thương Sùng không có lòng đồng cảm, Thương Sùng sẽ bắt nạt kẻ yếu.....Làm bầm làm bầm, đơn giản chính là thao thao bất tuyệt.

Rúc ở trong góc, mèo đen sắp không nghe nổi nữa, nâng móng vuốt định cào cho Sở Niệm đang gào khóc kia một cái. Nhưng lại bị ánh mắt trong gương chiếu hậu giết chết sĩ khí.

Đáng thương cụp tai lại, lặng lẽ nức nở. Nó chỉ là không muốn con nhóc này si nhục chủ nhân mình thôi, chủ nhân không đánh người ta mà lại trừng mình. Nó đã gây lên tội tình gì chứ? Hu hu hu.....

Sao Thương Sùng không hiểu tâm tư của mèo đen, chỉ là giờ anh chẳng thêm quan tâm nó. Tâm tư anh đã sớm đặt trên người cô nhóc này rồi, nhìn bộ dạng nóng nảy của cô, đột nhiên anh thấy rất mỹ mãn.

Cầm di động đã rung hồi lâu lên, Thương Sùng cũng không ngăn cản Sở Niệm tiếp tục mắng chửi mình. Một tay nắm lấy vô lăng, một tay nhấn nút nghe.

“Nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Muốn trở về nhà mình

Không biết đầu bên kia điện thoại nói gì đó, còn đang kháng nghị, Sở Niệm hình như đã nhận ra điều gì, ngậm miệng lại, nhìn chăm chăm Thương Sùng đang nhíu mày. Đợi anh tắt máy, cô mới mở miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Bạch Oánh chết rồi.”

“Ồ.” Ngã xuống từ trên cao như vậy, chết cũng là chuyện sớm muộn thôi. Cho nên cô không hề cảm thấy bất ngờ, cũng không ồn ào như ban nãy, yên tĩnh như biến thành một người khác. Ngồi ở trên ghế, nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài xe.

Thương Sùng nhếch môi, nói: “Xem ra em cũng không hề cảm thấy bất ngờ.”

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: “Bạch Oánh đâu phải siêu nhân, ngã xuống từ trên cao như vậy, kết quả thế nào thì cũng sớm đoán ra được rồi.”

Hình như là nghĩ tới điều gì, cô mở miệng hỏi: “Anh cảm thấy Bạch Oánh chết là có liên quan đến tôi sao?”

“Có liên quan hay không, cũng không phải do tôi định đoạt, em không cần quá lo lắng, bên phía cảnh sát sẽ phải điều tra rõ ràng.”

Ý tứ của Thương Sùng rất mơ hồ, nhưng truyền vào trong tai Sở Niệm liền biến thành có ý khác. Có chút mệt mỏi tựa đầu vào cửa kính xe, khẽ môi nhếch lên ý cười tự giễu.

Thật sự cô không biết tại sao Thương Sùng phải đến nộp tiền bảo lãnh cho mình, song ngay vừa rồi, chính mình lại mang theo chút ngây thơ, hy vọng anh nói tin tưởng mình.

Mình bị ngốc rồi sao? Anh ta dựa vào cái gì mà tin tưởng mình chứ?

Nhớ tới chuyện mình gặp phải vào hôm nay, Bạch Oánh vô duyên vô cớ tìm đến, nhảy lầu, sau đó bản thân bị toàn bộ mọi người cho là hung thủ giết người. Cảnh sát Tô kia nói Bạch Oánh có bệnh trầm cảm, nếu thật sự bởi vì không chịu nổi nhục nhã mà tự sát, vậy vì sao trong mắt lại có vẻ hoảng sợ như vậy? Sở Niệm phiền lòng xoa xoa mi tâm, nhắm hai mắt, cưỡng ép mình không được suy nghĩ tiếp nữa.

Thấy cô như vậy, Thương Sùng cũng im lặng. Chuyện của Bạch Oánh, thật ra anh chẳng hề lo lắng chút nào. Cho dù cảnh sát không tra ra, mình cũng sẽ đích thân đi tìm hiểu. Chỉ là, một Sở Niệm như vậy, vẫn là lần đầu tiên anh thấy được.

Từ lúc bắt đầu có trí nhớ về cô, cô bé này chưa từng kính sợ, cho dù đối mặt với cô hồn dã quỷ có thân thể đáng thương, cô cũng chưa từng lộ ra vẻ chán nản đó. Từ đầu tới đuôi, chính mình vẫn luôn xem cô như một cô gái nhỏ chưa lớn, nhưng bây giờ xem ra, trong lòng cô còn có rất nhiều chỗ mà mình chưa biết.

Mím môi mỉm cười, anh đảo tròn tay lái, chưa đến một lát, xe của bọn họ liền dừng trước cửa một khu chung cư cao cấp. Thấy Thương Sùng xuống xe, Sở Niệm cũng bước xuống xe theo.

Nhìn quanh bốn phía, trong lòng càng thêm nghi ngờ Thương Sùng. Nếu như cô không lầm thì đây là khu chung cư xa hoa nhất Mộ Thành.

Sở Niệm từng đọc qua phần giới thiệu về khu chung cư này ở trên mạng, chưa nói đến nó nằm ở khu vực sầm uất nhất của trung tâm thành phố, xung quanh là nhà cao tầng, bên trong khu nhà có hồ non bộ vờn quanh, không gian xanh thoải mái. Chỉ cần nhìn giá thị trường là hơn bốn trăm ngàn tệ một mét vuông, cũng khiến người bình thường sợ hết hồn.

Nhìn thân hình của bảo vệ bên ngoài cổng cũng biết là quân nhân giải ngũ, trước kia nghe nói nơi đây bảo an rất tốt. Bây giờ nhìn thấy, hóa ra là thật.

Nếu nói chiếc Maserati này là Thương Sùng đi mượn, vậy căn hộ đó thì sao? Chẳng lẽ cũng là mượn à?

Sở Niệm gãi gãi đầu, nghiêm túc quan sát Thương Sùng đang đưa lưng về phía mình để mở cửa. Có lẽ, trước kia lúc giao tiếp với người đàn ông này, bản thân luôn vì tâm tình kích động mà coi nhẹ mọi thứ. Hiện tại nhìn kỹ, quần áo, cách ăn mặc của Thương Sùng nhìn như đơn giản bình thường, nhưng thật ra đều là hàng hiệu có giá cả xa xỉ.

Chính mình chỉ là sinh viên bình thường trong lớp của anh ta, anh ta thật sự không cần thiết vì sĩ diện ở trước mặt mình mà đi mượn xe, huống chi là mượn phòng ở.

Chẳng lẽ là công tử nhà giàu ẩn núp ở trong đám người sao? Trong đầu Sở Niệm vụt qua rất nhiều thứ, cuối cùng vẫn là dựa trên lý luận kia để ngộ ra rồi gật gật đầu. Dù sao cô nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có lý do đó có thể thuyết phục mình nhất, - hơn nữa không phải trong sách đều nói phần lớn những cậu ấm nhà giàu đó đều thích trêu chọc người khác sao, tên gọi tất là biến thái. Liệu trên người Thương Sùng có loại thừa số bất chính đó không?

Đi theo Thương Sùng vào phòng, ánh vào trong mắt cô là một căn hộ hai tầng rộng rãi. Chỉ là sự trang hoàng trong phòng khách kia, làm cho Sở Niệm biết được, lại có người biến gian phòng mình thành về đơn điệu đến vậy.

Nhìn nhìn bộ ghế sofa màu đen bằng da thật, lại nhìn tấm thảm lông cừu trắng muốt như tuyết. Ngay cả bộ bàn ghế tựa cũng là màu đen. Cho dù mỗi thứ đều có giá trị xa xỉ nhưng không hề có chút sức sống nào.

Ghét bỏ chặc chặc vài tiếng, Sở Niệm chẳng những tin tưởng Thương Sùng là biến thái mà còn thêm tin tưởng người đàn ông này có tư tưởng cổ hủ, nội tâm không có chút tình thú nào.

Đi theo sau Thương Sùng lên lầu hai, thấy anh mở cửa một căn phòng dành cho khách. Sở Niệm xem xét bên trong, gian phòng quét dọn rất sạch sẽ, trên tường treo một cái tivi LCD, bên cạnh là một phòng tắm riêng. Chỉ là chiếc ga giường màu đen và tấm rèm cửa sổ màu đen ngăn không cho một tia nắng nào lọt vào, khiến cô càng xem càng kỳ quái.

“Tôi thật sự phải ở đây sao?” Sở Niệm ngoáy ngoáy ngón tay, không hề muốn bước vào một chút nào.

Thương Sùng nhíu mày, anh đã tặng cả căn phòng của mình cho cô nhóc này, còn chưa hài lòng à?

“Không phải tôi chê chỗ này....Tôi chỉ muốn về nhà mình thôi.” Sở Niệm đáng thương cong cong môi.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng ngủ ở bên ngoài lần nào, lần đầu tiên còn là ở chỗ của đàn ông, thật sự quá không thích hợp đi. Huống chi bà nội còn ở nhà, cô không thể để cho bà lo lắng.

Thương Sùng im lặng hồi lâu, không biến sắc, trong mắt lướt qua màu đỏ tươi. ————-Ngay lúc Sở Niệm cho là anh sẽ buông tha thì Thương Sùng mới nhân nhạ mở miệng: “Không ở đây cũng được, tôi sẽ đi theo đến nhà em là được.”

“Cái, cái gì?” Một người đàn ông như anh ta lại muốn đến nhà cô ở sao? Đây không phải là trò đùa mới của thế giới chứ! Chưa nói đến mình là sinh viên đã đưa đàn ông về nhà ở, hàng xóm sẽ bàn tán ra sao, mà trước tiên là phải qua được bà nội đã.

“Tôi đến nhà em ở, dù sao trong nhà trừ em ra thì đâu còn ai khác nữa nhỉ. Như vậy đi, em chờ tôi một lát, tôi thu dọn đồ đạc xong, chúng ta đi luôn.”

“Đừng đừng đừng, tôi ở đây, tôi ở đây.” Sở Niệm thấy đáng về thật sự muốn đi dọn đồ của Thương Sùng, vội vàng chắn trước mặt anh, ngăn cản.

“Quyết định rồi?” Thương Sùng nhếch môi, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ý trêu tức.

Sở Niệm khó khăn gật đầu nhẹ, đáp: “Quyết định rồi.”

“Không hối hận chứ?”

“... Không hối hận.” Sở Niệm đau khổ nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng, thế nhưng...

“Thầy Thương, tôi phải ở chỗ anh bao lâu chứ?”

“Ồ đến khi vụ án kết thúc.”

“... Vậy tôi có thể về nhà lấy mấy bộ quần áo để thay hay không? Tôi cũng không thể ở đây mà không thay quần áo đi? Hơn nữa, tôi ở đây thì anh ở đâu?”

“Tôi ở phòng này.” Thương Sùng duỗi ngón tay chỉ vào phòng đối diện với phòng Sở Niệm.

“Về phần quần áo để thay, trong tủ treo quần áo đều có. Nếu còn cần gì, em cứ nói cho tôi biết.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vui mừng thanh tĩnh

Thấy anh chỉ chỉ tủ quần áo trong phòng, Sở Niệm bán tín bán nghi đi qua. ‘Két’ một tiếng, mở cửa tủ ra, thấy bên trong treo đủ loại trang phục màu mè, kiểu dáng nữ đượ sắp đặt gọn gàng. Miệng của cô không thể khép lại được, cứng đờ đứng ở đó.

Cô bắt đầu hoài nghi những trang phục này là của bạn gái Thương Sùng, bằng không một người đàn ông như anh lại để nhiều trang phục nữ như thế làm gì. Nhưng khi trông thấy trên mỗi trang phục còn chưa gỡ mác, Sở Niệm lại càng cảm thấy chuyện hôm nay rất quái dị.

Chẳng lẽ Thương Sùng có năng lực biết trước tương lai, đã sớm biết hôm nay cô sẽ ở lại chỗ anh ta sao?

Thương Sùng có thể cảm giác được cảm xúc trong mắt cô, vờ như bình thường nói: “Những trang phục đó là của em gái tôi, nó thích mua quần áo, hiện tại đã xuất ngoại rồi. Tôi thấy có rất nhiều bộ còn chưa mặc qua, liền treo hết lên. Nghĩ tới em và em gái tôi xấp xỉ tuổi nhau, cho nên em có thể mặc quần áo của nó.”

“Quần áo của em gái anh, tôi mặc hình như không quá thích hợp.” Giọng điệu bình tĩnh và lý do hợp lý của anh làm cho Sở Niệm tạm thời không thể nghi ngờ, đi đi mũi chân, nhìn những bộ quần áo kia đều là hàng hiệu cả.

“Không có gì, dù sao nó có về thì cũng ném hết những bộ quần áo đó đi thôi.” Lần đầu tiên Thương Sùng phát hiện kỹ thuật nói dối của mình cũng không tệ lắm, đặc ý liếc nhìn mèo đen vẫn đứng ở đầu bậc - thang nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

“Sở Niệm, em ở đây thì được nhưng không được ôm mèo vào phòng ngủ, điểm này, em phải nhớ kỹ.”

Sở Niệm sững sờ, lúc này mới nhớ tới con mèo nhỏ của mình. Vội vàng chạy đi, ôm nó vào trong ngực.

“Vi sao, nó là mèo của tôi mà. Anh không để nó ngủ chung với tôi, vậy anh định để nó ở đâu?”

“Phòng khách.”

Có làm hay không? Cô còn muốn ôm nó ngủ chung sao? Mắt lạnh quét qua con mèo đen đang được Sở Niệm vuốt ve đến thoải mái, Thương Sùng liền cố nén kích động muốn quăng nó đi, lạnh lùng nói.

“Tôi không muốn, buổi tối tôi không ngủ được một mình.” Sở Niệm kháng nghị.

“Không ngủ được thì đọc sách, tôi không muốn trên ga giường của tôi có mùi động vật.”

Thương Sùng thấy cô còn muốn nói chuyện, liền cắt ngang trước: “Em không sợ Nhạc Du lo lắng cho em sao? Mau gọi điện thoại cho cô ấy đi. Tôi đói bụng rồi, em còn chần chừ, tôi sẽ không chờ em nữa.”

Thương Sùng vẫn rất hiểu Sở Niệm, lúc này dùng Nhạc Du dời đi sự chú ý của cô chính là cách xử lý hữu dụng nhất. Mắt liếc mèo đen bị Sở Niệm vút bỏ, tâm tình của anh giống như tốt hẳn lên.

Ý tứ cảnh cáo rõ ràng trong mắt anh đã khiến lòng mèo đen tan vỡ thành trăm mảnh, Thương Sùng liền hát khe vài câu đi xuống lầu.

Chờ một lát, Thương Sùng ngồi trong xe đã thấy Sở Niệm thay một bộ váy trắng đang từ phòng khách đi ra. Tóc của cô vẫn tùy ý thả buông sau lưng, cũng không biết do hồi hộp hay là sao mà trên gương mặt cô lại thoáng qua vẻ ửng hồng khiến tim người ta đập dữ dội.

Xương quai xanh mê người lên xuống phập phồng theo nhịp thở của cô, làn da trắng nõn cũng không bị lu mờ bởi màu sắc của bộ váy đỏ mà ngược lại ở dưới ánh trắng còn tôn lên vẻ xinh đẹp gần như trong suốt. Anh chưa từng nghĩ tới Sở Niệm luôn tranh cãi ầm ỹ, vào lúc an tĩnh lại có vẻ yên bình như vậy, thậm chí ngay cả gương mặt thuần túy sạch sẽ đó cũng cực kỳ giống với người xưa trong trí nhớ của mình.

Gần như tham lam nhìn vóc dáng hoàn mỹ của cô được chiếc váy trắng bao bọc, cũng làm cho Thương Sùng đang quan sát đến bộ ngực của cô, cổ họng đột nhiên thắt lại. Một loại ham muốn nguyên thủy, điên cuồng kêu gào ở trong đầu óc anh. Căn cổ đột nhiên nổi lên mạch máu màu đen, điên cuồng lan tràn trên gương mặt thuần mỹ của anh.

Đáng chết! Tại sao mình lại mua cho cô ấy trang phục như thế!

Nhưng lúc Sở Niệm mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, khuôn mặt Thương Sùng lại trở về bình tĩnh. Thấy sắc mặt anh âm trầm, cũng không nhìn cô một lần.

Trong lòng Sở Niệm có chút thất vọng khó hiểu, cúi đầu kéo kéo góc váy bên chân, trong lòng đầy ảo não. Ảo não chính mình vì muốn đi ra ngoài ăn cơm với anh mà cố ý thay quần áo. Ảo não chính mình thế nhưng hy vọng nhìn được vẻ sừng sốt từ trong đôi mắt đẹp kia.

Cho dù chỉ có một ít cũng được, nhưng mà.....Thôi, như vậy cũng tốt.

Bên phía Nhạc Du, mình đã dặn dò kỹ rồi, hiện tại chỉ còn lại bà nội thôi. Nhớ tới bộ dạng giận tím mặt của bà nội, tâm tình vốn đang phù sương của cô lại thấp hơn một tầng.

Hai người cứ im lặng như vậy, cho dù đến khách sạn, bọn họ cũng chưa nói với nhau một câu nào. Không khí quỷ dị liên tục duy trì đến khi bọn họ về đến nhà mới hơi có chuyển biến tốt đẹp.

Thấy mèo đen đang nhìn mình, Sở Niệm đi đến bên cạnh nó, dịu dàng vuốt ve đầu nó, nói: “Nhóc con, đói bụng không? Mày xem tao mang gì về này.” Rất vất vả lấy từ trong túi ra bình sữa mà cô đặc biệt lấy ở khách sạn mang về, Sở Niệm gãi gãi đầu, giống như còn thiếu cái gì đó.

Suy nghĩ trong chốc lát, Sở Niệm đặt bình sữa xuống sàn nhà, chuẩn bị đứng dậy đến phòng bếp cầm khay nhỏ ra. Nhưng cô vừa đứng lên, liền chạm mặt với người vừa bước đến. Bất thành linh va chạm khiến Sở Niệm cũng choáng váng, đầu óc trống rỗng, không hề nghĩ ngợi ngả người về phía sau.

Thương Sùng vốn không có ý định đưa tay cứu cô, dù sao thân là truyền nhân của thế gia trừ ma, nếu như còn cần người hỗ trợ, vậy không biết mặt mũi của tổ tông nhà họ Sở sẽ đen đi mấy phần. Nhưng là, mắt thấy cô nhóc kia sắp ngã xuống sàn nhà, anh vẫn không đành lòng đưa tay kéo cô lại, có chút hoài nghi đánh giá Sở Niệm. Không biết là cô nguy trang quá tốt, hay là thật sự quên mất mình sắp ngã xuống sàn nhà rồi?

Đặt cái khay vào trong tay Sở Niệm còn đang ngẩn người, Thương Sùng xoay người đi đến ghế sofa ngồi xuống. Tùy ý ném áo khoác âu phục của mình sang một bên, ngồi vắt đôi chân dài, tay cầm điều khiển từ xa bật tivi, chuyên tâm xem truyền hình.

Bên tai truyền đến tiếng tivi làm cho Sở Niệm quay người lại, trong tay cầm khay sứ trắng, cô không khỏi nhìn nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa.

Vừa rồi động tác kéo người và tốc độ của anh, thật sự có thể nhìn ra người đàn ông này có tốc độ phản ứng nhanh hơn người thường. Với giảng viên đại học bình thường, nào có thể mua được xe thể thao, còn ở phòng ốc lớn như vậy. Rất nhiều chuyện khó tin đều xảy ra ở trên người Thương Sùng, cô cảm thấy người đàn ông này không hề đơn giản giống như vẻ bề ngoài.

Chỉ là người đàn ông giống như ẩn số này cũng như cô, ngoại trừ lúc đùa giỡn, còn lại hình như cũng không thích để ý đến mình.

Thế nhưng như vậy cũng tốt, không phải rất vui vẻ, an tĩnh sao? Sở Niệm không sao cả chép chép miệng, đặt khay đựng sữa ở trước mặt mèo đen.

“Đến đây Tiểu Hắc, ném thử sữa đi.”

Tiểu Hắc? Mèo đen nhanh chóng liếc cô một cái, cái tên Tiểu Hắc này có thể để cô gọi à? Nếu không phải nể mặt chủ nhân, nó sẽ đáp lại cô hai phát cào để dạy dỗ cô nhóc này biết kính già yêu trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tự mình cố gắng

Mắt mèo màu rằm nắng nhìn chăm chăm chất lỏng màu trắng trong khay nhỏ, tai mèo run lấy bầy, dùng chóp mũi ngửi một cái.

'Hương vị rất kỳ quái ~', theo bản năng muốn xoay thân chạy trốn, nhưng lại bị cô gái đang cười híp mắt ở đằng sau lưng, một phen nắm chặt cái đuôi.

“Meo meo!” Mèo đen nóng nảy, cái đuôi của nó là để người bình thường bắt sao? Xoay người lại, móng vuốt sắc nhọn lộ ra khỏi lớp lông, về mặt hung tàn nhào về phía Sở Niệm.

Mắt thấy móng vuốt của mình sắp cào qua gương mặt trắng nõn của Sở Niệm, một ánh mắt lạnh lùng như dao liền phóng tới. Tiểu Hắc ngăn ra, biết điều lập tức thay đổi thành vẻ chân chó, phất một cái roi vào trong lòng Sở Niệm.

Nghe thấy người trên sofa như có như không ho một tiếng, Tiểu Hắc lại đáng thương từ trong lòng Sở Niệm lặn xuống. Dè nén trái tim nhỏ lại bắt đầu vờ vụn, khuôn mặt mèo giả vờ bày ra vẻ nịnh nọt. Tiểu Hắc bắt đắc dĩ, chỉ có thể mất hết tôn nghiêm phe phẩy cái đuôi đứng ở bên chân Sở Niệm.

Bình thường, thần kinh cô khá thô nên đương nhiên không phát hiện ra cảm xúc biến hóa của mèo đen, cho rằng nó đang nghịch ngợm, ngoài miệng rậm rì vài câu, nhưng vẫn dịu dàng kéo khay sữa đến trước mặt nó.

“Tiểu Hắc ngoan ngoãn, phải ăn thì mới có sức chơi chứ.”

“...”

Tiểu Hắc ghét bỏ dùng móng đẩy cái khay ra. Loại đồ ăn kỳ quái này, nó mới không cần ăn đâu. Mấy trăm năm rồi, nó đều ăn thịt đó, được hay không!

“Đừng làm rộn, mau ăn đi.”

“...”

Cô nằm mơ đi! Tôi muốn ăn thịt! Tiểu Hắc lại một lần nữa đẩy cái khay trước mặt ra.

Một người một mèo cứ như vậy đẩy cái khay qua lại, giằng co đến cuối cùng Sở Niệm thế nhưng cùng mèo đen nổi lên trò chơi vừa ý.

Ngồi trên sofa, Thương Sùng nghiêng đầu dùng khoe mắt liếc cả hai, có chút bất đắc dĩ thờ dài. Ngay lúc Tiểu Hắc ngây thơ cho rằng chủ nhân muốn lên tiếng cứu mình, một câu băng quơ của Thương Sùng đã đánh cho nó hoàn toàn tan xương nát thịt.

“Nếu nó không muốn ăn thì cứ mặc kệ đi, bỏ đói ba bốn ngày rồi cho ăn là được.”

Sở Niệm nhũn mỳ, thấy trong mắt Tiểu Hắc hình như có đồng ý với lời của Thương Sùng. Tạm thời im lặng, chỉ là trong thâm tâm có chút gãy gục, không đành lòng.

Hai mắt Tiểu Hắc lập tức nóng lên, tuyệt vọng bước từng bước đến khay sữa. Nặng nề hạ đầu xuống, thè đầu lưỡi hồng phấn từ từ liếm sữa.

“Cuối cùng nhóc con cũng đói bụng rồi, mày đừng vội, ăn xong chỗ này, tao còn có nữa.” Mèo đen chuyển biến thái độ làm cho Sở Niệm vui vẻ không thôi.

“...”

Có em gái cô! Còn dám đồ nữa, tôi cào chết cô!

Tiểu Hắc hạ đầu, khoe mắt liếc vị chủ tử không chịu hợp tác đang ngồi trên ghế sofa kia, còn thỉnh thoảng tặng thêm cho mình hai đao, trong mắt như có một đại dương mênh mông.

Thấy Tiểu Hắc nghe lời uống sạch khay sữa, Sở Niệm vừa mới chuẩn bị đổ thêm vào cho nó, liền nghe tiếng “meo meo”, Tiểu Hắc dùng tốc độ như lửa đốt mông chạy trốn vô tung vô ảnh. Đưa túi sữa lên mũi ngửi, lại kiểm tra hạn sử dụng, xác định không quá hạn, mới gãi gãi cái đầu đầy mờ mịt.

Trước kia, thấy người khác cho mèo nhỏ ăn, không phải đều dùng sữa sao, chẳng lẽ mình nhớ lộn rồi?

Kéo kéo hai chân đã tê dại, Sở Niệm lết đến ghế sofa ngồi xuống. Nhưng còn chưa ấm mông, người đàn ông ngồi bên cạnh liền lên tiếng.

“Thời gian không còn sớm nữa, em rửa mặt mũi xong thì nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai còn một đồng chuyện, tôi không muốn gánh thêm nhiệm vụ gọi em rời giường nữa đâu.” Thương Sùng nhàn nhạt nói xong, không hề liếc Sở Niệm một cái, liền đứng dậy lên lầu.

Sở Niệm nhìn bóng lưng anh, lúc này mới nhìn xuống đồng hồ đeo trên cổ tay. Hóa ra đã sắp mười hai giờ rồi, nhớ tới bên phía bà nội còn chưa giải

quyết nên rất nghe lời lên lầu, trở về gian phòng tạm thời thuộc về cô.

Hai giờ đêm, thế giới bên ngoài đã sớm an tĩnh lại. –l;::ql... Vẫn luôn chịu đựng không ngủ, Sở Niệm rón rén mở cửa phòng, ghé vào cửa phòng đối diện lắng nghe. Xác định bên trong không có bất cứ động tĩnh gì, lúc này mới lén lút trở về phòng mình.

Sau khi khóa trái cửa phòng để đảm bảo, Sở Niệm ngồi khoanh chân trên chiếc giường lớn màu đen, tháo chuỗi vòng cổ bảo thạch màu lam từ trên cổ xuống.

Tựa như do dự một chút, Sở Niệm mới cẩn thận rách một ngón tay, nhỏ máu vào chuỗi vòng cổ bảo thạch. Trong miệng niệm chú, không đến một lát, hình dáng bà nội liền xuất hiện ở trước mặt cô.

“Niệm Niệm, vì sao muộn rồi còn chưa về nhà! Con đang ở đâu vậy? Trước kia không phải đã nói với con là không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ thì không cho phép dùng máu tươi của mình mở bùa khải ra sao!”

Bởi vì bà nội là linh hồn, ngoại trừ nhà Sở Niệm ra, bà chẳng thể đến đâu cả. Thấy cháu gái mình luôn luôn về đúng giờ mà đến muộn vẫn chưa về, trong lòng liền lo lắng không thôi.

Trong lúc không biết nên làm thế nào, bà vậy mà cảm nhận được hơi thở của cháu gái. Nhìn không khí đầu bên kia từ từ biến động, thấy Sở Niệm đang cầm chuỗi dây chuyền tổ truyền trong tay, trái tim bà nội như bay vọt lên giữa không trung.

“Bà nội, hôm nay xảy ra một vài chuyện, bây giờ con đang ở trong nhà một thầy giáo dạy ở trường. Tạm thời không đi được và không thể khiến người khác phát hiện. Sợ bà lo lắng, đành phải dùng cách này để liên lạc với bà.” Sở Niệm nâng tay xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, sao cô không biết dùng cách này sẽ tổn thương sức lực của bản thân chứ. Chỉ là, cô cũng hết cách rồi.

Bà nội thấy mặt mày Sở Niệm đầy nghiêm túc, không có chút ý đùa nào, giọng điệu cũng nghiêm khắc đi, nhíu mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trường học của con có nữ sinh nhảy lầu, bây giờ cảnh sát đang hoài nghi con có thể là hung thủ. Bởi vì phải điều tra, con phải có một người giám hộ nộp tiền bảo lãnh, cho nên con liền tìm một thầy giáo trong trường con. Hiện tại con đang ở nhà thầy giáo, nhưng tạm thời phải ở một thời gian ngắn rồi.”

“An toàn không?”

“Sẽ không có vấn đề gì.”

“Phải ở bao lâu mới được về?”

“Chắc là đến khi vụ án được điều tra rõ ràng, con không bị tình nghi nữa.”

“Vậy chẳng phải là một ngày chưa xóa tan được nghi ngờ thì con vẫn chưa thể về nhà sao?” Bà nội có hơi không thể tiếp nhận chuyện cháu gái mình không ở bên cạnh mình trong thời gian dài. Cứ không nhìn được, không chạm được, chẳng phải sẽ làm cho bà lo lắng chết sao?

“Bà nội yên tâm, con nhất định sẽ nhanh chóng trở về với bà. Hôm nay lúc trở về con đã gọi điện cho Nhạc Du, bảo ngày mai cậu ấy qua nhà mình lấy giúp con chiếc túi nhỏ tới đây.”

“Chẳng lẽ con định....”

“Vâng, con muốn tự mình điều tra chuyện này. Trực giác nói cho con biết, chuyện này ít nhiều vẫn có liên quan đến con. Nếu nữ sinh viên đó thật sự tự sát, vậy con sẽ tiến cô ta một đoạn đường. Nếu không phải, con cũng phải cố gắng vì bản thân một chút chứ?”

Chuyện xảy ra ban ngày, vào buổi tối, lúc ăn cơm với Thương Sùng, cô đã sắp xếp lại rõ ràng rồi. Cô thật sự không tin chỉ vì mình mà Bạch Oánh bộc phát bệnh trầm cảm, nhưng chuyện xảy ra trùng hợp như thế, hoặc nhiều hoặc ít làm cho Sở Niệm cảm thấy không thích hợp.

Nếu trong lòng đã có nghi vấn, vậy tại sao chính mình không tìm hiểu cho rõ đây!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 15: Đi theo cô ấy

Ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy lo lắng nhìn mình của bà nội, Sở Niệm lập tức cảm thấy trong lòng ảm áp rất nhiều. Mặc dù thân thể có chút mệt mỏi, nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn nở nụ cười tươi.

“Bà nội yên tâm, cháu gái của ngài rất cường đại rất thông minh. Chờ con xử lý tốt chuyện này, con lập tức về nhà với ngài. Trong ngăn tủ phòng con còn mấy cây hương dài châu Úc con mua từ đợt trước cho ngài, nếu cây trước hết thì ngài cứ vào phòng con mà dùng.”

“Được rồi, con ở bên ngoài tự chăm sóc tốt bản thân. Nếu như gầy đi hay bị thương, xem bà có mắng chết con không.” Dù sao cũng là cháu gái ruột của mình, đây vẫn là lần đầu tiên chia xa, tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng bà vẫn rất đau lòng.

Luyến tiếc nhìn Sở Niệm ở bên đầu kia, bà nội vung tay lên, trở lại bên trong lư hương.

Thấy bà nội đi rồi, Sở Niệm cúi đầu nhìn dây chuyền bảo thạch màu lam đã hút sạch sẽ máu mình, thờ dài thật dài. Đeo lại sợi dây lên cổ, nằm dài trên giường ngủ.

Nghe thấy cuộc đối thoại trong phòng đối diện đã kết thúc, Thương Sùng ngồi trên ghế tựa trong phòng, ưu nhã đưa chiếc cốc chân dài có giá trị xa xỉ trong tay. Chất lỏng màu đỏ trong cốc nhẹ nhàng xoay tròn dọc theo thành cốc, nếu không phải do đôi mắt màu đỏ như máu kia thì hiện tại bộ dạng của người đàn ông này sẽ hoàn toàn là một vương tử cao quý, an tĩnh.

Thương Sùng phát tay, một cái nút xuất hiện ở xung quanh anh. Hai mắt nhắm lại, thoải mái đưa xích đu dưới thân.

Vẫn đứng ở bên cạnh, vật thể màu đen thấy Thương Sùng như vậy, liền kết hết cuộc thẩm vấn Sở Niệm ở cục cảnh sát vào ban ngày cho anh nghe. Hồi lâu vẫn không thấy chủ tử của mình lên tiếng, trong lòng có chút buồn bực, hỏi: “Chủ nhân, nghe ý của cô nhóc kia thì là muốn tự mình đi điều tra chuyện này. Vậy chúng ta.....”

“Đi theo cô ấy là được rồi, những thứ khác cứ theo cô ấy.” Thương Sùng vẫn nhắm mắt, làm cho người ta không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

“Vậy nếu bị phía cảnh sát phát hiện, chẳng phải thân phận của cô nhóc sẽ bị lộ sao?”

“Nếu như để cảnh sát điều tra được, vậy thì cô bé cũng không cần làm nghề này nữa rồi.” Mặc dù biết rõ đây là lần đầu tiên Sở Niệm tiếp xúc với cảnh sát, nhưng cứ để xem bản lĩnh của truyền nhân nhà họ Sở ra sao nào. Nếu thật sự để cảnh sát điều tra ra thân phận thì cô có thể rửa tay chậu vàng, yên ổn sống cuộc sống của sinh viên bình thường rồi.

Thương Sùng nhấp chút chất lỏng trong chén, hai mắt nhìn về phía cửa sổ bị rèm che dày màu đen phủ kín, nói tiếp: “Đừng thấy bình thường cô nhóc luôn tùy ý, kỳ thật tâm tư rất là kín đáo. Lúc mi ở bên cạnh cô ấy, nhất định phải cẩn thận một chút, đừng làm cho cô ấy nổi lên lòng nghi ngờ.”

“Vâng, chủ nhân.” Trong lòng vật thể màu đen thật có chút không tình nguyện, nhưng dù sao vẫn là ý của chủ nhân. Im lặng một hồi, đành gật đầu nhẹ.

“Còn nữa, đi điều tra thử bối cảnh của tên Mặc Văn Hiến kia. Tôi muốn biết rốt cuộc là nó có mục đích gì, hay là bị ai sai khiến.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Nhận được chỉ thị, vật thể màu đen cũng không quấy rầy Thương Sùng nữa, nhắm mắt liền biến mất trong phòng.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của phòng đối diện, đôi mắt đỏ như máu của Thương Sùng thoáng qua chút cảm xúc phức tạp. Ngửa đầu uống cạn chất lỏng trong chén, tay phải che lên ngực trái, trong miệng thì thầm làm cho xích đu đưa dưới thân bị phá thành mảnh nhỏ.

...

Ngày hôm sau, khi Sở Niệm tỉnh lại, Thương Sùng đã sớm đến trường học. Bởi vì chuyện của Bạch Oánh, trường học cũng tạm thời cho cô nghỉ học. Cho dù hiểu được lời của nhà trường là chính đáng nhưng cô chỉ cảm thấy buồn cười và đối trá. Thế nhưng, cô cũng rất thích tình trạng hiện tại.

Mặc váy ngủ, một phen mò mào đen nhìn như không ngủ đủ lên, bắt đầu đi loạn trong nhà Thương Sùng. Kỳ thật cô cũng biết thừa dịp chủ nhân vắng nhà mà làm thế này là không lễ phép, nhưng lòng hiếu kỳ hại chết mèo mả.

Đi vòng vo vài vòng cũng không phát hiện được chỗ nào đặc biệt, Sở Niệm cảm thấy bụng hơi đói. Vì vậy lại dời trận địa đến phòng bếp, cô vốn cho là người đàn ông già vờ có phẩm giá như vậy thì sẽ không bao giờ ở nhà nấu cơm, thậm chí cũng sẽ không có những đồ làm bếp kia.

Nhưng lúc cô vừa mở cửa tủ lạnh ra thì những ý nghĩ phiến diện của cô lại sụp đổ lần nữa.

Nhìn bên trong chất đầy các loại trái cây và đồ ăn đơn giản, Sở Niệm liền vô thức bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn. Lấy ra một chai sữa và bánh mì, liền ngồi lên sofa, xem tivi.

Về phần Tiểu Hắc, tối hôm qua còn rất sợ hãi với sữa, đã sớm thừa dịp Sở Niệm lấy thức ăn mà chạy bay ra cửa rồi. Thò cái đầu nhỏ nhìn cô gái đang nằm ngang trên sofa, ngồi không đúng tư thế, ăn không trông nổi, còn đang xem kịch rồi cười ngây ngô. Trong đôi mắt mèo màu râm nắng vừa ghét bỏ vừa đáng tiếc.

Ghét bỏ đương nhiên là vì đáng về đó của Sở Niệm, đáng tiếc chính là sao chủ nhân mình lại quan tâm đến con nhóc xấu xí này. Thân phận của chủ nhân như vậy, cho dù những năm gần đây vẫn duy trì thói quen nghỉ ngơi và sinh hoạt của con người, nhưng chưa từng thấy ngài ấy ăn những thứ đồ kia, huống chi trong nhà mình còn có những đồ này.

Nhớ tới đã từng có rất nhiều nàng mèo cái vây xung quanh mình, Tiểu Hắc cảm thấy tùy tiện kéo ra một con, cũng đẹp hơn Sở Niệm gấp trăm lần. Trên ti vi nói không sai, tình yêu là thứ sẽ kéo chỉ số thông minh của con người xuống.

Lặng lẽ ngậm chiếc gối tựa tiếp theo trên ghế sofa ném xuống đất, Tiểu Hắc cũng không muốn để ý đến cô gái đang cười như điên kia nữa, tìm kiếm một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại ngủ bù.

Nhưng từ sau khi quen biết mình, Nhạc Du không thể không đi tiếp xúc với một vài chuyện và một vài người đáng ghét. Thậm chí trong chuyện của Bạch Oánh, cô ấy đã dùng thân thể nhu nhược kia để bảo vệ mình.

Sở Niệm cô đã mắc nợ Nhạc Du rất nhiều, không thể để cô ấy biết cô đang làm gì, để cô ấy lo lắng hải hùng.

Trong lòng lặng lẽ nói xin lỗi Nhạc Du, cảm giác lương tâm khá hơn một chút, mới nhìn đồng hồ đeo tay, cầm lấy điều khiển từ xa bật TV trong phòng lên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cho đến mười hai giờ đêm, Sở Niệm xác định người trong căn phòng đối diện đã ngủ say, mới ngồi lại trên giường. Từ trong bao lấy ra một đồ vật giống như lư hương nhỏ, cùng với hương nền bọc bùa chú.

Mặc dù biết cách này cũng chưa chắc tra ra được sự thật, nhưng Sở Niệm vẫn muốn thử một chút, tự mình hỏi Bạch Oánh xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Châm hương, nến, hai tay nắm lấy nhau, cô nhắm mắt lại, trong miệng nhẹ giọng niệm chú. Cảm giác được nhiệt độ bên cạnh từ từ giảm xuống, cô liền niệm chú nhanh hơn. Cầm một tờ chú hình nhân ném lên không trung.

Lập tức, gian phòng đen kịt lại. Không khí âm lãnh tùy ý lan tràn, thổi bay rèm cửa sổ sát đất khiến nó liên tục kéo qua sàn gỗ.

Xoạt, xoạt...

Lúc này, trên tường là bùa hiện ra một người nữ mặc quần trắng. Thân hình vẫn cao gầy như cũ, nhưng khóe mắt, lỗ mũi không ngừng chảy ra máu tươi sẫm đã che mất bộ dạng thực sự của cô gái. Tóc dài hỗn độn rơi ở trước ngực, hai chân cách mặt đất, màu da trắng bệch phù thũng, y hết lệ quý.

Sở Niệm lau mồ hôi trên trán, thở dài một hơi, nói: “Bạch Oánh, rốt cuộc cô đã tới.”

Bạch Oánh nhìn cây gậy trừ ma đặt bên cạnh Sở Niệm, cúi đầu cắn môi không nói. Ngày hôm qua, sau khi hồn lìa khỏi xác, cô ta liền thành u hồn lêu lổng ở trên đường. Mặc dù là tân quý, không có bất kỳ năng lực gì, nhưng vẫn nghe những quý khác báo là, nếu đụng phải truyền nhân của nhà họ Sở, có thể chạy được bao xa thì cứ chạy.

Vừa rồi cô ta đang chạy trên đường giống như hôm qua, vậy mà nghe thấy được giọng nói của Sở Niệm. Mang theo nghi ngờ đi theo chùm sáng đến đây, trông thấy cây gậy trừ ma gắn đầu rồng kia, trong lòng vẫn ngạc nhiên, nhưng đã rõ ràng thân phận của Sở Niệm rồi.

Cô ta không thích như vậy, khi còn sống bản thân chịu thiệt bởi Sở Niệm. Sau khi chết, còn lấy thân phận này đối mặt Sở Niệm, thậm chí, còn cần cô trợ giúp nữa.

Nắm chặt chút tự tôn còn sót lại, im lặng một hồi, cũng không đáp lại Sở Niệm, quật cường xoay đầu qua chỗ khác. Bạch Oánh trầm giọng hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi chỉ muốn biết, rốt cuộc vì sao cô lại nhảy lầu? Không phải giống như bên ngoài đồn đại, vì bị tôi tát một cái, tức lên cộng thêm bệnh trầm cảm tái phát nên lựa chọn nhảy lầu đó chứ?” Sở Niệm biết rõ Bạch Oánh sẽ không khinh địch, tự nói với mình chân tướng, cho nên liền dùng phép khích tướng hữu dụng nhất để đối phó với kiểu quý này.

Vừa lòng nhìn Bạch Oánh bởi vì phần nộ mà siết chặt quả đấm, khóe môi Sở Niệm lướt qua chút ý cười khôn khéo, rên sất khi còn nóng, nói tiếp: “Tôi còn tưởng rằng Bạch Oánh cô là tâm cao khí ngạo cỡ nào, hóa ra chút đã kích ấy đã có thể làm cho cô nhảy lầu, tôi đúng là nhìn lầm cô rồi.”

“Cô đừng coi mình là quan trọng, tại sao tôi có thể nhảy lầu vì nguyên nhân đó chứ!” Tính toán của Sở Niệm hoàn toàn gài đúng chỗ ngứa của Bạch Oánh, tâm tình cô ta kích động trừng Sở Niệm.

“Vậy là vì sao? Cô đừng nói là cô đang ở trên tầng thượng ngắm phong cảnh, bất ngờ muốn sờ đám mây, mới dẫm lên không trung để ngã xuống nhé.”

“Tại sao tôi phải nói cho cô biết? Hai ngày nay tôi cũng nghe nói, vì tôi chết mà cô trở thành nghi phạm. Chỉ cần tôi không nói, cảnh sát cũng không tra ra kết quả gì, cô sẽ phải vĩnh viễn cống trên vai cái tên nghi phạm, sống trước mặt người khác.”

“Cô cảm thấy tôi sẽ quan tâm à?” Sở Niệm cười bất cần.

“Không quan tâm mà cô lại tìm tôi à? Sở Niệm, cô đừng coi tôi là đứa bé ba tuổi.” Bạch Oánh nhếch khóe môi cười mang theo ý trào phúng, nếu như đặt ở lúc còn sống, nụ cười ấy sẽ được gọi là xinh đẹp. Chỉ là hiện tại.....

Sở Niệm có chút ghét bỏ nhìn nhìn vết máu tích trên mặt đất, nói: “Bạch Oánh à, cô đừng cười nữa, quá dọa người đấy.”

Bạch Oánh sững sờ, như bị chọc trúng chỗ đau, thẹn quá hoá giận, nâng hai tay lên, muốn đụng ngã Sở Niệm ở trước mặt, bóp chết cô.

Đáng tiếc, mỗi lần cô ta muốn di chuyển đều bị một bức tường vô hình đập trở lại. Chưa từ bỏ ý định lại thử mấy lần, cuối cùng bởi vì sức lực quá lớn, bị hất ngã ngồi trên mặt đất.

Thất bại, nhục nhã, vô năng.....Các loại tâm tình điên cuồng đánh thẳng vào đầu óc Bạch Oánh, ngẩng đầu nhìn Sở Niệm đang ngồi trên giường, từ trên cao nhìn xuống như Nữ vương, Bạch Oánh đột nhiên cảm thấy mình ở trước mặt cô như tên hề tự mua dây buộc mình. Thân thể tuyệt vọng co quắp, hai

vai run rẩy, khóc không thành tiếng. Tư thế ấy, quả thực không thể dùng hai từ ‘thê thảm’ để hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 17: Mạnh mẽ

Quý không phải là sinh vật, dĩ nhiên không thể chảy ra nước mắt. Bạch Oánh khóc thút thít, chỉ làm cho máu tươi còn sót lại trên người cô ta càng chảy ra nhanh hơn qua hốc mắt.

Mắt thấy dưới thân cô ta càng để lâu càng đọng nhiều máu, Sở Niệm cũng không thừa sự đồng cảm để cho cô ta, trong đầu cứ nghĩ đến phải dọn dẹp đồng kia, tâm tình bắt đầu phiền chán.

“Cô ngừng khóc đi được không! Khóc có thể giải quyết vấn đề à!”

“Tôi không cam lòng! Vì sao tôi không thể sánh bằng cô! Lúc sống cũng thế, chết rồi vẫn vậy! Vì sao?” Bạch Oánh khóc rất thương tâm, bả vai gầy yếu bởi vì phần hận mà kịch liệt run rẩy.

“Cho tôi bây giờ tôi đều không muốn so đo gì với cô, là chính lòng tự trọng của cô quá phá mới có thể như vậy.” Trong mắt Sở Niệm thoáng qua vẻ chán ghét, vẻ mặt lạnh lẽo như băng sương.

“Trên thế giới này, càng đáng sợ hơn tham lam chính là lòng tự trọng gì đó, nó có thể khiến cô biến thành cường đại, cũng có thể khiến cho thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ trong nháy mắt. Bạch Oánh, nếu cô không muốn nói rõ chân tướng sự tình, tôi sẽ không ép cô. Chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là tội nghiệp cho cha mẹ cô, ngày hôm qua, khi mẹ cô nhận được tin cô đã chết liên tếp xui ở bệnh viện, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh táo lại. Cha cô, từ hôm qua tới giờ vẫn chưa ngừng rơi nước mắt.” Liếc nhìn Bạch Oánh vì lời nói của mình mà trên mặt xuất hiện vẻ suy sụp. Sở Niệm biết rõ, kế hoạch của cô sẽ thành công thôi.

“Cha, mẹ, con có lỗi với cha mẹ.” Bạch Oánh vẫn khóc thê thảm như cũ, chỉ là lúc này cô ta không còn cố chấp như trước. Chỉ là một đứa con có sự áy náy với cha mẹ, điều này không khỏi làm cho Sở Niệm luôn lạnh lùng cũng có chút không đành lòng.

Tình hình của cha mẹ Bạch Oánh, là hôm nay lúc Nhạc Du đưa đồ cho cô đã nói ra. Từ nhỏ đã không có cha mẹ ở bên người, Sở Niệm dĩ nhiên không thể, cũng không muốn tìm hiểu nổi đầu mất đi người thân đó.

Cô cho là mình sẽ vô cảm khi nói cho Bạch Oánh biết chuyện đó, thậm chí là bình tĩnh nhìn cô ta khóc thút thít. Dù sao những vật này ở trong suy luận logic của cô, cũng chỉ là ‘Vũ khí’ trợ giúp để cho Bạch Oánh mở miệng mà thôi.

Nhưng mà bây giờ.....Quên đi, cứ để cô ta bộc lộ một ít tâm tình rồi an tâm lên đường đi.

Sở Niệm thờ dài trong lòng, hai mắt nhìn chăm chăm Bạch Oánh cho đến khi cô ta bình ổn tâm tình, mới mở miệng lần nữa: “Bạch Oánh, tôi muốn để cô biết, tôi tìm cô đến, chỉ là muốn giúp cô thôi. Chẳng lẽ cô không muốn tìm ra hung thủ đã đẩy cô xuống lầu sao?”

Cùng Bạch Oánh tán gẫu lâu như vậy, trong lòng Sở Niệm đại khái đã có suy đoán. Một cô gái tâm cao khí ngạo như thế sẽ tự mình nhảy lầu sao? Đánh chết cô cũng không tin!

“Tìm ra thì có ích lợi gì.” Bạch Oánh bi thương nhìn Sở Niệm.

“Tìm ra tôi có thể sống lại sao? Cha mẹ tôi sẽ không thương tâm nữa sao?”

Sở Niệm nhún mày, đáp: “Ít nhất trong lòng bọn họ sẽ không còn khổ sở như bây giờ.”

“Ha ha, Sở Niệm, cần gì chứ?” Bạch Oánh cúi đầu, khoe miệng lướt qua ý trào phúng.

“Cô nói nhiều như vậy, còn không phải muốn rửa sạch tội danh cho mình à.”

“Tùy cô nghĩ.” Bạch Oánh nói đúng, Sở Niệm cũng không muốn giải thích.

Gian phòng một lần nữa trở lại yên tĩnh, hai người không hề mở miệng nói chuyện nữa. Ngay lúc Sở Niệm quyết định buông tha, l,....-- dự định đưa Bạch Oánh lên đường thì Bạch Oánh mở miệng: “Sở Niệm, tôi có thể nói tất cả cho cô biết, nhưng cô phải đáp ứng tôi một điều kiện.”

“Cô nói đi.”

“Tôi muốn cô giúp tôi tìm ra hung thủ, để cho gã bị pháp luật trừng trị. Không chỉ có hung thủ, cô cũng phải đưa cho cha mẹ tôi một khoản tiền nuôi dưỡng.”

“Chuyện liên quan gì tới tôi?” Điều kiện của Bạch Oánh khiến Sở Niệm cảm thấy khó hiểu.

“Mắc mớ gì tới cô sao?! Sở Niệm, nếu không phải bởi vì cô, tôi sẽ chết à? Sẽ khiến cha mẹ tôi khó sống vậy sao?” Tâm tình Bạch Oánh có chút kích động, cố gắng không để chút ký ức trong đầu mình bị xói mòn đi.

“Tôi không hiểu ý của cô.” Lúc Bạch Oánh chết, cô đâu có ở đó. Bản thân cũng không tạo ra thương tổn gì cho tâm lý của cô ta khiến cô ta nhảy lầu. Hiện tại đối mặt với sự lên án của Bạch Oánh, Sở Niệm rõ ràng có chút hồ đồ.

Bạch Oánh nhìn ánh mắt nghi hoặc của Sở Niệm, trong lòng tạm thời không phân biệt được rốt cuộc cô thật sự không biết, hay là giả ngu. Cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa thể hiểu nổi cô gái này, cũng như không hiểu vì sao Sở Niệm sẽ là người đầu tiên thấy cô ta, kể từ sau khi cô ta mất.

Mất tự nhiên quay đầu đi, trong nội tâm Bạch Oánh rất là phức tạp, nói: “Cô nói đi, có đáp ứng điều kiện đó hay không?”

“Chỉ cần tiền nuôi dưỡng không vượt qua ranh giới cuối cùng của tôi, tôi sẽ xem xét.” Sở Niệm im lặng hồi lâu, hai tròng mắt sâu không thấy đáy. Mặc dù nhìn như không đếm xỉa tới, nhưng lại có ý cảnh cáo.

“Thế nhưng, nếu tôi phát hiện cô lừa tôi. Bạch Oánh, cô có biết kết cục là gì không?”

Bạch Oánh đương nhiên hiểu Sở Niệm không hề nói đùa, gật đầu nhẹ, đáp: “Tôi sẽ kể hết cho cô những gì tôi nhớ, nhưng cô cũng biết....”

Con người một khi từ vong, ký ức cũng sẽ rất nhanh xói mòn. Đừng bảo là hung thủ, có lẽ một tuần sau Bạch Oánh sẽ quên mất ba mẹ của mình. Đây là định luật của từ vong, cũng chính là nguyên nhân mà Sở Niệm gấp gáp tìm Bạch Oánh.

Đặt gối dựa ở sau người, Sở Niệm điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn, nói: “Cô chỉ cần nói hết những điều cô nhớ rõ là được rồi.”

“Hôm đó sau khi tôi và cô xảy ra mâu thuẫn, tôi liền lên tầng thượng của tòa nhà. Lúc ấy chỉ nghĩ không để ai thấy dấu tay trên mặt khiến họ chê cười mình. Nhưng không ngờ chính lúc ấy, có một người đàn ông đã đi đằng sau tôi.”

“Đàn ông? Cô chắc chứ?”

“Cho dù bây giờ tôi không nhớ rõ bộ dạng của gã nhưng điều đó thì tôi có thể chắc chắn. Với cả, gã cũng không phải là người trong trường chúng ta.”

“Cô không nhớ rõ bộ dạng gã thế nào, vậy sao cô có thể khẳng định gã ta không phải là thầy giáo trong trường hoặc là những bạn học khác?”

“Bởi vì gã mặc một bộ âu phục màu đen giá cả xa xỉ, chỉ bằng điểm này, tôi liền khẳng định.”

Khi còn sống, mặc dù Bạch Oánh không sống phú quý như Nhạc Du, nhưng vẫn coi như là gia đình trung lưu. Ăn, mặc, dùng dĩ nhiên là tốt hơn người bình thường. Những trang phục hàng hiệu sang quý kia, cô ta liếc mắt vẫn nhận ra được không ít.

Sở Niệm nhíu mày, ý bảo Bạch Oánh nói tiếp.

“Lúc gã chạy đến phía sau lưng tôi, tôi mới phát hiện ra. Thế nhưng, lúc tôi vừa mới xoay người lại định đi về thì gã đó liền đẩy tôi rơi xuống đất.”

“Gã không có nói gì với cô sao?”

“Hình như gã nói là tôi đừng trách gã, thế thôi.” Bạch Oánh cố gắng nhớ lại chuyện hôm đó, trong mắt toàn vẻ nặng nề.

Im lặng suy tư trong chốc lát, đột nhiên, cô ta giống như nghĩ tới điều gì, mãnh liệt nhìn Sở Niệm.

“Tôi nhớ hôm đó trong người tôi có bất an, trước khi ngã xuống đã dứt một cái cúc áo trên cổ tay áo gã. Nhưng hiện tại nó rơi đâu thì tôi không nhớ gì cả.”

Thấy ánh mắt của Bạch Oánh không giống như đang lừa gạt, lúc này Sở Niệm mới day day mi tâm đang đau nhức của mình.

Đàn ông, âu phục sang quý, mất đi một chiếc nút áo. Cho dù Bạch Oánh không thể nhớ rõ mọi chuyện, nhưng giờ xem như đã có chút manh mối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18: Bị động kinh

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, Sở Niệm ngồi thẳng người, trong lòng lặng lẽ ca thán một tiếng.

“Bạch Oánh, bất kể như thế nào tôi vẫn muốn cảm ơn cô đã chịu nói cho tôi biết những điều đó. Hiện tại, là lúc lên đường rồi.”

“Nhưng tôi muốn đi thăm cha mẹ tôi một chút.”

“Không được.”

Đối mặt với Bạch Oánh lần đầu tiên lộ ra vẻ khẩn cầu với mình, Sở Niệm đành nhẫn tâm lắc đầu, đáp: “Nếu tôi để cô gặp, trong lòng cô sẽ có thêm nhiều ràng buộc. Cô cũng biết người đã chết nên quên đi, như vậy sẽ tốt với người sống và cả cô nữa.”

Bạch Oánh hiểu lời Sở Niệm nói là đúng, chỉ là trong lòng vẫn không nhận được thất vọng. Cắn chặt môi dưới, quật cường không để huyết lệ trong mắt chảy ra.

“Tôi sẽ đồng ý với điều kiện cô nói trước đó. Tôi nhất định sẽ tìm ra hung thủ giúp cô, hơn nữa sẽ gửi cha mẹ cô năm trăm ngàn tiền nuôi dưỡng.”

Nhận được ánh mắt kinh ngạc của Bạch Oánh, Sở Niệm mắt tự nhiên nhìn về nơi khác.

“Cô đừng suy nghĩ nhiều, tôi làm như vậy cũng chỉ để cô an tâm thôi.”

“Cảm ơn.” Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, Bạch Oánh nói lời cảm tạ chân thành như thế.

“Không có gì.” Sở Niệm hơi mắt tự nhiên nhếch miệng, từ trong bao lấy ra một tờ chú Vãng sinh, đặt ở lòng bàn tay.

Tuy Bạch Oánh chưa từng thấy qua kiểu bùa chú này, nhưng qua vẻ mặt của Sở Niệm, trong lòng cũng hiểu được hai phần. Nhìn thật kỹ tấm rèm cửa được ánh nắng ban mai nhuộm màu, trong nội tâm để lại chút quyến luyến cuối cùng.

Mất thấy Bạch Oánh hoàn toàn biến mất trong ánh sáng vàng nhạt, lúc này Sở Niệm mới duỗi thẳng cái lưng đã mỏi rã rời. Rón ra rón rén mở cửa phòng mình ra, chạy đi lấy giẻ lau, lau sạch sẽ vết máu lưu trên mặt sàn.

Mệt mỏi kéo thân thể về nằm trên giường. Suốt một đêm không ngủ, con buồn ngủ lập tức ập đến, chưa đầy một lát đã ngủ thiếp đi.

Lúc này, cửa phòng đối diện mở ra, Thương Sùng từ trong phòng đi ra, đôi mắt đẹp liếc qua cửa phòng Sở Niệm, nhàn nhạt nói: “Hôm nay đừng âm ỷ với cô ấy, để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt.”

“Vâng, chủ nhân.” Tiểu Hắc theo ở phía sau, đôi tai mèo run rẩy, đáp.

Nhìn Thương Sùng ra khỏi cửa, Tiểu Hắc nhảy lên ghế sofa, đôi móng vuốt nhỏ chống cằm, vẻ mặt suy tư trông rất tức cười.

Nếu như nó nhớ không lầm thì chủ nhân vừa nói bọn họ không cần nhúng tay vào chuyện này, cứ để cho Sở Niệm tự mình xử lý. Sao mới một ngày trôi qua mà đã thay đổi rồi sao?

Quên đi, dù sao tâm tư của chủ nhân cũng không cần nó đoán mò. Nó vẫn nên sống yên ổn ở nhà trông con nhóc ngọc kia ngủ đi, những thứ khác, cứ giao cho chủ nhân thôi.

Lúc Sở Niệm mở mắt lần nữa, đã là hơn bốn giờ chiều của ngày hôm sau. Nâng cái đầu mơ màng, bước vào phòng tắm như mộng du. Lung tung rửa mặt một phen, cảm giác hơi tỉnh táo rồi, mới lấy một tấm khăn thiếp từ trong túi xách ra, bấm số điện thoại trên đó.

Điện thoại vang lên một lát mới kết nối, cô nghe thấy tiếng đánh máy ầm ĩ bên kia, liền mở miệng hỏi: “Là cảnh sát Tô à? Tôi là Sở Niệm.”

Đầu bên kia điện thoại đúng là Tô Lực đã thăm vấn Sở Niệm ở cục cảnh sát vào hôm đó, phì phì bụi trên người, Tô Lực hỏi: “Cô Sở muốn hỏi vụ án của Bạch Oánh có tiến triển gì, đúng không?”

“Vâng.”

“Là thế này, tôi chỉ có thể nói cho cô biết, Bạch Oánh không phải là tự sát, là bị giết hại. Hơn nữa, bây giờ chúng tôi đang điều tra bên trong trường học của các cô. Về phần hiện tại cô đã thoát khỏi vòng tình nghi chưa thì tôi vẫn chưa thể trả lời cô chắc chắn được.”

“Bị giết? Là phát hiện ra cái gì sao?” Sở Niệm hơi nghi hoặc, chẳng lẽ cảnh sát còn lấy được manh mối nhanh hơn cô một bước sao?

“Đúng, chúng ta tìm được một chiếc cúc áo ở nơi Bạch Oánh nhảy lầu.”

Tô Lực nhớ đến cuộc điện thoại khó hiểu của cục trưởng vào buổi sáng nay, hai ngày điều tra mà chẳng phát hiện được gì, hôm nay lại có một chiếc nút áo xuất hiện thần kỳ ở trên lầu đó. Tuy trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn không hề biểu lộ ra.

Làm điều tra viên nhiều năm, Tô Lực nhạy cảm phát giác được điều bất thường, trong vòng một ngày có quá nhiều sự trùng hợp đã gieo sự hoài nghi trong lòng anh ta. Mà những nằm mộng đó, ít nhiều đều giống như có liên quan đến cô gái tên Sở Niệm đó.

Nghe thấy đồng nghiệp ở phía sau gọi mình, Tô Lực vừa cầm bộ cảnh phục vắt ở trên lan can vừa nói với Sở Niệm đang im lặng ở đầu dây bên kia: “Cô cũng không cần quá lo lắng, chờ điều tra xong vụ án, cảnh sát sẽ làm sáng tỏ sự trong sạch của cô. Giờ tôi còn có việc, tắt máy trước nhé.”

“Vâng, cảm ơn cảnh sát Tô, tạm biệt.” Lễ phép nói một câu, Sở Niệm liền tắt máy điện thoại.

Nằm ngang người trên giường, trong đầu toàn là lời nói ban nãy của Tô Lực. Cô dường như không suy nghĩ nổi, đêm qua chính cô vừa gặp Bạch Oánh, hôm nay bên phía cảnh sát đã có manh mối rồi, hơn nữa còn là chiếc nút áo rất quan trọng kia nữa.

Trùng hợp sao? Sở Niệm suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nghĩ ra nguyên do. Thôi quên đi, cứ chờ tin tức bên phía cảnh sát vậy.

Bực bội gỡ rối tóc mình, Sở Niệm xuống lầu đi tới phòng khách, ôm laptop của mình, vào trang giao dịch của ngân hàng.

Đánh số tài khoản ngân hàng của mẹ Bạch Oánh vào, đau lòng nhập số tiền. Đáng thương vậy vậy tay với năm trăm ngàn tệ, cắn răng nhấn vào ô xác định.

Ngay lúc trong lòng đang khóc lóc, kể lẻ mình rất hào phóng, chỉ nghe thấy trong máy tính truyền ra âm thanh hử bỏ giao dịch. ---
lll,q,q,q,d,,,oo,,,nnnn——Sở Niệm nhú mày, tuy trong lòng không nở nhưng vẫn ấn thêm vài lần.

Chỉ là, trong máy tính vĩnh viễn chỉ hiện lên câu 'Thẻ của bạn đã bị đóng băng, xin liên lạc lại với ngân hàng'

“Đóng băng? Làm sao có thể!” Sở Niệm kêu rên một tiếng, nhớ tới bây giờ mình vẫn là một nghi phạm, tài khoản đương nhiên sẽ bị đóng băng rồi, 'bịch' một tiếng ngã xuống sofa.

Lại nghĩ đến giờ mình là một kẻ nghèo kiết xác, cô liền vô cùng đau khổ, giãy dụa thân thể, trong miệng kêu luyên thuyên.

Tiểu Hắc thấy đáng về đó của cô, nhanh chóng chạy đến chỗ khác. Trông đôi mắt mèo màu râm nắng, tất cả đều là kinh ngạc.

Đây là sao? Chẳng lẽ máy tính bị rò điện, cô nàng bị điện giật ngốc rồi hả? Thế nhưng bị điện giật cũng đâu phải loại phản ứng đó.... Nghe nói nhân loại có một loại bệnh, tên là động kinh.

Tiểu Hắc nhú mày nghĩ nghĩ đã từng thấy qua bệnh nhân động kinh ở trong TV, lại ngó Sở Niệm vẫn còn đang giương nanh múa vuốt, bưng tỉnh gật gật đầu mèo.

Lúc này cửa mở ra, Thương Sùng bận rộn cả một ngày, vừa vào đã nhìn thấy Sở Niệm còn đang co giật ở trên ghế sofa.

Nghe mấy câu linh tinh từ trong miệng cô, liếc qua laptop, trên khuôn mặt anh tuấn, nhiễm một chút ý cười. Cũng không định quấy rầy cô đang hồi tiếc buồn bã, hai tay khoanh trước ngực, trong đôi mắt đều là bóng hình của cô.

Hình như là đã nhận ra có người nhìn mình, Sở Niệm mới tỉnh lại từ trong cảm xúc đau khổ. Phòng bị nhìn về phía sau theo trực giác, đúng lúc chống lại đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của Thương Sùng.

Sở Niệm ngẩn ra, vội vàng bò dậy từ trên ghế sofa. Lúng túng sửa sang đầu tóc bị cô vắn vò, về mặt quần bách, hỏi: “Này, thầy Thương trở về lúc nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 19: Xem qua ‘Bảy viên ngọc rồng’ chưa

“Vừa trở về thôi.”

Thương Sùng cố nén ý cười ngồi trên ghế sofa, nghiêng người liếc nhìn đỉnh đầu cô, hỏi: “Đây là kiểu tóc mới của em hả?”

Sở Niệm lúng túng che mặt, kiên trì gật gật đầu.

“Xem qua ‘Bảy viên ngọc rồng’ chưa?”

Sở Niệm không ngờ Thương Sùng lại đột nhiên hỏi vấn đề này, song thấy trên mặt anh không có ý chế giễu, nên không nghĩ nhiều, đáp: “Xem rồi, Sogoku đó.”

Thương Sùng hài lòng nhếch môi, nói: “Kiểu tóc mới hiện giờ của em, thật sự giống như nhân vật hoạt hình. Tôi còn nhớ rõ khi người đó biến thân, kiểu tóc giống hệt em lúc này.”

Mợ anh!

Cô không ngờ anh lại cho mình một vỏ như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng, mắt to trừng lớn, bộ dạng như muốn trừng chết anh.

Cô không tài nào nghĩ ra, bộ dạng Thương Sùng hào hoa phong nhã, sao lại nói những lời phá hủy hình tượng thế chứ! Nếu không phải cô có khả năng thích ứng tốt thì chắc đã sớm bị anh chọc tức đến hộc máu.

Giận dữ ngồi trở lại ghế sofa, nhớ tới chuyện mình đã đáp ứng Bạch Oánh. Sở Niệm xoay mặt, tức giận hừ một tiếng, nói: “Thẻ của tôi bị đóng băng rồi, cho tôi mượn chút tiền đi.”

“Mượn cũng được, nhưng em phải nói cho tôi biết, em cần tiền làm gì.” Thương Sùng dựa vào tay vịn của ghế sofa, dùng tay chống đầu. Nắng chiều xuyên thấu qua cửa sổ, rơi vãi ở đằng sau anh.

Ánh mắt tà mị nhìn chăm chú vào kiểu tóc của Sở Niệm, cực kỳ giống như vương tử bước ra từ trong tranh. Chỉ tiếc, bây giờ Sở Niệm không rảnh và có tâm tư thương thức gò má hoàn mỹ này của anh. Đừng nói là nghĩ, chỉ liếc một cái cũng không cho anh.

“Tôi đáp ứng người khác một chuyện, chờ vài ngày nữa thẻ hết đóng băng, tôi sẽ trả cả tiền thuê phòng cho anh.”

Thương Sùng hạ mí mắt, xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, hỏi: “Mượn bao nhiêu?”

“Năm trăm ngàn.”

Bây giờ hình tượng của Thương Sùng ngoại trừ chanh chua, thích chọc cô ra thì phần nhiều là hình ảnh công tử nhà giàu biến thái.

Nếu là bình thường, Sở Niệm chắc chắn sẽ không mở miệng. Nhưng xét thấy vẻ ngoài của mình vừa bị anh tổn hại xong, chính mình còn chưa đánh trả, giờ cho anh phải vội vã, bận rộn!

Đợi một lát, vẫn không thấy Thương Sùng mở miệng Sở Niệm quay đầu lại trừng anh, quát: “Cho mượn hay không, nói mau!”

Thương Sùng bị tính khí trẻ con của cô chọc cười, nhất thời muốn trêu chọc cô, nhướn khóe mắt đẹp, nói: “Mượn cũng được, thế nhưng, đây là lần đầu tiên tôi gặp một người vay tiền mà hùng hổ như vậy.”

“Vậy thì sao?”

“Cầu xin tôi hoặc là nói dễ nghe một chút, có lẽ tâm tình tôi tốt lên, tôi sẽ đưa tám thẻ này cho em.” Thương Sùng lấy một tám thẻ ngân hàng từ trong ví tiền ra, có ý quơ quơ trước mặt Sở Niệm.

“Anh đừng mơ tưởng!” Sở Niệm hừ lạnh một tiếng, muốn mình cầu xin anh ta hả, nào anh ta cũng tàn quá đi!

“Nếu đã như vậy, tôi cũng không cưỡng ép em.” Thương Sùng dừng một lát.

“Tôi biết em có thể đi tìm Nhạc Du, nhưng em nghĩ xem, tuy rằng số tiền năm trăm ngàn đó là không lớn, nhưng cũng không nhỏ. Dù sao cô ấy cũng là học sinh, em cũng không muốn vì chuyện này mà cô bé đi làm phiền cha mẹ đó chứ.”

Sở Niệm híp mắt, lời nói của Thương Sùng chính là nỗi lòng của cô. Anh ta nói không sai, cô thật sự không muốn Nhạc Du đi tìm cha mẹ cô ấy.

Ảo não vì sao mình lại nói với Bạch Oánh là ngày hôm sau sẽ chuyển tiền nuôi dưỡng vào tài khoản của cha mẹ cô ta chứ, --ll...q.q., uy.... này rõ ràng là bị người thiết kế một trò chơi tinh vi mà. Mà chúa tể là Thương Sùng, còn mình là con mồi tự động nhảy vào bẫy rập.

Thật sâu hít thở mấy hơi, Sở Niệm nắm chặt quả đấm, hỏi: “Anh muốn tôi cầu xin anh như thế nào!”

“Không cần dùng chữ ‘cầu xin’ này.” Thương Sùng rõ ràng là chơi chưa đã.

“Tôi chỉ muốn nghe vài lời dịu dàng thôi, dù sao hiện tại người không để cho em trở thành kẻ bội tín là tôi đó.”

“Anh đừng quá đáng!”

“Tôi chỉ muốn để em hiểu, cái gì nhẹ cái gì nặng.” Mi tâm Thương Sùng lạnh lẽo, chính mình vì cô làm nhiều chuyện như vậy, muốn nghe vài câu nịnh nọt là quá mức à?!

Bầu áp suất thấp lan tràn toàn bộ phòng khách, Sở Niệm vẫn là lần đầu tiên thấy người đàn ông này tức giận. Mặc dù mặt anh không biến sắc, nhưng cô vẫn có thể chắc chắn là anh đang tức giận.

Tiểu Hắc kẹp đuôi chạy dọc theo mép sofa đến bên chân Sở Niệm, rụt đầu liếc khuôn mặt phù sùng của Thương Sùng. Phần nộ dùng móng vuốt gãi gãi chân Sở Niệm..... Cô gái ngu ngốc, mau nói xin lỗi đi!

Sở Niệm cúi đầu nhìn Tiểu Hắc bên chân mình, cắn chặt môi, lại cho Thương Sùng một cái hừ lạnh. Thương Sùng nhũn mày, ngay từ đầu mình cũng chỉ vì muốn trêu chọc cô mới nói ra lời như vậy. Nhưng bây giờ, anh thật sự hơi giận vì thái độ của cô rồi.

Rất nhiều chuyện anh có thể đứng sau lưng cô, cho dù cô vĩnh viễn không biết Anh cho là mình có thể mãi như vậy, đáng tiếc là, sự chán ghét sâu trong mắt cô vừa rồi đã chui sâu vào mắt anh, đâm vào lòng anh.

Nhìn môi dưới của cô dần dần mất đi huyết sắc, Thương Sùng vẫn là không đành lòng, trong lòng khẽ thở dài một cái. Cảm máy tính xách tay đặt ở trên bàn, đánh số thẻ ngân hàng của mình vào.

Thông báo gửi tiền thành công, anh liền đặt thẻ ngân hàng của mình lên bàn, nói: “Mặt mã là sáu số sáu.”

Rồi không nhìn cô thêm lần nào, đi thẳng lên cầu thang.

Phòng khách trở về cảnh vắng vẻ, Sở Niệm nhìn tấm thẻ đặt trên bàn, nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

Lúc Thương Sùng cầm máy tính xách tay của cô, chính cô đã rõ ràng anh muốn làm gì rồi. Chỉ là ngại tự tôn, nên cô không chịu nói lời cảm ơn ra khỏi miệng.

Cô không biết mình bị làm sao, vì sao gần đây hay trẻ con như vậy. Không hiểu tại sao lúc thấy Thương Sùng tức giận, lòng cô lại có chút khổ sở.

Nhìn chung quanh phòng khách trống rỗng chỉ còn lại mình mình, Sở Niệm không cầm tấm thẻ lên, chậm chạp trở về phòng mình.

Được rồi, lần này phòng khách là hoàn toàn hết người rồi!

Tiểu Hắc nhảy trở về ghế sofa, đầu lưỡi liếm liếm móng vuốt của mình, trong lòng cảm thán, hai người này nhất định là oan gia.

Ba ngày sau đó, ngôi nhà này đều bị mây đen bao trùm. Sở Niệm vẫn không nói một câu nào với Thương Sùng--ll,,q,q,...doonn...= còn mỗi lần Tiểu Hắc muốn khuyên giải chủ nhân, đều bị ánh mắt sắc bén của Thương Sùng đảo qua, hoa lệ từ trên.

Sợ hãi liếc nhìn Thương Sùng đang thương thức chất lỏng trong chén, Tiểu Hắc quơ quơ cái đuôi, nói: “Chủ nhân, mấy ngày rồi cô nhóc kia vẫn không nói chuyện.”

“Kệ cô ấy.” Thương Sùng hơi mím môi, mí mắt không hề nâng lên.

“...Nhưng cứ để cô ấy bực bội như vậy, sẽ sinh bệnh đó.” Nhớ tới chuyện xảy ra khi cô nhóc kia mới bốn tuổi, Tiểu Hắc vẫn phải chịu hy sinh, run run khuyên nhủ.

Lần này Thương Sùng chỉ im lặng, nâng tay xoa xoa mi tâm, nhẹ giọng thở dài. Anh đứng dậy cầm áo vest của mình, ra khỏi nhà.

Tiểu Hắc há có thể không hiểu ý của chủ nhân, ngoan ngoãn lưu lại trước cửa phòng Sở Niệm. Liếc liếc cửa phòng đóng chặt, trong lòng bắt đầu oán hận từ khi nào nó lại làm việc trông cửa của chó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 20: Gặp lại Tô Lực

Nằm ở trên giường, Sở Niệm có nghe thấy tiếng đóng cửa truyền đến từ dưới lầu, cô ngơ ngác nằm trên giường, hai mắt đờ ra nhìn chằm chằm trần nhà.

Thật ra, đêm hôm đó cô cũng thấy mình hơi quá đáng. Tuy ngoài miệng thì Thương Sùng đang nhạo báng mình, nhưng cuối cùng anh vẫn giúp đỡ cô. Mấy ngày nay, cô liên tục trốn tránh anh, chỉ vì cảm thấy bây giờ hai người chạm mặt thì sẽ hơi lúng túng.

“Sở Niệm, từ khi nào mày lại biến thành kẻ nhát gan, dám làm mà không dám chịu rồi.” Sở Niệm cong khóe môi cười khổ, trong đôi mắt to trắng đen rõ ràng tràn đầy tự giễu.

Lại ngăn người một lát, di động của cô vang lên. Duỗi cánh tay với lấy di động, nghe nói: “Xin chào, ai đó?”

“Cô Sở, tôi là Tô Lực.” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam sạch sẽ, hữu lực.

Sở Niệm ngồi dậy, nói: “Cảnh sát Tô, có phải vụ án của Bạch Oánh có tiến triển gì không?”

“Trong điện thoại không tiện nói, như vậy đi, năm giờ chiều cô có rảnh không?”

“Có.”

“Được rồi, năm giờ chiều tôi ở ‘Thu Diệp’ chờ cô.”

“Được, vậy lát gặp.”

Cuộc đối thoại kết thúc ngắn gọn, Sở Niệm liền cúp điện thoại. Cúi đầu im lặng một hồi, nhìn bản thân lờ lờ trong gương, liền đứng dậy đến phòng tắm.

... ..

Quán cà phê Thu Diệp, Tô Lực đến sớm tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Lúc này anh ta không mặc cảnh phục, chỉ mặc áo sơ mi trắng, quần tây thoải mái. Da thịt màu lúa mạch trông rất khỏe mạnh.

Trên mặt không còn vẻ nghiêm túc trước sau như một, mặt mày bình tĩnh ôn hòa. Khoe môi đẹp thỉnh thoảng hơi nhếch lên khi xem tạp chí trong tay, đủ để khiến nữ sinh đi trên đường thét chói tai.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, Tô Lực đặt tạp chí trong tay xuống, ánh mắt dừng ở cửa vào quán cà phê. Cho đến khi thấy rõ bóng dáng vội vội vàng vàng kia, trong mắt mới ánh lên ý cười bất đắc dĩ.

Thấy cô nhìn đông nhìn tây tìm kiếm mình, Tô Lực đứng dậy, vẫy tay với Sở Niệm.

Sở Niệm bước nhanh đến, ngồi đối diện anh ta, hỏi: “Cảnh sát Tô, đợi lâu chưa?”

“Cũng vừa tới thôi, hôm nay tôi không mặc cảnh phục, cô có thể gọi tôi là Tô Lực.” Tô Lực gọi phục vụ đến, gọi cà phê giúp Sở Niệm.

“Vậy anh cũng gọi tôi là Sở Niệm đi.” Sở Niệm cười hì hì nói.

“Cảnh sát Tô.....Không đúng, Tô Lực, buổi chiều không phải anh nói là vụ án của Bạch Oánh có tiến triển sao?”

Tô Lực gật gật đầu, nhận lấy cà phê trong tay phục vụ, đặt ở trước mặt Sở Niệm.

“Mấy ngày nay tôi đều bận rộn, cho nên không có liên lạc với cô. Kê tình nghi sát hại Bạch Oánh, hiện tại đã có thể xác định. Chỉ là, giờ gặp phải vài vấn đề.”

Sở Niệm nhàu mày khó hiểu, hỏi: “Vấn đề gì? Không phải đã xác định được kẻ tình nghi rồi sao?”

“Cô còn nhớ mấy hôm trước cô gọi điện thoại cho tôi, tôi đã nói ở hiện trường vụ án chúng tôi tìm được một chiếc nút áo không?”

“Nhớ rõ.”

“Ngoại trừ phát hiện ra dấu vân tay cực nhỏ của Bạch Oánh trên chiếc nút áo đó, chúng tôi cũng tra ra được nó do một nhà thiết kế âu phục của Pháp làm ra. Vị đó có một thói quen, sau khi làm một bộ âu phục theo yêu cầu sẽ không làm thêm bộ thứ hai. Nói cách khác...”

“Nói cách khác cảnh sát các anh có thể thông qua ông ta tra được chủ nhân của chiếc nút đó?” Sở Niệm dừng lại một chút, nhìn về mặt phức tạp của Tô Lực.

“Chẳng lẽ anh nói xảy ra vấn đề ở đó sao?”

Tô Lực không nói, chỉ dựa vào lưng ghế sofa. Qua một lúc lâu sau, chuyển mắt nhìn ra trời chiều bên ngoài cửa sổ.

“Chắc là cô cũng có thể đoán được người mà mua nổi tây trang như vậy, hẳn là kẻ không phú thì quý. Chính là phóng mắt nhìn khắp Mộ Thành, sau lưng kẻ có quyền có thể nào mà chẳng có một đồng bí mật khiến người ta ghê tởm?”

Sở Niệm không hiểu vì sao Tô Lực muốn chuyển đề tài, nhưng cô vẫn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh ta. ,Cầm chén cà phê lên, hơi nhấp lớp bọt bọt, vốn là ngọt ngào lại khiến Sở Niệm nhăn mày.

Thêm một hồi im lặng, ánh mắt Tô Lực vẫn đặt ở trên bầu trời bên ngoài, nhìn như tùy ý giạt giạt môi.

“Sở Niệm, cô biết Tôn Quý Nhân không?”

“Tôn Quý Nhân? Là ông chủ tập đoàn Hoành Thu đó?” Sở Niệm suy nghĩ một chút, hỏi.

“Đúng.”

“Chưa nói tới quen biết, nhưng sao vậy? Anh đừng nói với tôi là chủ nhân của chiếc nút áo đó là ông ta nhé.”

“Nếu là ông ta thì tốt rồi.” Tô Lực cười khỏ.

“Chiếc nút áo đó là của tài xế của Tôn Quý Nhân, Sở Niệm, cô gặp qua gã chưa?”

“Tôi chỉ gặp qua Tôn Quý Nhân một lần mà thôi, lúc ấy tài xế của ông ta vốn không ở đó.” Sở Niệm lắc lắc đầu, nhìn chăm chăm Tô Lực.

“Vậy bắt được tên tài xế đó chưa? Gã có nói vì sao giết Bạch Oánh không?”

Tô Lực quay đầu nhìn cô, thấy cô không hề lẩn tránh ánh mắt của mình hay có vẻ mặt mập mờ gì, trong lòng liền rõ ràng cô không hề nói dối mình. Chỉ là....

“Bây giờ vẫn đang thẩm vấn gã, chưa nói đến nguyên nhân giết người. Nhưng mà, gã nói cô từng đòi ông chủ của gã hai triệu tệ. Sở Niệm, có đúng không?”

Sở Niệm ngần ra, đáp: “Đúng thế, nhưng tôi đã giúp đỡ Tôn Quý Nhân, hai triệu đó là thù lao ông chủ gã trả cho tôi. Tôi nghĩ điều đó không có tồn tại vấn đề gì chứ?”

“Tài xế kia không nói song tôi cũng không muốn biết vì sao cô dọn dẹp công ty giúp Tôn Quý Nhân mà ông ta trả cho cô nhiều tiền như vậy. Chỉ là, gã lại nói sau khi cô xử lý xong, đã đòi tăng giá gấp đôi.”

“Gã nói thật, vậy thì sao?” Sở Niệm híp mắt, trong đôi mắt to chột thoáng qua sự bất mãn lạnh lẽo.

Mặc dù trong lòng cô hiểu rõ Tôn Quý Nhân không thể nói ra chuyện mình bắt quỹ giúp ông ta, nhưng cô tin là, nếu không có ông ta ra lệnh thì một tài xế nhỏ nhỏ đâu dám nói những lời đó ở trước mặt cảnh sát chứ!

Tô Lực than nhẹ một tiếng: “Có lẽ vì thế mà Tôn Quý Nhân đã nổi lòng giết cô.”

“Tôi sao?” Sở Niệm ngần ra, hai mắt nhìn chăm chăm Tô Lực.

“Cảnh sát Tô, anh đừng nói là tài xế của Tôn Quý Nhân thật ra là vì tôi mới giết Bạch Oánh đó?”

“Rất có khả năng này, Sở Niệm, cô vẫn còn quá trẻ, chưa hiểu rõ lòng người hiểm ác.”

“Có ý gì?”

“Trên thương trường, Tôn Quý Nhân nổi danh là âm hiểm độc ác, ông ta keo kiệt như thế,-- sẽ để mặc cô tự tiện tăng giá sao?” Tô Lực châm điếu thuốc thơm, nhẹ nhàng hít một hơi. Làn khói bay ra từ làn môi mỏng của anh ta, che đi vẻ mặt phức tạp.

Thấy Sở Niệm im lặng, Tô Lực trầm ngâm một lát, nhìn về phía cô, nói: “Sở Niệm, nếu như có thể, hãy nói cho tôi biết vì sao cô đột ngột làm như thế không? Tôi không tin cô hoàn toàn là vì thù lao.”

“Cảnh sát Tô, nếu tôi cho anh biết rồi, cảnh sát các anh có thể bắt được Tôn Quý Nhân sao?” Lúc này Sở Niệm cúi đầu, giọng nói nhẹ đến mức không có chút tâm tình nào.

Tô Lực im lặng, anh ta không biết nên trả lời vấn đề của cô như thế nào. Nếu nói có thì là lừa gạt. Dù sao anh ta hiểu rất rõ cho dù mọi chuyện có giống như mình suy đoán thì người tài xế kia cũng sẽ gánh vác mọi tội trạng giúp Tôn Quý Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21: Không cho phép buông tha ông ta

Sở Niệm ngẩng đầu nhìn nhìn Tô Lực không trả lời mình, khóe môi nhếch lên chút ý cười châm chọc.

“Quả nhiên, thế giới này chính là bất công như thế. Có vài người an phận thủ thường lại lưu lạc đầu đường, có vài người làm hết mọi chuyện ác trên thế giới nhưng vẫn có lớp người như tre già măng mọc bảo vệ kẻ đó. Tiền, quả nhiên là thứ kỳ diệu.”

“Sở Niệm, cô đừng như vậy.”

“Tô Lực, tôi có thể nói cho anh biết, vì sao tôi lập tức tăng giá. Nhưng anh phải đáp ứng tôi, có một cơ hội thì không cho phép buông tha Tôn Quý Nhân!”

Rốt cuộc cô cũng đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, chính mình chỉ xảy ra chút xích mích với Bạch Oánh như những sinh viên khác, lại bị lái xe của Tôn

Quý Nhân phát hiện, sau đó giết Bạch Oánh muốn vu oan cho mình.

Giờ cô đã hiểu vì sao lúc người nọ đẩy Bạch Oánh xuống lại nói câu ấy, cũng hiểu vì sao Bạch Oánh muốn mình cho cha mẹ cô ta một khoản tiền nuôi dưỡng.

Đúng vậy, không phải do mình thì Bạch Oánh sẽ không chết!

Sở Niệm nắm chặt hai bàn tay thành quyền, Tôn Quý Nhân, hiềm khích này, chúng ta hoàn toàn kết thành rồi!

Tô Lực gạt nhẹ đầu, gân xanh trên cánh tay cũng bởi vì phần nộ mà dần dần hiện lên. Trên thực tế, trong lòng Tô Lực còn cảm hận Tôn Quý Nhân hơn Sở Niệm - nghi phạm đầu chứa về Tôn Quý Nhân, nhưng mỗi lần, đến cuối cùng, ông ta đều có thể tìm được người gánh vác tội danh thay cho mình.

Mặc kệ trong lòng Tô Lực có không phục thế nào, thậm chí không ăn không ngủ đi tìm kiếm chứng cứ, đều vô dụng. Đến cuối cùng, đều là trở mặt nhìn kẻ ác đó ngهنgh ngang đi qua mặt mình.

Chuyện lần này, hiển nhiên cũng là chuyện đùa thành quen của Tôn Quý Nhân. Cho dù Tô Lực không cam lòng, nhưng vẫn phải cực lực khắc chế chính mình. Thế nhưng, nhìn cô gái trẻ bị oan mà không hề oán giận này, chẳng những không có trách cứ cảnh sát, còn đồng ý coi mình là bạn bè. Trong lòng Tô Lực nói không rung động, đều là giả.

Nhận được lời hứa của anh ta, Sở Niệm lấy một sợi dây chuyền bạc từ trong túi ra, đặt ở trên bàn cafe, nói: “Tô Lực, anh còn nhớ vụ tai nạn xe cộ mấy tháng trước không, lúc ấy Tôn Quý Nhân cũng có mặt.”

“Cô nói là Luru Tráng Nam à?”

“Đúng, sợi dây chuyền này là lễ vật kết hôn của Luru Tráng Nam tặng cho vợ mình lúc trước. Chưa nói đến thân thể của Luru Tráng Nam trong sạch hay không trong sạch, chỉ dựa vào chuyện anh ta cứu ông chủ mà bị xe đụng chết, cũng có thể nhìn ra tâm tư anh ta là không xấu, đúng không?”

Tô Lực không lên tiếng, nhíu mày ý bảo cô nói tiếp.

“Luru Tráng Nam cũng là đồ ngốc, ngây thơ cho là mình làm như vậy, tên súc sinh Tôn Quý Nhân kia sẽ cho vợ con mình một chút công bằng, ít nhất là nửa đời sau không cần lo lắng gì cả. Đáng tiếc, hài cốt anh ta còn chưa được hạ táng, ông chủ mà anh ta dùng mạng sống để bảo vệ đã đuổi vợ và đứa con hai tuổi của anh ta ra khỏi căn phòng mà Tôn Quý Nhân từng cho bọn họ.”

Chuyện của Luru Tráng Nam, Tô Lực cũng có nghe nói. Anh ta còn chuyên môn chạy đến thăm hai mẹ con nhà đó, để lại một chút tiền cho bọn họ. Chỉ là lúc ấy chuyện này không hề nào động nên không có mấy ai biết. Vậy làm sao Sở Niệm lại biết được, thậm chí còn biết nhiều hơn anh ta nữa.

Trong nội tâm Tô Lực không khỏi kinh ngạc, nhìn cô hỏi: “Làm sao cô biết được những chuyện này?”

Sở Niệm cười cười, đáp: “Nếu anh coi tôi là bạn bè thì sẽ không hỏi những điều này, tôi nói với anh đều là lời thật. Tin hay không, tùy anh.”

“Vậy có quan hệ gì với số tiền kia?”

“Đương nhiên là có, anh cũng biết một phụ nữ không hề thành thạo một nghề nào mang theo một đứa bé mới một hai tuổi sẽ vất vả cỡ nào.- Lúc ấy tôi đòi Tôn Quý Nhân là bốn triệu tệ, nhưng tiền đó không vào túi tôi mà cho hai mẹ con bọn họ đấy.”

“Cô nói cô đưa bốn triệu đó cho vợ con của Luru Tráng Nam sao?” Tô Lực hít một hơi, nhìn Sở Niệm, trong hai mắt anh ta tràn đầy kinh ngạc.

“Đúng, tôi cũng chỉ lấy của Tôn Quý Nhân trả lại cho Luru Tráng Nam thôi. Tô Lực, anh cảm thấy chuyện này là tôi làm sai à?” Khóe môi cô ản ản ý cười, nhưng thần sắc trong mắt lại khiến cho Tô Lực không khỏi có chút đau lòng.

Anh ta lắc đầu, đáp: “Đây là Tôn Quý Nhân nợ Luru Tráng Nam, chỉ là cô không ngờ Tôn Quý Nhân sẽ.....”

“Đúng, tôi thật sự không nghĩ tới Tôn Quý Nhân lại súc sinh đến mức ấy.” Sở Niệm giả bộ bất đắc dĩ nhún vai, trong đầu đầy u ám.

Nhìn nhìn sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối rồi, cô liền đứng dậy, nói: “Hôm nay nói chuyện đến đây thôi, Tô Lực, anh cần phải nhớ rõ chuyện đã đồng ý với tôi.”

“Đó là đương nhiên.” Tô Lực cũng đứng lên, nhìn đồng hồ đeo tay, nói tiếp: “Cũng muộn rồi, để tôi lái xe đưa cô về.”

Sở Niệm lắc đầu cười đáp: “Không cần, tôi muốn đi dạo một chút.”

Thấy cô nói như vậy, Tô Lực cũng không tiện nói gì thêm, chỉ đứng ở ngoài cửa. Lúc thấy Sở Niệm xoay người muốn rời đi, anh ta vẫn không nhịn được mở miệng: “Vậy....Lần sau có thể mời cô đi uống nước không?” Trong lòng anh ta có chút hoảng loạn, thậm chí có chút khẩn trương mà chính anh ta cũng chẳng thể nói rõ.

Sở Niệm xoay người, dáng vẻ đó của Tô Lực khiến cô hơi bất ngờ. Chỉ là tính cô luôn vô ý nên không có nghĩ sâu, còn ngây ngô nhìn anh ta gạt gạt đầu, đáp: “Đương nhiên là được, bây giờ chúng ta.....”

“Sở Niệm.”

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị giọng nói từ phía sau truyền đến cắt ngang. Buồn bực quay đầu lại, vậy mà nhìn thấy Thương Sùng đứng tựa vào xe. Sở Niệm ngẩn ra, sao anh ta lại ở chỗ này?

Nếu cô nhớ không lầm, mình và người đàn ông này âm ỷ, mất tự nhiên được ba ngày rồi, hơn nữa ba ngày cũng chưa gặp qua anh anh ta mà. Buổi chiều, lúc cô nhận được điện thoại của Tô Lực thì anh ta cũng ra ngoài rồi mà.

Cho nên anh ta hoàn toàn không biết cô sẽ đến đây, chẳng lẽ là trùng hợp đụng phải à?

Khác với vẻ đẹp tựa ánh mắt trời của Tô Lực, Thương Sùng mặc âu phục màu đen, từ trong xe bước ra, gió đêm thổi nhẹ làm rối những sợi tóc dài trên trán anh. Cúc áo màu vàng ở chỗ cổ tay áo tùy tiện mở ra, khoe mắt sâu nhuộm lên, vẻ mặt lạnh nhạt, hiển nhiên, cực kỳ giống một vị Đế Vương lười biếng nhưng lại cao không thể chạm tới.

Đứng bên cạnh, Tô Lực đương nhiên cũng nhìn thấy Thương Sùng đang đứng ở bên đường đối diện, trong lòng anh ta chợt lướt qua vẻ kỳ quái. Tuy anh ta mới gặp người đàn ông này một lần, nhưng không biết vì sao, bản thân luôn cảm thấy người đó không hề đơn giản.

Đề nén ý nghĩ trong lòng, Tô Lực đi qua với Sở Niệm, chủ động vươn tay, nói: “Ngài Thương, chào anh.”

“Cảnh sát Tô, chào anh.” Thương Sùng vươn tay ra, bên môi gợn lên ý cười lễ phép, liếc mắt nhìn Sở Niệm đang phớt lờ mình.

“Vụ án của Bạch Oánh chắc là có tiến triển rồi chứ?”

“Ừm, qua vài ngày nữa là có thể kết án.”

“Vậy thì tốt rồi, đến lúc đó, phải phiền toái cảnh sát Tô đến trường tôi một chuyến, dù sao hiện tại cô nhóc này vẫn đang bị nghi ngờ mà.”

“Không có gì phiền toái, đây là chuyện chúng tôi phải làm.” Tô Lực vừa cười vừa nói, cuối cùng vẫn không quên nhìn nhìn Sở Niệm đang cúi đầu, chỉ lo nghịch nghịch ngón tay của cô.

Động tác nhỏ của Tô Lực dĩ nhiên không thể qua được mắt Thương Sùng, trên mặt anh vẫn giữ vẻ ôn hòa như cũ, Thương Sùng nâng tay nhìn đồng hồ, nói: “Cũng muộn rồi, tôi đưa Sở Niệm về trước. Nếu vụ án có tình tiết gì mới, cảnh sát Tô có thể trực tiếp đến tìm tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22: Anh như vậy là bị động kinh sao

Tô Lực sững sờ, im lặng gật nhẹ đầu. Giống như là do dự trong chốc lát, anh ta nhìn về phía Thương Sùng, hỏi: “Ngài Thương, mấy ngày qua Sở Niệm đều ở trong nhà anh sao?”

Thương Sùng nhướn mày, trong con ngươi màu đen lóe lên tia sáng, sáng chói làm cho người ta choáng váng.

“Tôi là người giám hộ của cô ấy, cô ấy không ở nhà tôi thì ở đâu? Cảnh sát Tô, gần đây có phải công việc quá bận hay không, thậm chí quên luôn cả chuyện này à?”

Nhảy bèn bắt được vết nứt thoáng qua trong đôi mắt Tô Lực, trong mắt Thương Sùng lướt qua ý cười chiến thắng.

Buổi chiều tự mình ra ngoài, cũng chỉ muốn lợi dụng cảnh sát báo cho Sở Niệm biết vụ án của Bạch Oánh đã được giải quyết. Chỉ là, anh không ngờ, Tô Lực lại tán gẫu với Sở Niệm lâu như vậy, còn cười vui vẻ nữa.

Vốn là, anh cũng không muốn xuống xe để cô nhóc này phát hiện ra mình. Nhưng thấy được ánh mắt lưu luyến nhiệt tình của Tô Lực với Sở Niệm, anh thật sự có ý định bóp chết Tô Lực một phen. Giữ vững nguyên tắc làm tốt chức vụ người giám hộ, anh quyết định xuống xe, có hành động trước.

Lời Thương Sùng nói làm cho Tô Lực hoàn toàn cạn lời, cũng khiến Sở Niệm nhú mày. Cô không hiểu người này muốn giở trò quỷ gì, lại ở trước mặt người ngoài nói mờ ám như thế.

Mất tự nhiên nhìn Tô Lực, thấy anh ta không có phản ứng, cô liền nhanh chóng dùng cùi chỏ đánh về phía người đàn ông đáng ghét kia. Ai ngờ cánh tay vừa đưa ra, khuỷu tay đã bị một bàn tay to trắng nõn giữ chặt lấy.

Một sức lực mạnh mẽ nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo, cả người Sở Niệm liền đổ về phía Thương Sùng. Đồng thời, có một cánh tay đã khoác lên bả vai cô.

Một loạt tình huống xảy ra quá nhanh, Sở Niệm không kịp kinh ngạc, đè ép giọng, trợn mắt nhìn người đàn ông vẫn bình tĩnh cười tươi kia: “Anh muốn làm gì đây!”

Thương Sùng không để ý tới cô, - dưới ánh nhìn chăm chăm của Tô Lực, giả bộ cười cười xấu hổ, nói: “Cảnh sát Tô, nếu không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước nhé.”

Thấy Tô Lực chỉ gật gật đầu, còn chưa có ý rời đi, trong lòng Thương Sùng hừ lạnh một tiếng, nửa kéo nửa túm nhét Sở Niệm vào trong xe, khởi động máy rồi rời đi.

Nhìn chiếc xe Maserati hoàn toàn biến mất trong màn đêm, còn đứng nguyên tại chỗ, lúc này Tô Lực mới thở dài một hơi.

Thật ra, anh ta đã sớm hiểu được hành động vừa rồi của Thương Sùng. Có thể nhìn ra, người đàn ông đó dường như đã để ý đến Sở Niệm. Bằng không cũng chẳng hành động như vậy ở trước mặt mình.

Mà Sở Niệm, hình như cũng theo sự xuất hiện của Thương Sùng, liền không đặt ánh mắt ở trên người mình nữa. Ngay cả tình huống ban nãy, cô cũng chỉ không thích mà thôi, nhưng trên thực tế là không đẩy Thương Sùng ra.

Vậy có phải chứng tỏ Sở Niệm đã.....hay không.

Tô Lực dùng sức lắc lắc đầu, bức bách mình không cần nghĩ lung tung. Nhìn áo sơ mi trắng trên người, khoe môi nhếch lên nụ cười khổ.

Bị Thương Sùng cứng rắn nhét vào trong xe, Sở Niệm vốn đang muốn chất vấn vừa rồi anh phát bệnh gì vậy. Nhưng bây giờ chỉ có thể nắm chặt dây an toàn, sợ đến bất động.

Cô không biết Thương Sùng bị làm sao, từ khúc của anh ta liền bắt đầu tăng chân ga. Mỗi lần thấy sắp đụng phải cái gì đó là anh ta lại dùng kỹ thuật lái xe thuần thục tránh ra, vượt qua, đi qua. Vừa rồi, lúc nói chuyện với Tô Lực, không phải trông anh ta còn vui vẻ à? Giờ là sao chứ!

180km/h, còn là trong nội thành, người này điên rồi sao!

“Thầy Thương, anh đang động kinh hả!” Sở Niệm đè ép trái tim sắp nhảy ra khỏi miệng của mình, giận dữ trừng Thương Sùng.

Mặt mày Thương Sùng âm trầm, dùng khoe mắt liếc cô, đáp: “Đây không phải là trường học, trước kia sao tôi không phát hiện ra bạn Sở Niệm biết tôn sư trọng đạo nhỉ?”

Sở Niệm không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, nhàu mày trừng anh, nói: “Anh có ý gì, có gì thì từ từ nói được không? Anh muốn chết nhưng tôi sống vẫn chưa đủ đâu!”

“Nơi này không phải là trường học, hiện tại tôi là người giám hộ của em, không phải thầy giáo em!” Cô nhóc chết tiệt này đã có thể mở miệng gọi một tiếng Tô Lực, vì sao cứ phải gọi anh là thầy Thương chứ?

Giờ khắc này, anh thật sự phải nghiêm túc suy nghĩ xem có nên tiếp tục làm chức vụ thầy giáo đó nữa không!

Anh có bệnh à! Sở Niệm hung hăng mắng ở trong lòng.

Đề nén lửa giận trong lòng, cô ổn định tâm trạng đáp: “Thương Sùng, tôi không biết bây giờ anh bị làm sao nữa. Nếu anh tức giận chỉ vì thái độ mấy hôm trước của tôi thì giờ tôi nghiêm túc nhận lỗi với anh.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có, hôm nay tôi ra ngoài mà không gọi điện báo cho anh để anh đi tìm tôi, cũng là tôi sai.” Sở Niệm nhìn nhìn đèn đỏ phía trước, liền chau mày nhìn anh.

“Anh nên nhớ hiện tại anh là người giám hộ của tôi. Anh có trách nhiệm và có nghĩa vụ bảo vệ an toàn cho người thân của tôi.”

Thương Sùng nhún mày, giọng nói lạnh băng giống như có đám mây đen trên đầu anh: “Vậy Tô Lực đâu? Không phải anh ta là cảnh sát sao, em bảo anh ta bảo vệ em không được à?”

“Tô Lực? Anh ta chỉ là một người bạn bình thường mà thôi.” Sở Niệm bị Thương Sùng làm cho càng lúc càng hồ đồ.

“Lại nói, tôi cần anh ta bảo vệ làm gì? Tôi đâu phải cụt chân cụt tay đâu.”

Sở Niệm trả lời đã chọc trúng tâm tư của Thương Sùng, anh thừa nhận hành vi hiện tại của mình rất ngây thơ. Nhưng mà, chính anh rất muốn nghe những lời đó từ miệng cô.

Thấy mặt Thương Sùng không còn lạnh như băng giống ban nãy nữa, thậm chí khoe miệng còn hơi nhếch lên. Sở Niệm liền nhúc nhúc đầu, dùng tay bóp trán nói: “Anh hai à, anh đừng nói với tôi là anh lái xe nhanh như thế là vì muốn hỏi quan hệ giữa tôi và Tô Lực nhé? Anh sẽ không ngây thơ đến vậy chứ?”

Lúc này tâm trạng của Thương Sùng khá tốt, tốc độ xe cũng hơi chậm lại, anh vừa châm điếu thuốc thơm, vừa nói: “Làm sao có thể chứ.”

“Thật sự?” Sở Niệm dĩ nhiên là không tin lời anh, nhớ tới vừa rồi mình giống như lượn một vòng qua Quỷ Môn quan, trước mắt cô liền choáng váng.

“Không phải vậy mà anh lái xe quá nhanh làm tôi sợ hãi à? Dẫn người bơi qua sông cũng không nên như vậy chứ!”

Thương Sùng ho nhẹ một tiếng, trên khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ nhanh chóng thoáng qua vẻ lúng túng. Dùng khước mắt liếc Sở Niệm đang dứ dứ nắm tay với mình, thần thái lạnh nhạt nói: “Là em suy nghĩ nhiều, tôi tới đón em chỉ là muốn nói cho em biết, con mèo đen của em đang bị bệnh.”

“Tiểu Hắc? Nó bị bệnh sao?” Sở Niệm suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Không thể nào, lúc tôi đi ra ngoài nó còn ngủ say như heo mà. Làm sao vừa nói bệnh đã bệnh luôn chứ?”

“Người còn bị thì vì sao động vật không thể chứ?”

“Bị bệnh còn ngủ được như vậy à?” Nếu tư thế ngủ của một con mèo trông giống như người, ai cũng chẳng thể tin là nó bị bệnh đi.

Thương Sùng nhướn mày, cố ý giảm tốc độ xe chậm lại, giả vờ tức giận, khuôn mặt âm trầm đáp: “Nếu em không tin thì tôi cũng hết cách. Chỉ là đến khi nó xảy ra chuyện gì, em đừng đổ cho tôi đấy.”

Anh không muốn cô nhóc này nhìn ra anh đến đây là vì cô. Dưới tình huống không hề chuẩn bị gì mà nói ra được lời nói dối hoàn mỹ như vậy! Hơn nữa, dáng ngủ của tên Tiểu Hắc đó, kêu anh nghĩ anh còn cảm thấy khó mà chịu đựng được, huống chi là cô nhóc này!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 23: Không cần uống sữa tươi

Sở Niệm mím chặt môi, hai chân còn đang phát run rõ ràng nói với cô là, cô thật sự không thích tốc độ xe như vừa rồi. Nhưng là, nhớ tới vẻ mặt bệnh tật, bộ dạng tội nghiệp đáng thương của Tiểu Hắc, bản thân...Hình như có chút đau lòng.

Trong lòng oán giận người đàn ông này còn trở mặt nhanh hơn phụ nữ, hai tay cô nắm chặt dây an toàn vắt ngang trước ngực, nhắm mắt lại, nói: “Được rồi, được rồi, tôi không nhiều lời nữa! Anh lái nhanh đi, nhanh nhanh đi. Nếu như Tiểu Hắc thực sự có chuyện gì, tôi sẽ không để yên cho anh đâu!”

“Em chắc chứ?” Thương Sùng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Sở Niệm gật nhẹ đầu, đáp: “Dù sao có chết cũng là chết cùng anh, anh lái nhanh lên đi!”

Thương Sùng nhếch môi, không nói gì nữa, nhấn chân ga, chạy thẳng về nhà. Chưa đến một lúc, rốt cuộc cũng cảm thấy được xe đã dừng lại, lúc này cô mới dám mở mắt ra. Nhìn cửa nhà chỉ cách bọn họ có vài bước, cô mới đẩy cửa xe ra, hai chân run rẩy bước xuống.

Phải thừa nhận kỹ thuật lái xe của Thương Sùng rất tốt, tốc độ xe nhanh như vậy, anh đều gắng sức làm cho xe duy trì vẻ vững vàng. Sở Niệm không khỏi nghĩ, nếu là người khác chở cô với tốc độ như vậy, không chừng vào lúc này cô đã nôn hết ra rồi.

Bởi vì hai chân không nghe lời, cô lại không muốn để cho người đàn ông kia nhìn thấy rồi chê cười mình, Sở Niệm chỉ có thể từng bước từng bước đi theo sau Thương Sùng. Chờ anh mở cửa ra, Sở Niệm dùng cùi chỏ đẩy Thương Sùng đang không hề đề phòng ra, bật đèn phòng khách.

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, mày đang ở đâu?”

Ở trong nhà, Tiểu Hắc đang làm mộng đẹp thì bị tiếng kêu này đánh thức, bực bội nhẹ rằng. Rất bất mãn đi ra từ đằng sau ghế sofa, trên mặt mèo tràn đầy tức giận.

“Meo meo!”

Sở Niệm sững sờ, quay đầu lại nhìn Thương Sùng, hỏi: “Anh chắc là nó bị bệnh chứ?”

Cô mới bị bệnh, cả nhà cô đều bị bệnh! Tiểu Hắc giận dữ hờ hết trong lòng.

Thương Sùng bước đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống, tùy ý ném chìa khóa qua một bên, đáp: “Đúng, tôi xác định nó bị bệnh.”

Sở Niệm cũng đi tới ghế sofa rồi ngồi xuống, rất hoài nghi nhìn Tiểu Hắc đang bất mãn nhẹ rằng với mình, bèn nói: “Bị bệnh mà kêu được như vậy à?”

Ở trong ấn tượng của cô, bất kể là người hay động vật bị bệnh, không phải đều rất ốm yếu sao? Tinh thần của Tiểu Hắc nhà cô rõ ràng rất phấn chấn mà.

Tiểu Hắc bị cuộc trò chuyện của hai người họ làm cho rối bời, tạm thời không kịp phản ứng về chuyện đang xảy ra Nháy nháy mắt mèo, mặt mày ngu ngơ nhìn về phía Thương Sùng. Thương Sùng nhìn về phía nó, —trên khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ vẫn là vẻ thờ ơ như cũ, chỉ là nhúu mày một cái, liền khiến Tiểu Hắc lạnh từ đầu đến chân.

Thế ước chủ tớ chính là tốt ở điểm này, chủ tử không cần phải nói gì, một ánh mắt, người hầu cũng hiểu rõ trong lòng. Chỉ là.....Hiện tại, Tiểu Hắc đang rung rung nước mắt, rõ ràng muốn vờ như nhìn và nghe không hiểu.

Cho dù nó chỉ là con mèo đen, nhưng trong mấy trăm năm qua, nó sống rất là cao ngạo. Ngoại trừ Thương Sùng, trong mắt nó hoàn toàn không chứa những người khác. Cho dù là trước kia, khi hóa thành hình người gặp nguy hiểm, cũng chưa từng cúi đầu trước đối thủ.

Nhưng là, kể từ khi chủ nhân tìm được con nhóc kia, sự tôn nghiêm và kiêu ngạo của nó, liền giảm mạnh theo từng ngày.

Vú em, mèo canh cửa.....Chẳng lẽ bây giờ còn phải giả vờ bị bệnh trước mặt con nhóc mà tính ra là chất gái của mình sao? Điều này sao khiến nó ngượng mặt lên được chứ!

Thừa dịp Sở Niệm không để ý, Tiểu Hắc chưa từ bỏ ý định hướng về phía Thương Sùng lắc lắc đầu, tội nghiệp kỳ vọng chủ nhân sẽ không bắt nó làm chuyện mất mặt như vậy.

Thương Sùng đương nhiên cũng hiểu suy nghĩ trong lòng Tiểu Hắc, lặng lẽ lắc đầu với nó, bộ dạng như muốn nói, nếu mi không làm thì mi cứ đợi tính số đi.

Tiểu Hắc tuyệt vọng rung rung râu mèo ba cái, dưới ánh nhìn chăm chú của Thương Sùng và Sở Niệm, thân thể cứng ngắc nằm ngang trên sàn nhà. =Sở Niệm kinh hãi, ban đầu cũng nghĩ là Tiểu Hắc muốn trêu chọc mình, nhưng thấy một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt của nó, liền hoàn toàn luống cuống rồi.

Hai chân quỳ trên mặt đất, bé Tiểu Hắc ôm vào trong ngực, vội hỏi: “Tiểu Hắc, mày làm sao vậy? Có phải mày thật sự bị bệnh hay không, giờ tao đưa mày đi khám bác sĩ nhé!”

Thương Sùng và Tiểu Hắc đang nằm trong lòng Sở Niệm đồng thời sững sờ, cả hai đều không nghĩ tới Sở Niệm sẽ gấp gấp như vậy. Tiểu Hắc cảm thấy không có gì, chỉ là lần này Thương Sùng hoàn toàn đen mặt rồi.

Vươn tay kéo Sở Niệm đang luống cuống về trên ghế sofa, Thương Sùng ním chặt môi, nhìn chăm chăm Tiểu Hắc đang ngược nhìn trần nhà mà không để ý đến ánh mắt của mình.

“Anh làm gì thế! Tôi muốn đưa Tiểu Hắc đi gặp bác sĩ!” Sở Niệm không hiểu người này muốn làm gì, bởi vì trong lòng ôm Tiểu Hắc, cô tạm thời không dám dùng sức để thoát khỏi bàn tay đang nắm cánh tay mình kia.

Thương Sùng không nhìn cô, ánh mắt luôn đặt ở trên người Tiểu Hắc, đáp: “Em không cần gấp gấp như vậy, thật ra con mèo đen này không có bệnh gì đâu.”

“Nó không có bệnh mà bị thế này à?”

“Hôm nay em ở bên ngoài cả ngày, đến bây giờ nó vẫn chưa được ăn gì cả. Nếu là em thì em cũng giống nó thôi.”

Sở Niệm cảm thấy lời anh nói cũng hơi có đạo lý, nhưng là.....

“Ngộ nhớ không phải nó đói bụng, mà thật sự bị bệnh thì phải làm sao.”

“Như vậy đi, em đặt nó xuống trước rồi đến tủ lạnh, lấy ít sữa tươi ra, xem sau khi nó uống xong mà còn như vậy, . .tôi sẽ đi cùng em đưa nó đến bệnh viện, được chứ?” Thương Sùng nhìn Tiểu Hắc vừa rồi còn giả vờ ngu, bên môi liền thoáng qua nụ cười gian trá.

Thấy cô vẫn đứng bất động, anh vất hai chân lên nhau, liếc nhìn cô, thúc giục: “Còn ngốc ở đó làm gì? Còn không mau đi đi.”

“Biết rồi.” Sở Niệm mếu máo, dè dặt đặt Tiểu Hắc lên ghế sofa, đau lòng sờ sờ đầu nó rồi đi tới phòng bếp.

Chờ bóng dáng cô hoàn toàn khuất sau cánh cửa phòng bếp, Tiểu Hắc 'vụt' một cái đứng lên, nhảy đến bên chân Thương Sùng, tội nghiệp nhìn anh, nói: “Chủ nhân, tôi không muốn uống thứ ghê tởm đó, ngài nói với cô nhóc kia đi, được không?”

Thương Sùng nhướn mày, hỏi lại: “Vừa rồi không phải mi vẫn rất nhàn nhã sao? Sao thế? Đường đường là một Miêu Vương, còn sợ sữa à?”

“Đó không phải là sợ ngại tức giận, tôi mới như vậy sao. Chủ nhân, Tiểu Hắc không muốn uống.....”

Ngày đó, cô nhóc kia bắt nó uống hết khay sữa ấy, Tiểu Hắc lập tức cảm thấy toàn bộ thế giới này đều tồi tệ rồi. Ngay cả hiện tại, nó vừa nghĩ đến mùi sữa thì đều không nhịn được muốn nôn.

Nó không muốn uống sữa tươi, kiên quyết không muốn!

Thương Sùng thấy nó kiên quyết như vậy, trong lòng cũng hơi không nỡ. Chỉ là diễn trò đến đây rồi, nếu bỏ dở giữa chừng, vậy chẳng phải sẽ không giấu

điểm được những lời nói dối lúc trước sao?

Mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, Thương Sùng trấn an nó: “Tiểu Hắc, diễn trò thì phải diễn hết. Như vậy đi, hôm nay mi uống sữa một lần cuối, đợi Sở Niệm về nhà, ta liền cho mi trở về vài ngày, hàn huyên với Lysa của mi. Mi cảm thấy như thế nào?”

Tiểu Hắc nhú mày, hỏi lại: “Thật sao?”

“Bây giờ mi đang nghi ngờ lời ta nói sao?”

“Không phải, Tiểu Hắc chưa từng nghi ngờ chủ nhân gì cả.”

“Vậy thì tốt.” Thương Sùng ngẩng đầu nhìn về phía phòng bếp, khóe môi hơi nhếch lên.

Một lát sau, ở trước mắt Sở Niệm đã xảy ra một chuyện thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bọn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 24: Đã xảy ra chuyện

Tiểu Hắc ngoan ngoãn uống hết khay sữa, bệnh tật liền tiêu tan, rất vui vẻ. Có thể là được ăn no, nên rất vui đi. Tiểu Hắc còn chạy ba vòng xung quanh phòng, sức sống ấy quả thực giống như vừa uống thuốc kích thích vậy.

Sở Niệm không hề nghĩ nhiều, thấy Tiểu Hắc thật sự không có bệnh gì, hơn nữa còn đặc biệt uống hết sữa tươi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười an tâm.

Chỉ là làm khó Tiểu Hắc rồi...

Rốt cục cũng nôn sạch ra đồng sữa kia, Tiểu Hắc mệt lả bò trên thảm trải sàn. Cảm giác được có hai tấm mắt đặt trên người mình, nó lập tức giả bộ rất có tinh thần quơ quơ cái đuôi, cả người khó nhọc vẫn kêu rất ngọt ngào.

Trái tim người mèo, quả nhiên là cực kỳ cường đại!

Thấy cô lại ôm tên kia vào lòng, Thương Sùng bất đắc dĩ nâng tay đỡ trán, vuron ngón tay chỉ chỉ thời gian hiện lên ở góc dưới ti vi, ý tứ đơn giản mà sáng tỏ.

Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, dè dặt đặt Tiểu Hắc lên ghế sofa, chúc Thương Sùng ngủ ngon, liền xoay người trở về phòng mình.

Một ngày lẫn qua lẫn lại, Thương Sùng và Tiểu Hắc thấy cả người đã đến cực hạn đều có chút mệt mỏi. Chủ tớ hai người nhìn nhau rồi biến mất ở trong phòng khách.

Ngày hôm sau, đợi Sở Niệm mở mắt, thời gian đã gần đến trưa rồi. Lười biếng lăn ở trên giường, cô liền cảm một cái gối ôm vào trong ngực. Chỉ là, đợi đến khi cô chuẩn bị gặp Chu Công lần nữa thì di động đặt trên tủ đầu giường vang lên.

Sở Niệm có chút bực bội, xoay người lấy di động, nhấn nghe: “Xin chào, ai vậy?”

“Sở Niệm, tôi là Mặc Vân Hiên.” Đầu bên kia truyền đến giọng nói hơi nóng này của Mặc Vân Hiên.

“A, Tuần Lộc, có chuyện gì không?” Sở Niệm dụi dụi mắt, đặt gối đầu ở sau người, ngồi dậy.

“Hai ngày nay cậu có gặp qua Nhạc Du không?”

“Không có, hôm đó cậu ấy đưa đồ cho tôi xong là về rồi mà. Hai ngày nay tôi khá bận rộn, không có tìm cậu ấy.” Sở Niệm nói xong, thấy đầu bên kia im lặng, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

Mạnh mẽ tron to hai mắt, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy, Nhạc Du đã xảy ra chuyện gì sao?”

Mặc Vân Hiên mím môi, tay nắm di động hơi dùng sức, đáp: “Hôm đó, sau khi đưa đồ cho cậu xong, hai ngày rồi Nhạc Du không đến trường học. Tôi gọi điện thoại cho Nhạc Du, nhưng không ai nhận. Tôi lo lắng cô ấy.....Đã xảy ra chuyện.”

Sở Niệm hoảng hốt, trong khoảng thời gian ngắn, đại não đầy mơ hồ, liền lăn một vòng xuống giường, lung tung mặc quần áo.

“Giờ cậu đang ở đâu? Có đến nhà tìm cậu ấy chưa?”

“Đã đến tìm, nhưng tôi không thể vào được cửa chính. Bảo mẫu chỉ nói là hai ngày nay Nhạc Du đều ở nhà, nhưng từ vẻ kinh hoàng trên mặt của bảo mẫu, tôi cảm giác có chuyện không thích hợp.”

Nhạc Du xuất thân trong gia đình giàu có, bản thân là bạn học của cô ấy, bạn bè đến nhà thì chắc là không đến nỗi phải ngăn ở ngoài cửa chứ. Nhưng ngày đó, Mặc Vân Hiên bị cửa sắt cứng rắn ngăn cách ở bên ngoài, không thấy Nhạc Du, lại bị bảo mẫu ứng phó như vậy. Trực giác nói cho cậu biết, Nhạc Du chắc chắn đã xảy ra chuyện!

Bởi vì không có chứng cứ, cậu cũng không thể báo cảnh sát. Nghĩ tới nghĩ lui, Mặc Vân Hiên chỉ có thể tìm tới Sở Niệm, hy vọng cô có thể đưa mình vào trong nhà Nhạc Du.

“Như vậy đi, cậu chờ tôi ở trước cửa nhà Nhạc Du, tôi qua đó ngay.”

“Được! Tôi chờ cậu.”

Cúp máy, Sở Niệm liền cầm túi da đeo lên vai, sức nhớ bây giờ khó mà gọi được xe, cô liền chạy nhanh đến trước cửa phòng Thương Sùng, gõ cửa, vội gọi: “Thương Sùng, anh ở đâu?”

“Làm sao vậy?” Thương Sùng mở cửa ra, khẽ nhíu mày nhìn vẻ mặt sốt ruột của cô.

“Anh có thể lái xe đưa tôi đến nhà Nhạc Du không, giờ không dễ bắt xe lắm.”

“Được, em ra cửa đợi tôi, tôi sẽ xuống ngay.”

“Được, anh nhanh lên nhé.” Sở Niệm không ngờ Thương Sùng không hề do dự mà đáp ứng mình ngay, cảm kích nói tiếng cảm ơn rồi xoay người chạy xuống lầu.

Lo lắng đứng bên cạnh xe đi đi lại lại, rốt cục cũng thấy Thương Sùng mặc một bộ quần áo màu trắng thoải mái, bước ra. Mặt trời chiếu vào đỉnh đầu anh, dung mạo hoàn mỹ, đáng người cao ráo. Lần đầu tiên Sở Niệm cảm thấy có người mặc màu trắng mà nhìn đẹp mắt như vậy.

Ngẩng đầu bước đến, Thương Sùng đã thấy rõ vẻ mặt kinh ngạc của cô, khẽ môi khẽ nhếch, ưu nhã ngồi vào trong xe. Nghe thấy tiếng khởi động động cơ, lúc này Sở Niệm mới hoàn hồn. Có chút ảo não vì bản thân vừa háo sặc, nhanh chóng lắc lắc đầu, ngồi vào theo.

Có thể do hiện tại trong lòng quá gấp gáp mà Sở Niệm không hề cảm thấy sợ hãi với tốc độ lái xe của Thương Sùng. Lúc rẽ vào thấy Mặc Vân Hiên cứ đi qua đi lại, cô liền nhíu chặt mày. Xe vừa mới dừng hẳn, Sở Niệm liền đẩy cửa xe ra, chạy tới.

“Tuần Lộc.”

“Sở Niệm, cuối cùng cậu đã tới rồi.” Mặc Vân Hiên vội vàng đi đến bên cạnh cô, vừa muốn nói thêm thì cảm giác được có một người bước ra từ trong chiếc xe kia. Cảnh giác quay đầu lại nhìn, Mặc Vân Hiên liền dừng lại.

“Thầy Thương, tại sao thầy lại ở đây?”

Thương Sùng khẽ mỉm cười, trong đôi mắt đen kịt lóe lên tia sáng, đáp gọn: “Đưa Sở Niệm đến, thuận tiện xem xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Không có việc gì, em chỉ muốn báo Sở Niệm qua thăm Nhạc Du một chút. Thầy cũng biết em là một bạn nam đến nhà bạn nữ.....Cũng không hay lắm.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Đúng, không có gì khác.” Dưới ánh nhìn chăm chăm của Thương Sùng, Mặc Vân Hiên chột dạ cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của anh.

Mặc Vân Hiên không biết vì sao Thương Sùng lại xuất hiện ở đây, càng không hiểu vì sao lúc người đàn ông này nhìn mình chăm chăm, lòng to trên người mình lại không nghe lời dựng thẳng lên.

Một lúc sau Thương Sùng vẫn im lặng, chỉ là Mặc Vân Hiên có thể cảm giác được rõ ràng, tầm mắt của Thương Sùng vẫn đặt ở trên người cậu, chưa thu hồi. Mặc Vân Hiên mất tự nhiên quay đầu, nhìn Sở Niệm đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm nhà Nhạc Du, cậu giống như tránh né được ánh mắt của Thương Sùng, vội hỏi: “Sở Niệm, chúng ta làm gì bây giờ?”

Sở Niệm hít một hơi, lặng lẽ lườm cậu một cái, tự nhiên lấy một thứ nhỏ như hộp phấn từ trong túi ra, quay mặt về phía nhà của Nhạc Du.

Thấy kim chỉ nam trong hộp bắt đầu chuyển động không có quy luật, lòng cô liền trầm xuống, một dự cảm vô cùng xấu ập vào trong đầu cô.

Mím chặt môi dưới, Sở Niệm trầm tư một lát, xoay người đi đến chỗ giữa Thương Sùng và Mặc Vân Hiên, nhìn hai người bọn họ, nói: “Như vậy đi, hai người về trước đi, chờ tôi gặp được Nhạc Du xong, tôi sẽ gọi điện thoại báo cho cả hai.”

“Vậy sao được! Là tôi gọi cậu đến, ngộ nhờ thật sự xảy ra chuyện gì, làm sao một cô gái như cậu có thể ứng phó chứ?”

Thương Sùng còn chưa mở miệng, Mặc Vân Hiên đã đứng ra phản đối trước rồi. Ở trong suy nghĩ của cậu, Sở Niệm cũng chỉ là một sinh viên bình

thường mà thôi. Nếu Nhạc Du thật sự xảy ra chuyện gì, không phải một cô gái như Sở Niệm có thể giải quyết được.

Hơn nữa, là chính cậu gọi Sở Niệm đến đây giúp đỡ, một người đàn ông như cậu, làm sao lại chả làm gì mà chạy lấy người chứ? Vậy có khác gì lính đào ngũ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 25: Cường đạo

“Vậy ngộ nhờ Nhạc Du vẫn bình an ở trong nhà thì sao? Cậu chờ đợi cũng vô ích mà.” Sở Niệm có chút bất đắc dĩ, nói.

“Sao lại vô ích, cứ coi như là tôi nghĩ nhiều, bình an là tốt nhất. Nhưng giờ tôi vẫn chưa thấy Nhạc Du, sao tôi có thể an tâm trở về đây? Lại nói, tôi để một cô gái đi vào, tôi còn tính là đàn ông nữa không!”

“Đàn ông?” Sở Niệm quái dị nhìn Mặc Văn Hiến đang nhũn chặt mày, không chút khách khí dùng ngón tay chọc chọc lồng ngực cậu ta.

“Anh cả à, cậu nhiều lắm cũng chỉ tính là thanh niên thôi, cậu đã từng thấy người đàn ông nam nào mà vào lúc này còn trẻ con thế không? Chả có chút bình tĩnh, chẳng chắc nào.”

Mặc Văn Hiến cạn khí, chỉ chỉ Sở Niệm đang khinh thường đầy mặt nhìn mình, lúc lâu vẫn chẳng nói nên lời.

Sở Niệm hừ một tiếng, sau đó dời mục tiêu về phía Thương Sùng đang đứng im lặng ở bên cạnh. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã mất đi vẻ ngang ngược ban nãy, thay bằng vẻ nịnh hót, không ngừng cười hắc hắc.

Dùng khoe mắt liếc Mặc Văn Hiến đang giận đến đỏ bừng mặt vì đáng vẻ nịnh nót của mình với Thương Sùng, cô liền thương cho cậu ta một cái nhìn xem thường.

Làm sao Mặc Văn Hiến có thể được đãi ngộ như Thương Sùng chứ? Nếu coi Mặc Văn Hiến như chú Tuấn Lộc ngoan ngoãn thì Thương Sùng chính là một lão hồ ly vừa phúc hắc vừa giảo hoạt.

Làm sao Tuấn Lộc đấu được với hồ ly chứ? Làm sao chân giò nhỏ hun khói lại sánh được với chân voi thô kệch! không dùng một chiêu vừa đỡ vừa lừa đó, làm sao cô có thể dụ dỗ lão hồ ly đó rồi đi chứ?

Dùng khẩu hình mắng một câu 'ngu ngốc', Sở Niệm liền hướng về phía Thương Sùng lắc lắc cái đuôi.

“Anh cả à, ngài cũng đi về trước đi. Chờ tôi tìm được Nhạc Du, tôi nhất định sẽ nhanh chóng về nhà.”

Thương Sùng nhếch môi cười khế, trong con ngươi đen láy đầy ý cười bí hiểm, hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ ở trong mắt em, tôi chỉ là một người đánh xe ngựa thôi à? Dùng xong rồi liền đuổi đi sao?”

“Làm sao có thể?” Thuê người đánh xe còn phải trả tiền, anh thì đâu cần chứ.

“Nếu đã như vậy thì sao tôi phải về?”

“Nhưng anh cũng không thể ở đây chứ!” Sở Niệm vô thức nói ra những lời này, thân thể khựng lại, thấy Thương Sùng có chút hoài nghi nhìn mình chăm chăm, lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt nhìn sang nơi khác.

“Tôi đến thăm Nhạc Du mà, dẫn anh theo thì không thích hợp cho lắm.”

Thương Sùng suy nghĩ một chút, đáp: “Đúng.”

Ngay lúc Sở Niệm đang chuẩn bị vui mừng vì mình đã thành công thì anh lại dùng ngón tay thon dài, vuốt vuốt cằm nói tiếp: “Nhạc Du cũng là sinh viên của tôi, vậy đến nhà thăm hỏi cũng là chuyện bình thường nên làm thôi.”

Sở Niệm phẫn nộ, người đàn ông này rõ ràng đang trêu chọc cô mà!

“Anh muốn đến thăm hỏi thì không chọn ngày khác được sao!”

“Đã tới cửa rồi còn chọn ngày khác làm gì.” Thương Sùng cười vô hại, nhướn nhướn đầu mày.

“Nếu em sợ Nhạc Du hiểu lầm, tôi không ngại em chọn hôm khác đâu, em cảm thấy thế nào?”

Cầm! Thúi!

Sở Niệm tức đến đen mặt, nắm chặt hai đấm, hung hăng trừng Thương Sùng một cái. Xoay người sang chỗ khác, cố đè nén ý nghĩ dùng bùa chú để làm hai người này bất định, gằn giọng hỏi: “Hai người thật sự không rời đi sao?”

“Đúng!” Giọng nói kiên quyết của Mặc Vân Hiên từ phía sau truyền đến, Sở Niệm cạn khí, từ trong ba lô lấy hai tấm bùa màu vàng cắt thành hình ngôi sao ra. Vừa nhắm mắt lại, cô liền cảm thấy trên vai mình có thêm một bàn tay. Nâng mắt trừng chủ nhân của bàn tay đó, bất mãn hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Nói điều kiện với em” Thương Sùng nhanh chóng liếc qua hai tấm bùa kia, không chút rung động nào nói.

“Điều kiện gì?”

“Để tôi và em vào nhà Nhạc Du, có lẽ cũng không nghiêm trọng như em và cậu ta đã nghĩ.”

“Vậy ngộ nhờ thật sự xảy ra chuyện thì sao?”

“Nếu như thực sự xảy ra chuyện, tôi sẽ không để em đi vào một mình. Dù sao hai người vào vẫn trợ giúp được lẫn nhau.”

Thấy cô còn muốn mở miệng, Thương Sùng giành nói trước: “Tôi cho em hai con đường, thứ nhất để tôi và em cùng đi. Thứ hai, tôi sẽ trói em mang về. Em cũng biết, bây giờ tôi là người giám hộ của em, tôi làm cái gì, đều không phạm pháp.”

Sở Niệm thờ hồn hển, đáp: “Thương Sùng, anh có thể đừng giống như bọn cường đạo (ý mạnh hiếp yếu) được không hả?”

“Tùy em nghĩ.” Thương Sùng nâng tay xem đồng hồ, nói tiếp: “Thời gian không còn nhiều lắm, em phải suy nghĩ nhanh lên.”

.

Hai người cứ giằng co như vậy trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Sở Niệm đầu hàng trước. Bởi vì cô biết người đàn ông này đã nói là làm được, hơn nữa cô cũng chẳng có nhiều thời gian rảnh để lãnh phí. Hết cách, nếu như bị cô đoán trúng thì coi như tặng cho Thương Sùng một bài học, dù sao sau đó chính cô cũng sẽ xóa đi ký ức của anh.

Hung dữ trừng người đàn ông đang cười đắc ý kia, Sở Niệm tức giận nói: “Anh muốn vào cùng tôi cũng được, nhưng tôi nhắc nhở trước, tôi không rảnh bảo vệ anh đâu đấy.”

Thương Sùng không sao cả nhún nhún vai với cô, cười giống như tên du côn. Sau đó hai người nhìn nhau, đồng thời đi đến trước mặt Mặc Vân Hiên.

Có lẽ là do sống cùng nhau trong mấy ngày qua nên Sở Niệm và Thương Sùng đều khá ăn ý, hoặc là cả hai đều có cùng suy nghĩ. { Mặc Vân Hiên nghe xong lời của hai người họ, trong mắt đều là hoài nghi.

“Hai người bàn bạc kỹ mới nói như vậy đúng không? Tôi mặc kệ! Tôi cũng muốn vào!”

“Vào cái gì mà vào! Giờ còn chưa biết người ta có mở cửa không đây, cậu còn muốn vào, vào cái đầu cậu ấy.” Sao tên ngốc này không chịu thông suốt chứ! Sở Niệm tức đến giậm chân.

Cô và Thương Sùng kêu cậu ta phụ trách canh cửa chứ có đuổi về nhà đâu. Đã lui một bước, sao cậu ta cứ được voi đòi tiên vậy!

“Dù sao tôi cũng mặc kệ, tôi muốn đi theo hai người!” Mặc Vân Hiên cũng nóng nảy, không muốn nhượng bộ nửa bước.

Mất thấy hai người lại bắt đầu chơi trò trừng mắt, Thương Sùng đứng bên cạnh suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không như vậy đi, lát nữa Mặc Vân Hiên vẫn chịu trách nhiệm đến gõ cửa, tôi và Sở Niệm sẽ đứng ở một bên. Nếu có người đến, mở cửa cho chúng ta thì cậu liền theo vào, nếu không có thì cậu về nhà đi. Cậu cảm thấy như vậy được không?”

Mặc Vân Hiên do dự một hồi, đáp: “Còn hai người thì sao?”

“Chúng tôi đương nhiên cũng quay về, không có người thì sao chúng tôi phải đợi nữa?”

Thương Sùng thừa dịp Mặc Vân Hiên lơ đãng, nhanh chóng kéo cánh tay Sở Niệm. May mà cô nhóc kia không quá ngốc. Rất nhanh đã hiểu được ý tứ của anh. Hơi nhếch cái miệng nhỏ nhắn, chẳng những không nói gì, mà còn gật đầu phụ họa theo anh.

“Vậy Nhạc Du thì sao?”

“Về phần Nhạc Du, chúng ta cứ từ từ. Tôi cảm thấy sẽ không giống như cậu nghĩ đâu, nếu hôm nay không vào được, vậy ngày mai chúng ta lại đến là được.”

Thương Sùng nói làm cho Mặc Vân Hiên không tìm được chút sơ hở nào, cúi đầu đấu tranh trong chốc lát, mới gật nhẹ đầu đáp ứng.

Cẩn thận bước từng bước đến cửa nhà Nhạc Du, dáng vẻ như sợ hãi hai người kia sẽ chạy trốn. Xác định hai người đó đều đang bất động, lúc này Mặc

Vân Hiền mới hít sâu một hơi, nhấn chuông báo ở bên ngoài cửa sắt.

Nhà Nhạc Du chính là một biệt thự hạng sang, nên phần lớn đều trang bị camera ở bên ngoài cửa. Cho nên, coi như tiếng chuông cửa không quá lớn, chủ nhân biệt thự vẫn biết là có người đến.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 26: Mỗi mắt mong chờ

Chỉ là hiện tại, mặc kệ Mặc Vân Hiền nhấn chuông bao nhiêu lần thì bên trong biệt thự cũng không có phản ứng. Thậm chí, ngay cả bảo mẫu đuổi cậu lúc trước cũng chẳng thấy ra nữa.

Mặc Vân Hiền vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa nhấn chuông vừa gọi tên Nhạc Du. Đáng tiếc, từ đầu đến cuối đáp lại cậu chỉ có từng đợt tiếng vọng lại ở trong không khí. Căn nhà kia vẫn yên tĩnh đến khủng bố như cũ.

Sở Niệm nhú mồm nhìn mặt trời dần lặn xuống, đi đến bên cạnh Mặc Vân Hiền, khuyên: “Thôi, chúng ta về đi, ngày mai lại đến.”

Mặc Vân Hiền không nói, cúi đầu im lặng một hồi.

“Hai người đi trước đi, tôi đợi ở đây một lát rồi về sau.”

“Không phải đã nói là cùng nhau đi về à? Vừa khéo thầy Thương có thể lái xe đưa cậu về.” Ý thức được mình nói sai, Sở Niệm vội vàng cười ngượng ngùng với cậu.

“Ngày mai chúng ta lại đến, nếu như vẫn không liên lạc được với Nhạc Du, chúng ta sẽ báo cảnh sát. Cậu đừng nghĩ lung tung, nhanh đi về nghỉ ngơi, buổi sáng ngày mai chờ điện thoại của tôi.”

Mặc Vân Hiền ngẩng đầu, nhìn nhìn Sở Niệm, lại nhìn Thương Sùng đứng bên cạnh, nói: “Hai người đi trước đi, lát nữa tôi sẽ về. Cậu yên tâm, tôi sẽ không làm loạn.”

Sở Niệm biết cậu không tin cô sẽ rời đi, nhưng thấy cậu lo lắng cho Nhạc Du như vậy, vẫn vỗ vai cậu một cái. Xoay người đi đến bên cạnh Thương Sùng, dùng đuôi mắt xác định Mặc Vân Hiền không có nhìn qua đây, dùng ngón tay chọc chọc Thương Sùng đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Cậu ta không đi, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Lên xe, chúng ta đi vòng đến phía sau biệt thự.” Thương Sùng nhấn mở khóa xe, liếc Mặc Vân Hiền một cái liền đi vào trong xe ngồi.

Sở Niệm cũng đi theo, ngồi ở trong xe phất phất tay làm bộ chào tạm biệt Mặc Vân Hiền, hai người liền lái xe rời đi.

Phải biết nhà Nhạc Du ở trong khu biệt thự là rất lớn, mặc dù chỉ là đi vòng ra mặt sau biệt thự cô và Thương Sùng cũng phải chạy qua nửa sườn núi. Đợi đến nơi, thì trời đã tối rồi.

Sở Niệm ra khỏi xe trước, nhìn bức tường cao khoảng hai mét ở trước mặt, liếc Thương Sùng một cái, nói: “Tôi nhảy vào từ đây còn anh vào thế nào thì tự nghĩ cách nhé.”

Cô chỉ đồng ý để Thương Sùng đi theo mình, nhưng cô đâu có nói là giúp anh ta leo tường vào đâu nhỉ? _ Dù sao độ cao này cũng chẳng làm khó được cô, còn Thương Sùng có thể vào được không thì chẳng liên quan đến cô nữa.

“Được.” Thương Sùng cười cười.

Sở Niệm hừ lạnh, ở trong mắt cô, lúc này Thương Sùng mỉm cười, chẳng qua là gắng gượng chống đỡ trước mặt mình mà thôi.

Hoạt động xương ống chân một chút, cô lui về sau một bước. Chạy lấy đà một bước nhỏ, một cước dẫm lên trên vách tường, hai tay chống nhẹ, gọn gàng phi thân vượt qua bức tường.

Vuốt ve tro bụi dính trên tay, Sở Niệm nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh biệt thự. Đang chuẩn bị mặc kệ Thương Sùng còn đang ở bên kia bức tường, đi về phía biệt thự, một bóng trắng trắng kien đã đứng ngay bên cạnh cô.

Trong lòng Sở Niệm hơi kinh ngạc, nhìn Thương Sùng từ trên xuống dưới, thân hình vẫn ưu nhã như cũ, bèn châm chọc: “Không nghĩ tới thân thủ khá tốt nhỉ, nếu như đi làm trộm thì tiền đồ sẽ vô hạn lượng đó.”

“Kiểu nghề nghiệp có tiền đồ vô lượng này, vẫn tương đối thích hợp với em.” Thương Sùng nhướn mày trêu chọc nhìn cô.

Sở Niệm trừng anh một cái, đáp trả: “Cứ đắc chí đi, lát nữa sẽ khiến anh đá ra quần đấy.”

“Vậy chúng ta hãy mỗi mỗi chờ.”

Sở Niệm hừ một tiếng, đi về phía trước vài bước, lại vòng về, dặn: “Lát nữa, mặc kệ là anh nhìn hay nghe thấy cái gì, cũng đừng hỏi, biết chưa?”

Thương Sùng nhếch môi cười cười, chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay, ý tứ đơn giản mà rõ ràng.

Thương Sùng như vậy đúng là khiến cho Sở Niệm cảm thấy hơi khó tưởng tượng. Trên thân người đàn ông này có quá nhiều điểm đáng nghi, nhưng giờ cô không rảnh để làm rõ những điểm ấy.

Nghĩ tới dù sao lát nữa mình cũng xóa đi ký ức của anh, Sở Niệm cũng không rảnh nói nhảm với anh, liền đến trước cửa nhà Nhạc Du.

Xuất ra hộp phấn, thấy kim chỉ nam bên trong không còn chuyển động loạn xạ như ban nãy, cô liền lấy giấy hàng ma từ trong túi ra, bước lên bậc thềm. Cùng Thương Sùng trao đổi ánh mắt, cô liền nắm lấy tay cầm ở cửa.

“Trên tay cầm có nước.” Nhìn nhìn nước đọng trong lòng bàn tay, Sở Niệm nhú mày. Sau khi ra hiệu cho Thương Sùng cẩn thận, cô nhẹ nhàng chuyển động tay cầm, mở cửa phòng ra.

Theo như bình thường thì bên ngoài trời đã tối, trong nhà dĩ nhiên phải bật đèn lên. Thế nhưng trong nhà Nhạc Du lại đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón.

Không khí ẩm ướt theo gió lạnh thổi qua mặt, Thương Sùng mở đèn của đi động lên chiếu sáng, theo vách tường tìm được công tắc đèn. _ Bật hai cái, anh hạ giọng nói: “Đèn hỏng rồi.” Sau đó đưa tay sờ sờ vách tường, nói tiếp: “Trên vách tường cũng có nước, đoán chừng là nước thấm ướt dây điện ở trong phòng.”

Sở Niệm gạt nhẹ đầu, dùng đi động quơ quơ quanh phòng một chút, mới nói: “Xem ra, trong phòng không có ai, chúng ta vào xem một chút chứ?”

Thương Sùng khẽ gạt đầu, bởi vì sàn gỗ cũng có nước cho nên mỗi bước đi của hai người đều sẽ truyền đến tiếng tách tách. Làm cho căn phòng quỷ dị này, có vẻ càng thêm kinh khủng.

Sở Niệm đã từng tới nhà Nhạc Du, cho nên coi như sờ soạng cũng có thể biết đại khái vị trí. Hai người một trước một sau đi tới cầu thang bên cạnh, vừa mới chuẩn bị lên lầu, một bóng trắng liền lướt qua rất nhanh ở phía sau họ, Sở Niệm cảnh giác quay đầu lại.

“Anh nghe thấy cái gì sao?”

“Tiếng nước chảy.” Thương Sùng gạt gạt lỗ tai, đợi đến khi càng lúc càng nghe rõ tiếng tí tách đó, mới nheo mắt lại, nhìn về phía ghế sofa ở chính giữa phòng khách.

Đi tới, sờ sờ trên mặt ghế sofa không ngừng rỉ ra nước đọng, lên tiếng: “Xem ra, đây không phải là chuyện lặt vặt đơn giản.”

Sở Niệm gạt đầu, nói nhỏ: “Chúng ta lên tầng hai đi.”

Mới đi vài bước, cô lại chuyển hướng sang Thương Sùng, lấy một tờ bùa chú màu vàng từ trong túi ra, đặt vào tay anh, dặn dò: “Lát nữa anh đặt nó vào người để phòng ngừa bất trắc.”

Cô còn tưởng anh sẽ hỏi vài vấn đề đại loại như vì sao cô lại có bùa chú gì gì đó, nhưng chỉ thấy anh nhận lá bùa, đặt ở trong túi quần, không hề mở miệng hỏi cô.

Trong lòng Sở Niệm liền cảm thấy có chút khác thường, vừa lên tầng vừa nhẹ giọng hỏi anh: “Vì sao anh không hỏi tôi cái đó dùng để làm gì?”

“Không phải em đã nói đừng hỏi em gì cả sao?” Theo ở phía sau, Thương Sùng cười cười đáp.

“Xem ra anh không hề sợ hãi chút nào.”

“Lúc còn đi lính đã gặp chuyện khủng bố hơn nhiều, lại nói, trong quan niệm của tôi thì em chỉ là vào trước nên là chủ thôi.”

“Trước kia anh đã từng đi lính à? Sao trước đó chưa từng nghe anh nói qua?” Cậu chủ nhà giàu sẽ đi lính thật à? Quá kỳ quái.

“Em không hỏi thì tôi nói làm gì?”

Bóng tối mờ che đi biểu cảm trên mặt Thương Sùng, điều này làm cho Sở Niệm tạm thời không phân biệt được thật giả. Nhưng nghĩ đến phản ứng và hành động leo tường trước đó của anh, bí ẩn trong lòng cô giống như được khai mở một chút.

Hai người vừa lên tầng hai, một trận gió lạnh liền quét qua. Một mùi ẩm ướt nghiêm trọng trộn lẫn với thứ mùi kỳ quái, hun cho hai người phải bịt kín mũi.

Sở Niệm nắm chặt giấy hàng ma, nhanh chóng nhìn lướt qua cánh cửa phòng đóng chặt kia. Lúc này, một giọt chất lỏng giống như nước rót xuống mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 27: Búp bê bị phá hỏng

Cô giờ tay lên lau đi, đầu ngón tay chạm vào chất lỏng đó, lạnh buốt như nước, nhưng có chút sền sệt. Đưa lên mũi ngửi một cái, cô quay đầu lại, nói: “Là máu.”

Thương Sùng nhíu mày, hướng đi động chiều lên trên. Ngẩng đầu nhìn trần nhà chỉ có nước đọng, trao đổi ánh mắt với Sở Niệm, ấn nút tắt máy.

Tỉ tách...

Dọc hành lang, trên thân hai người đều bị dính những vết bẩn đỏ như máu, chỉ là, bọn họ càng đến gần gian phòng tận cuối hành lang, thì vết máu đó liền nhỏ càng nhiều, giống như là muốn cắn nuốt sạch Sở Niệm và Thương Sùng.

Có lẽ bởi vì quá bận tâm đến cánh cửa trước mắt kia, Sở Niệm cũng không phát hiện ra trong mắt người sau lưng thoáng qua màu đỏ.

Chán ghét lau vết bẩn trên mặt, cô dùng gậy hàng ma chỉ chỉ cánh cửa ở phía trước bọn họ, nói nhỏ: “Vấn đề hẳn là ở phía sau cánh cửa này, anh đứng yên đừng nhúc nhích, tôi đi xem một chút.”

Thương Sùng không nói, rất là phối hợp đứng nguyên tại chỗ. Sở Niệm nhìn anh một cái, từ trong túi lấy một tấm giấy gấp hình tim, chấp tay trước ngực. Lúc đang chuẩn bị niệm chú thì ‘tách’ một tiếng, toàn bộ đèn trên hành lang và dưới tầng đều bật sáng.

Ngọn đèn trước mắt chiếu sáng khiến mắt hai người rất khó chịu, vừa hép hai mắt, chỉ thấy một bóng người, từ một cánh cửa phòng chui ra, nhanh chóng vọt đến đầu bậc thang, nhảy xuống.

Sở Niệm và Thương Sùng đồng thời đuổi theo, khác với vẻ yên tĩnh không một bóng người vừa rồi, lúc này trong phòng khách đã có bốn người đứng tự lúc nào.

Bọn họ đều đứng thẳng người, cúi đầu, đứng đối diện với hai người họ, từng bước vây quanh Sở Niệm và Thương Sùng, từ từ nâng đầu lên.

Sở Niệm nhíu mày, không phải mấy người này là cha mẹ Nhạc Du, quản gia và vị bảo mẫu kia sao?

Nhìn ánh mắt trống rỗng, tối tăm của bọn họ, ngực duy trì vẻ phập phồng yếu ớt. Trong lòng cô phán đoán, mấy người này đã bị quỷ hồn khống chế rồi.

Thu hồi gậy hàng ma, bốn người đó liền đánh về phía hai người họ. Sở Niệm lách mình, hô: “Cẩn thận.”

Thương Sùng nhíu mày, xoay người một cái, lật tay đánh ngã người bảo mẫu đánh về phía mình. Chỉ là hai người đều biết,——ll...q.q,...—— bây giờ mấy người bọn họ hoàn toàn không cảm giác được bất kỳ đau đớn gì,---llq...do...mn....cứ đánh tiếp thì không phải là cách.

Tránh né vài cái, Sở Niệm lấy bùa định thân (cổ định thân thể) từ trong túi ra, bước nhanh chen vào giữa bốn người. Một lát sau, bọn họ liền đứng bất động ở đó.

Sở Niệm lau lau ít mồ hôi trên trán, lại nhìn Thương Sùng vẫn không hề thở gấp chút nào, nói: “Quả nhiên là có chút bản lĩnh, thủ pháp gọn gàng linh hoạt nhỉ.”

“Đó là dĩ nhiên, chỉ là em phải rèn luyện nhiều rồi. Hiện tại đã thở gấp, về sau không khéo là đổ ván đấy.”

Mất nhìn bùa định thân dán trên ngực mấy người kia, Thương Sùng nhin cười nói: “Lần sau đừng cắt thành những hình đó, quá ngây thơ rồi.”

Sở Niệm không ngờ vất vả lắm mình mới khen ngợi người đàn ông này một chút, vậy mà anh ta lại không biết khiêm tốn, còn bêu xấu mình như vậy!

Hung dữ trừng anh một cái, cô mím cái miệng nhỏ nói: “Ngây thơ thì sao, chẳng lẽ anh kêu tôi đeo những thứ bùa chú đó ở trên người cả ngày sao? Người ta sẽ cho rằng tôi là kẻ điên đấy!”

“Không phải em là thế sao?”

“... ..” Đại gia anh mới là kẻ điên!

Nhìn người ngọc tức đến đỏ bừng mặt mày ở trước mắt, Thương Sùng liền cười ra tiếng. Tiếng cười sang sảng làm mềm đi những đường nét trên mặt anh, có thể là do ánh đèn, Sở Niệm đột nhiên phát hiện, người đàn ông này cười lên, kỳ thật cũng không quá đáng ghét. Thậm chí.....Có thể nói là đẹp trai.

Sở Niệm, mày có sở thích tự ngược sao!

Sở Niệm lắc lắc đầu đang có những ý nghĩ háo sắc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua vẻ ửng hồng khả nghi. Lần đầu tiên cô phát hiện ra tức giận làm cho mặt đỏ cũng là chuyện tốt. Ít nhất, cô không phải bị người đàn ông kia lần nữa nắm được nhược điểm mà chê cười.

Mắt tự nhiên xoay mặt sang chỗ khác, Sở Niệm chu chu cái miệng nhỏ nhắn, hờn dỗi nói: “Lúc này mà còn chọc tức tôi, mau mau làm chuyện chính đi.”

Xoay người đi đến bên cạnh bốn người kia, cô quay đầu nhìn Thương Sùng đang nhìn mình chăm chăm, giục: “Còn sững sờ ở đó à, mau đến giúp đỡ đi.”

Thương Sùng cười cười, cũng không nói thêm gì liền đi tới. Đầu tiên là tìm mấy miếng vải làm dây trói, giúp Sở Niệm chia bốn người đó ra chuyển đến những ghế sofa khác nhau. Còn chưa kịp thở ra, toàn bộ đèn trong phòng lại tắt ngúm lần nữa.

“Lạnh, tôi lạnh....”

Trong bốn bề kín mít đột nhiên truyền đến một giọng nữ thê lương, kèm theo tiếng chất lỏng không biết là nước hay là máu, vang vọng ở trong phòng.

Sở Niệm cười lạnh, nói: “Làm ra nhiều trò như vậy, có ý tứ gì hả? Nếu đã cảm thấy lạnh, vậy thì hiện thân đi, có lẽ tôi sẽ sẵn lòng cho cô chút ấm áp.”

Giọng nữ không hề gián đoạn, tiếng kêu kia chợt xa chợt gần, quý dị làm cho không ai có thể đoán được vị trí của cô ta.

Thương Sùng cười khê, chọc: “Xem ra, người ta hoàn toàn không nể mặt em.”

“Anh thật nhiều lời!” Sở Niệm tức giận trừng mắt, hai tay chụm lại, đầu ngón tay nhanh chóng biến hóa.

“Lệnh thanh kết, hòa trận pháp.”

Kết hợp bí quyết trong miệng, cô ném lá bùa vàng trong tay lên không trung. Trong nháy mắt, trong phòng vốn tối đen bùng lên ngọn lửa mạnh mẽ. Ngọn lửa nhanh chóng lan tràn, song vẫn không đốt đến bất kỳ vật dụng gì.

“Không tệ, còn biết dùng lửa.” Thương Sùng nhìn nhìn ngọn lửa từ góc tường tràn lên cầu thang, lần đầu tiên trong nội tâm có cảm giác tán thưởng với cô gái nhỏ ở trước mắt này.

Ngay từ giây đầu tiên anh bước vào ngôi nhà này cùng Sở Niệm, anh liền cảm giác được rõ ràng đây là một nữ quý bị chết đuối đang tác quái. Chỗ khó để đối phó với quý nước chính là không thể dùng cách bình thường để đối phó. Dù sao chỗ nào có nước thì quý nước đều lợi dụng được, thậm chí là ẩn hiện.

Mặc dù Sở Niệm là truyền nhân trừ ma của nhà họ Sở, nhưng vì tuổi còn trẻ, kinh nghiệm xử lý tình huống sẽ không thể bằng anh được. Anh vốn cho là cô nhóc này cần một khoảng thời gian, mới nghĩ ra cách ép nữ quý kia hiện thân. Không ngờ, cô vậy mà đã nghĩ đến cách dùng lửa.

Nhìn ngọn lửa kia tràn qua cả những bãi nước đọng pha máu loãng, Thương Sùng đương nhiên biết rõ lửa này là Linh hỏa gia truyền của nhà họ Sở.

Linh hỏa đúng như tên gọi, là do chính khí phát ra mà tụ thành ngọn lửa. Nếu chúng quý bình thường đụng vào loại lửa này một tý, sẽ tan thành mây khói, nhưng với con người thì là vô hại.

Ước chừng qua khoảng mười phút, mặc dù ngọn lửa đã lan tràn đến trên tầng, nhưng tên quý nước kia vẫn chưa hiện thân. Sở Niệm nhíu mày, lại tăng thêm một phần lực, lúc này, lửa đột nhiên dập tắt, gian phòng lại chìm vào bóng tối.

Kèm theo tiếng tí tách, một bóng dáng màu trắng chậm rãi từ trên bậc thang đi xuống.

Cô gái cúi đầu, gót chân không chạm đất bước xuống bậc thang. Trên người là chiếc váy lụa dài mỏng màu trắng, mái tóc dài màu đen ướt nhẹp xõa xuống hai bên. Làn da vốn trắng nõn, lúc này thâm tím lại, toàn thân cao thấp chảy ra nước, tựa như một con búp bê bị phá hỏng.

Miệng cô gái co rúm, như là đang nói cái gì, nhưng lại không phát ra tiếng nào. Thân thể cô gái dừng lại trên bậc thanh cách bọn họ không xa, từ từ ngẩng đầu lên. Hai mắt đen nhánh trống rỗng giống như miệng giếng sâu âm u, khiến người ta vừa nhìn đã sợ đến nổi da gà.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 28: Giữ lời hứa

Cha mẹ Nhạc Du, quản gia, bảo mẫu đều bị Sở Niệm trói trong phòng khách, vậy người đối diện đi về phía bọn họ, chắc chắn là Nhạc Du rồi.

Không phải Sở Niệm chưa từng nghĩ đến đáng về của Nhạc Du bị quỷ hồn chiếm cứ, nhưng vào thời khắc được nhìn tận mắt, lòng cô vẫn co rút mạnh một chút.

Siết chặt gậy hàng ma trong tay, cảm giác phẫn nộ và đau lòng đã quét sạch lý trí của cô, Sở Niệm chỉ muốn đánh cho âm hồn đang chiếm cứ thân thể Nhạc Du hồn phi phách tán!

Chỉ là cô vừa định đi lên, đã bị người đàn ông bên cạnh cản lại.

“Anh làm gì thế!” Sở Niệm hung dữ trừng Thương Sùng.

“Em đừng như vậy, giờ em đánh tới hồn phách của Nhạc Du cũng sẽ tan biến. Chẳng lẽ em muốn để Nhạc Du chôn cùng sao?” Nhạc Du giữ vị trí thế nào ở trong lòng Sở Niệm, Thương Sùng đương nhiên biết rõ. Nhưng là, bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính.

Gậy hàng ma có thể đánh tan hồn phách của quỷ nước kia, song cũng có thể đánh tan hồn phách của Nhạc Du. Anh không muốn đợi đến khi Sở Niệm tỉnh táo lại, sẽ hối hận không kịp.

Mất lạnh nhìn cô gái áo trắng kia, Thương Sùng liền che ở phía trước Sở Niệm theo bản năng. Nghiêng người, dưới ánh nhìn căm tức của cô, làm một động tác tay dừng lên tiếng. Lúc này, cô cần làm chính là dọn dẹp một chút đầu óc của cô.

Không đợi Thương Sùng mở miệng, cô gái áo trắng kia liền há miệng ra. Tiếng nói có chút run run, nhỏ vụn, sắc bén khiến lỗ tai người nghe khó chịu: “Tôi, không, muốn, chết....”

“Không muốn chết mà cô còn làm như vậy sao?” Thương Sùng hừ lạnh một tiếng, trong lời nói có ý mỉa mai rất rõ.

Người có quy định của người, quỷ đương nhiên cũng có quy định của quỷ. Bất kể là chết tự nhiên hay chết vì oán hận ở trong quỷ giới cũng không thể để dàng ản vào cơ thể người sống. Nếu làm trái quy định, nhẹ thì hao tổn quỷ thọ, nặng thì hồn phi phách tán.

“Tôi...Biết rõ, tôi chỉ là, muốn, dùng thân thể của cô bé này....Đi gặp một người mà thôi. Chỉ là, không ngờ....Cho dù có trả giá lớn thế nào thì thân thể của tôi vẫn ri nước. Tôi vẫn....Không ra được căn nhà này.” Cô gái áo trắng rất vất vả nói ra, vừa rồi chống lại linh hỏa đã tổn thương linh thể của cô rồi.

Cô không biết, mình còn có thể kiên trì bao lâu...Nếu bọn họ không muốn giúp cô, cô tình nguyện ngọc đá cùng vỡ.

Nhìn nhìn Thương Sùng ở sau lưng Sở Niệm, cô gái áo trắng cắn cắn môi dưới đã tím bầm, đáp: “Cô là truyền nhân trừ ma của nhà họ Sở sao?”

Sở Niệm tròn mắt nhìn Thương Sùng, nói: “Biết rõ tôi, còn dám chiếm lấy thân thể của bạn tôi!”

“Tôi làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, tôi có việc muốn cầu xin cô. Đợi vài ngày, rồi cuộc cô đã tới.”

“Muốn tôi tiễn cô lên đường à? Không thành vấn đề! Cô ra khỏi thân thể của bạn tôi trước đi.”

Cô gái áo trắng lắc đầu, đáp lại: “Không phải tôi cần cái này, tôi cần cô đưa tôi ra ngoài gặp một người. Gặp được anh ta, tôi sẽ đi ngay.”

“Nói điều kiện với tôi ư? Cô xứng sao! Cô cũng biết, chỉ vài phút là tôi đã có thể đánh cô đến hồn phi phách tán rồi. Đừng nói là gặp người nào, đến cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng chẳng có!”

“Tôi đương nhiên biết rõ, nhưng hiện tại chẳng phải tôi đang chiếm ưu thế sao? Nếu cô nguyện ý để bạn mình biến mất cùng tôi, tôi cũng không ngại.” Cô gái áo trắng nhìn Sở Niệm giống như đang muốn nuốt sống mình, trên khuôn mặt tê tái hiện lên ý cười quỷ dị.

“Tôi đã đứng ở đây nói chuyện với cô, chắc chắn là nghĩ đến kết cục của mình rồi. Tôi cho cô mười phút suy nghĩ, muốn cứu bạn mình hay để cô ấy đi cùng tôi là tùy cô.”

Lời nói của cô gái áo trắng hoàn toàn kích thích Sở Niệm nổi giận, cô không thể nào giúp đỡ âm hồn hoàn thành tâm nguyện, nhưng cô càng không thể mất đi Nhạc Du.

Vừa rồi, lúc cô gái quỷ kia dập tắt linh hỏa của mình, Sở Niệm đã biết nữ quỷ ản vào thân thể Nhạc Du chắc chắn đã bị tổn thương linh thể rồi. Tuy bây giờ cô gái đó không thể đối đầu với mình, nhưng cũng có thể làm ra chuyện cực đoan nào đó.

Nội tâm giằng giụa trong chốc lát, Sở Niệm từ sau lưng Thương Sùng đứng dậy, nói: “Chỉ cần cô không để tôi đi báo thù giúp cô thì tôi có thể đáp ứng cô. Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng trước tiên cô phải ra khỏi thân thể của bạn tôi, hơn nữa phải hút đi hơi ản trên thân bốn người này.”

Bất kể là bị âm hồn chiếm thân hay là bị khống chế, đều gây thương tổn cho cơ thể người sống. Tựa như là bị người hạ độc, mà loại độc này cũng chỉ có người hạ độc mới giải được. Chỉ là cách quỷ dùng không phải là giải, mà là dùng âm khí còn sót lại để giải trừ.

Sở Niệm không muốn sau này người nhà của Nhạc Du bị suy yếu thân thể, nếu muốn để mình giúp đỡ thì đầu sỏ gây nên đương nhiên phải trả giá cao

một chút, đúng không?

Bị nữ quý nhập vào thân, Nhạc Du cúi đầu suy nghĩ một chút, đáp: “Được, tôi đáp ứng cô. Hy vọng cô cũng giữ lời hứa.”

Sở Niệm hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu tôi đã đồng ý giúp cô thì sẽ không nói chuyện lật lọng gì hết.”

Cô gái áo trắng cúi đầu trầm tư, giống như đang do dự cái gì. Sở Niệm thấy cô gái như vậy cũng im lặng, dù sao nếu đổi lại thành cô cô cũng sẽ cần thời gian suy nghĩ xem lời nói của đối phương là thật tâm hay giả ý. Huống chi, hiện tại hai người còn đang là quan hệ đối địch.

Thời gian trôi qua theo những giọt nước trên người cô gái áo trắng, luôn đứng đằng sau, Thương Sùng dứt khoát tìm một cái ghế ngồi xuống, bàn tay đan đờ sau đầu, nhìn hai người.

Ngay lúc Sở Niệm mất hết kiên nhẫn không muốn chờ đợi thêm nữa, cô gái kia mới ngẩng đầu lên. Trên mặt không còn vẻ thành thật như trước, mà đang cực kỳ đau khổ đấu tranh cái gì đó.

Một lát sau, thân thể Nhạc Du tựa như chiếc lá rụng, lung la lung lay ngã xuống đất. Thấy lồng ngực Nhạc Du phập phồng có hơi thở giống người bình thường, trong lòng Sở Niệm mới thở phào nhẹ nhõm. Mặt lạnh quan sát hồn phách màu trắng vẫn đứng ở đó.

Thân thể cô ấy vẫn đang nhỏ nước, đầu tóc ướt nhẹp dính ở sau gáy, tuy sắc mặt trắng bệch, nhưng dung nhan lại rất xinh đẹp. Tuổi tác tầm hai sáu, hai bảy, trên người ngoại trừ âm khí thì chẳng có chút oán niệm nào.

Lúc này cô gái áo trắng cũng nhìn Sở Niệm đang nhìn mình chằm chằm, từ từ bay đến cạnh ghế sofa, cúi đầu hút hết thi khí trên thân bốn người kia.

Mặc dù quá trình đó nhìn thì không phí sức nhiều, nhưng Sở Niệm có thể từ sắc mặt càng trắng bệch và đôi chân đã biến mất của nữ quý, nhìn ra cô ấy đã không còn nhiều thời gian nữa.

Loại quý đó chắc không hề có ý hại người, Sở Niệm nhủ mảy, cô thật không hiểu tại sao nữ quý phải làm chuyện như vậy, một cách vô ích phá hủy đường luân hồi của mình.

Lặng lẽ thở dài, cô lấy một tờ phù chú từ trong túi ra, ném đến tay nữ quý.

“Đây là chú tỵ hồn, tôi cũng không muốn thất hứa.”

Nữ quý sững sờ, nhìn lá bùa đó dần dần hòa vào bàn tay mình, cho đến khi cảm giác được thân thể thư thái một chút, mới ngẩng đầu rất chân thành nói cảm ơn Sở Niệm.

Sở Niệm mất tự nhiên bấu cái miệng nhỏ nhắn, ngồi xuống ghế tựa mà Thương Sùng đặc biệt dành cho cô. Tức giận lườm người đàn ông bên cạnh vẫn đang xem kịch vui, cổ làm ra vẻ lạnh lùng, nghiêm mặt mở miệng: “Nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 29: Tiền tài hay tình yêu

Nữ quý gạt đầu nhẹ, bay tới bên cửa sổ. Ánh trăng bên ngoài xuyên qua người cô gái, đồng thời cũng chiếu đến chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô.

“Tôi tên là Phùng Tư Vân, lúc chết chỉ mới hai mươi sáu tuổi.”

“Phùng Tư Vân? Cô chính là con gái của Phùng Long?” Thương Sùng giống như nghĩ đến điều gì, nhìn Phùng Tư Vân hỏi.

Phùng Tư Vân gật đầu, đáp: “Cha tôi đúng là Phùng Long, là ông chủ của bất động sản Phùng thị.”

Sở Niệm nghe hai người nói chuyện, đầu tiên là sững sờ, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Thương Sùng, hỏi: “Anh đừng nói với tôi là anh quen cô ấy nhé.”

“Không quen.”

“Vậy tại sao anh lại biết cả tên cha cô ấy?”

Thương Sùng cười cười, đáp: “Chỉ là lúc trước có xem qua một bài báo về Phùng Tư Vân, vừa rồi nghe tên, nhất thời nhớ tới mà thôi.”

“Trên báo nói cái gì?”

“Nếu tôi nhớ không lầm, bài báo nói sau khi ông chủ Phùng Long của tập đoàn Phùng Long thị tổ chức hôn lễ cho con gái xong thì con gái ông ta liền mất tích. Cảnh sát tra xét rất lâu vẫn chưa có manh mối gì.”

Thương Sùng nhìn Phùng Tư Vân tràn đầy ưu sầu đứng ở trước cửa sổ, hỏi: “Tôi không nhớ nhầm đâu nhỉ?”

“Không lầm, khi đó cha tôi tìm kiếm khắp Mộ Thành, nhưng thật ra ông không hề biết, lúc đó con gái bảo bối của mình đã sớm chết rồi. Hơn nữa, còn là chết đuối trong bể bơi gia đình.” Phùng Tư Vân đau khổ cười một tiếng, trong hai mắt tràn đầy tự giễu.

Xoay người nhìn Thương Sùng, Phùng Tư Vân lại nhìn qua Sở Niệm, trong đôi mắt đen láy tràn đầy hối tiếc, bi thương, buồn bã.

“Ngày đó vốn phải là ngày tôi hạnh phúc nhất, tôi và Lưu Dương đứng ở sau lưng cha mẹ tôi nói lời cảm ơn khách khứa. Nhìn người đàn ông bên cạnh mình, tôi thật sự nghĩ rằng ông trời đối xử với tôi quá tốt, dù sao cuối cùng tôi đã có thể kết hôn với người mình yêu suốt bốn năm. Đêm hôm đó, trong đầu tôi toàn là hình ảnh tương lai của cả hai, làm bạn, sinh con, sau đó chờ chúng tôi tóc trắng đầy đầu, tôi và anh ta có thể nắm tay nhau nhìn trời chiều.”

“Ngày hôm đó hoặc là nói bắt đầu từ lúc chúng tôi quyết định đính hôn, Lưu Dương liền đối xử rất tốt với tôi, khắp nơi quan tâm, yêu thương tôi. Đến bây giờ tôi còn nhớ rõ về mặt anh ta vào mỗi lần chúng tôi nhìn nhau, vẻ dịu dàng và nuông chiều đó là thứ tôi hằng mong muốn.”

“Tôi yêu anh ta, tôi cũng cho là anh ta yêu tôi, cho nên, cho dù vũ hội kéo dài, nhưng trong lòng tôi vẫn tràn đầy hạnh phúc. Chỉ là không ngờ, hóa ra tất cả chỉ là tôi tự tình nguyện mà thôi.”

“Có ý gì?” Sở Niệm nghe có chút hồ đồ.

“Ý tứ rất đơn giản, tôi cho rằng Lưu Dương là vì yêu tôi nên mới quyết định đính hôn, kết hôn với tôi. Nhưng tôi sai lầm rồi, thậm chí đến lúc chết tôi mới biết được, sở dĩ anh ta diễn tuồng ở trước mặt tôi, cũng chỉ vì cha tôi thôi.”

Phùng Tư Vân đỏ cả vành mắt, trên khuôn mặt mỹ lệ tràn đầy thống khổ, nói tiếp: “Từ nhỏ, cha tôi đã rất thương tôi, ông biết tôi rất yêu Lưu Dương, cho nên ông nói cho Lưu Dương, nếu anh ta nguyện ý buông tha cho Đình Nhiên, kết hôn với tôi, cha tôi sẽ để anh ta kế thừa gia sản nhà tôi.”

“Buông tha cho Đình Nhiên? Là bạn gái của Lưu Dương sao?”

“Đúng, Đình Nhiên là mối tình đầu của Lưu Dương, bọn họ rất yêu nhau, chỉ là tôi không hề biết tất cả mà thôi. Gia đình Lưu Dương cũng không giàu có, từ nhỏ không có cha, nhà chỉ có một mẹ già đầy bệnh tật. Cha tôi đã lợi dụng điểm này, cho nên mới đưa ra điều kiện như vậy.”

“Vì vậy tên Lưu Dương đó liền không nói hai lời đã thỏa hiệp với cha cô sao?” Sở Niệm hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy oán giận và khinh bỉ.

“Trong đầu những kẻ có tiền các người đều chỉ biết dùng tiền giải quyết mọi chuyện hay sao? Bất kể là sinh mệnh hay là tình yêu của người khác à?”

“Tôi biết rõ tôi nói ra thì các người sẽ nghĩ cha tôi làm sai. Nhưng mà, ông chỉ có mỗi người con gái là tôi cho nên ở trong lòng ông, hạnh phúc của tôi chính là chuyện quan trọng nhất thế giới này. Còn Lưu Dương, anh ta sẽ chẳng thể nghĩ rằng, một đứa bé xuất thân trong một gia đình như vậy, có tư cách hoặc là can đảm vì cái gọi là tình yêu mà làm trái ý cha tôi, đồng thời cũng buông tha cho tiền đồ sáng lạn của mình.”

Sở Niệm nghe xong những lời này, mặc dù trong lòng vẫn không thể chấp nhận cách làm của Phùng Long, nhưng vẫn cảm thấy ông ta là một người cha tốt. Ít nhất là một người cha hiếm có, thương yêu coi con gái như trân bảo.

Có lẽ cha mẹ trên thế giới này đều như thế đi, đều dốc hết sức dành cho con mình những thứ tốt nhất. Đối với cha mẹ mà nói, trên thế giới này đúng là không có thứ gì có thể so sánh với con mình cả.

Tuy là từ khi cô có trí nhớ thì đã mồ côi, nhưng lúc này, Sở Niệm đột nhiên cảm thấy, nếu người nhà của cô còn trên thế giới này, cha mẹ nhất định sẽ thương cô như vậy. Mà cô, cũng sẽ không sống khổ cực giống hiện tại.

Nghĩ tới đây, trái tim Sở Niệm bắt đầu truyền đến từng đợt chua xót. Tuy về mặt không thay đổi nhưng cô vẫn cúi đầu xuống thở dài. Lúc này, có một bàn tay đặt lên bả vai cô.

Sở Niệm ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt an ủi của Thương Sùng trong màn đêm. Trong lòng ấm áp, hướng anh cười cười ý bảo mình không sao, sau đó nhìn về phía Phùng Tư Vân, tiếp tục đề tài giữa bọn họ.

“Chỉ là, cô lại bỏ mạng vì lý do đó ư?”

Phùng Tư Vân gạt đầu, nói: “Lúc ấy, cha tôi thấy Lưu Dương đã thay đổi thái độ với tôi, lại bí mật điều tra được chuyện Lưu Dương và Đình Nhiên đã chia tay. Cho nên, ông liền nghĩ rằng quyết định của mình là đúng. Song, cuối cùng vẫn khiến cho người chẳng biết gì như tôi bị mất mạng. Đó có lẽ là báo ứng đi! Không phải ông trời chính là như vậy sao? Anh càng muốn có thứ gì thì anh càng không có được.”

“Thế nhưng tôi vẫn hơi không hiểu, nếu theo như lời cô nói lúc trước, Lưu Dương chỉ vì gia sản mà ở cùng cô thì anh ta càng phải bảo vệ cô. Không thể nào khi cô mất tích mà anh ta không đi tìm cô cả.”

“Nguyên nhân rất đơn giản, anh ta không tìm tôi là vì chỉ có anh ta và Đình Nhiên biết rõ thi thể của tôi ở đâu.”

“Có ý gì? Là Luru Dương và Đinh Nhiên hợp mưu đẩy cô xuống nước, sau đó giấu thi thể cô đi sao? Anh ta làm như thế, vậy tại sao trước đó còn muốn đóng kịch với cô?”

“Bởi vì anh ta không bỏ được Đinh Nhiên, đồng thời cũng luyến tiếc Đinh Nhiên.” Phùng Tư Vân nhếch môi cười khổ.

“Đêm hôm đó, sau khi tiệc tối chấm dứt, tôi và Luru Dương liền trở về biệt thự của tôi. Chỉ là không nghĩ tới ngoài cửa biệt thự, Đinh Nhiên đã sớm ở đó chờ chúng tôi. Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi thấy cô ta.”

Phùng Tư Vân dừng một chút, thấy Sở Niệm muốn nói lại thôi, liền nói tiếp: “Tôi biết cô muốn hỏi cái gì, căn biệt thự đó là quà tân hôn cha tôi tặng cho. Luru Dương thích yên tĩnh, cho nên ở đó trừ tôi và anh ta thì chẳng có người giúp việc nào. Đêm hôm đó là anh ta lái xe về cùng tôi, với cả cũng muộn rồi nên lúc ấy chỉ có ba người chúng tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30: Cần gì như thế

“Lúc ấy tôi rất ngây thơ, không hề biết tên cô ta, chỉ cho là một người bạn của Luru Dương mà thôi. Tôi chẳng nghĩ gì nhiều, cứ đứng ở một bên chờ Luru Dương nói chuyện với cô ta. Song nhìn cô ta càng lúc càng kích động, tôi mới phát hiện ra điều bất thường.”

“Chờ tôi tiến lên muốn qua hỏi thăm, Đinh Nhiên mạnh mẽ xoay người tát tôi một cái. Lúc ấy phản ứng của tôi đúng là quá ngu xuẩn, chỉ có thể ôm mặt đứng sững người. Sau đó nghe thấy cô ta điên cuồng chửi rủa và chịu những cú đấm, cú đá của cô ta lên người mình.”

“Ngay từ đầu Luru Dương đã không ngăn cản cô ta, chỉ vô cảm nhìn đáng về chật vật của tôi. Lần đầu tiên tôi thấy được đáng về đó, quá xa lạ, quá lạnh lùng. Rồi sau đó, anh ta giống như không nhìn nổi, liền kéo tôi ra sau người. Đinh Nhiên không ngờ Luru Dương lại làm như vậy, cho nên đã cãi nhau với anh ta ở ngay trước mặt tôi.”

“Khi đó cô mới nghe được sự thật phải không?” Sở Niệm nhìn luồng u hồn kia, trong lòng đột nhiên có chút không ổn. Cô không biết cô gái kia phải làm thế nào để thừa nhận nỗi đau rơi từ thiên đường xuống địa ngục, mà đây cô ấy vào đây cốt lại chính là hai người đàn ông thân thuộc nhất.

“Đúng, Đinh Nhiên và Luru Dương tranh cãi, tôi mới biết hóa ra thứ được gọi là hạnh phúc, đều do cha tôi dùng gia sản của nhà họ Phùng đổi về. Còn Luru Dương cũng vì chúng mà bỏ qua Đinh Nhiên. Chỉ là Đinh Nhiên không thể tiếp nhận, cho nên mới chạy đến đây.”

“Lúc ấy tôi cực kỳ hy vọng là Đinh Nhiên lừa gạt mình, nhưng khi chất vấn Luru Dương thì anh ta không hề phủ nhận. Thật ra do tôi ngốc, kể từ lúc Luru Dương trông thấy Đinh Nhiên, về đấu tranh và đấu khổ trong mắt anh ta là chưa từng xuất hiện trên người tôi.”

“Trong đầu tôi nhớ tới rất nhiều chuyện, tôi đột nhiên cũng có suy nghĩ không cam lòng. Ngay trước mặt Đinh Nhiên, nói cho Luru Dương biết tôi sẽ không truy cứu những chuyện này, nếu anh ta còn muốn tiền của nhà họ Phùng chúng tôi thì theo tôi về nhà.”

“Cảm giác được anh ta đi theo phía sau tôi, tôi thừa nhận khi đó mình đã điên rồi, cũng giống với cha tôi, lợi dụng tiền tài uy hiếp anh ta. Tôi có thể không quan tâm chuyện lúc trước anh ta lừa dối, không quan tâm quá khứ của anh ta và Đinh Nhiên, thậm chí không quan tâm đến hành động của Đinh Nhiên và về lạnh lùng thờ ơ của anh ta. Tôi chỉ muốn kết quả, chỉ muốn anh ta quay về bên cạnh tôi.”

“Chỉ là không nghĩ tới, Đinh Nhiên cũng đi theo vào. Lúc đi theo tôi với Luru Dương qua bể bơi, liền điên cuồng xông lên đẩy tôi đang không hề đề phòng gì xuống nước.”

“Từ nhỏ tôi đã sợ nước, cho nên càng không biết bơi. Tôi rơi vào trong nước, cố gắng giãy giụa muốn sống sót, song tôi vẫn không có cách nào leo lên thành bể. Khi đó Luru Dương cũng luống cuống, ngay lúc anh ta chuẩn bị nhảy xuống cứu tôi thì bị Đinh Nhiên giữ lại. Tôi không biết cô ta đã nói gì với Luru Dương, nhưng thấy anh ta đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng không nhảy xuống nữa.”

“Hai người bọn họ đứng song song nhau, lạnh lùng nhìn tôi từ từ chìm xuống. Cũng không biết qua bao lâu, đợi đến khi tôi mở mắt ra, tôi lại nhìn thấy phòng sách của cha tôi. Ông giống như đã già hơn rất nhiều, liên tục gọi điện thoại. Còn Luru Dương thì ngồi đối diện giống như thường ngày.”

“Bọn họ đều nói đến chuyện tôi mất tích, Luru Dương vẫn trầm tĩnh ôn hòa như vậy, nhưng ở một khắc ấy, tôi đã hận người đàn ông ở trước mắt thấu xương. Tôi điên cuồng đứng ở bên cạnh cha tôi nói cho ông biết, Dương rất giả dối. Nhưng mặc kệ tôi kêu gào thế nào, hai người họ đều không nghe được, không nhìn thấy tôi. Khi đó, tôi mới ý thức được mình đã chết rồi.”

“Mà nơi tôi ngã xuống chính là hồ bơi trong biệt thự của mình, đến bây giờ cha tôi vẫn tưởng tôi mất tích, kết quả chỉ có thể có một, chính là Luru Dương và Đinh Nhiên đã vớt thi thể tôi lên giấu đi rồi.”

“Tôi bắt đầu hận tên đàn ông dối trá vô tình ở trước mắt kia, tôi rất muốn báo thù. Nhưng mỗi lần tôi đến gần anh ta, liền bị một sức lực vô hình bắt trở về, sau đó linh hồn xuất hiện trong hồ bơi nơi tôi gặp chuyện không may. Cảnh tượng giống nhau, tôi rơi xuống nước giãy giụa giống nhau. Tôi cứ lặp lại như vậy, lặp lại tình huống tôi chết. Đến cuối cùng, càng buồn cười chính là vào một lần tỉnh lại, chỗ tôi xuất hiện từ bể bơi biến thành trong hồ.”

“Rốt cuộc tôi không phải lặp lại cảnh tượng đáng sợ kia rồi, chính là, tôi phát hiện ra mặc kệ tôi đi như thế nào, vẫn chẳng thể rời khỏi cái hồ đó. Ban đầu tôi cũng không cam chịu, thử qua rất nhiều cách, cuối cùng vẫn tốn công vô ích. Thành quý cũng có cái hay, thời gian sống giống như con người. Tôi đợi ở trong hồ nước kia, nhìn trời tôi, nhìn hừng đông, nhìn một đám quý luân hồi đầu thai ở bên cạnh. Cuộc sống như vậy có vẻ rất đau khổ, nhưng bình thân làm cho người ta buông xuống rất nhiều chuyện. Ví dụ như thù hận....”

Một hơi nghe xong Phùng Tư Vân nói, hồi lâu Sở Niệm vẫn im lặng.

Từ vong chính là như vậy, người chết theo quy luật tự nhiên hay ngoài ý muốn, sau khi chết chỉ cần buông xuống chấp niệm trong lòng là có thể bắt đầu luân hồi lần nữa. Mà người chết do bị giết hoặc tự sát, phải đợi đến khi linh hồn hoàn toàn thức tỉnh mới được. Nếu trong lòng còn cuồng dại hoặc thù hận, sẽ bắt đầu cảnh tượng luân hồi không có chừng mực.

Loại luân hồi đó chính là tình cảnh kinh khủng nhất lúc bọn họ tự sát hoặc bị giết, đây là sự trừng phạt của ông trời với bọn họ, tàn nhẫn mà vô phương. Dù sao, chỉ cần linh hồn mang theo một chút tình cảm thì đường luân hồi của Địa phủ sẽ không thể thu lưu bọn họ. Hơn nữa chỉ cần oán niệm không sâu, sau khoảng thời gian vô chừng mực sẽ khiến bọn họ buông xuống chấp niệm trong lòng.

Đương nhiên cũng sẽ có kiểu bản tính đến chết không đổi, kiểu đây dọa ấy chẳng những không thể khiến bọn họ buông xuống, ngược lại oán niệm còn tăng thêm theo vòng lặp lại đó. Cuối cùng không để ý đến phép tắc của Quý giới, báo thù xong sẽ hồn phi phách tán.

Phùng Tư Vân hiển nhiên không phải là kiểu đến chết không đổi, chỉ là cô ấy đi nhầm một bước, đủ để hủy diệt tất cả.

“Nếu đã buông xuống được, cần gì phải làm thế này chứ?” Sở Niệm không khỏi hơi tiếc nuối cho cô. Một bước sai, từng bước sai. Coi như hiện tại mình có tâm giúp người, cũng không có cách nào ngăn cản những chuyện sẽ phát sinh sau này trên người Phùng Tư Vân.

Phùng Tư Vân cười cười, lúm đồng tiền trên mặt lộ ra làm cô rất đẹp. Nhưng nếu không phải phía sau cô ấy không có bóng, đứng cô đơn ở chỗ đó, cho dù Sở Niệm là nữ cũng không kim lòng được sinh ra ý muốn bảo vệ.

Cô gái như vậy hẳn phải được một người đàn ông tốt nâng trong lòng bàn tay, mà không phải bị đối đãi như vậy.

Yêu người không nên yêu, thậm chí chết rồi vẫn chẳng thể tìm được thi thể mình.

“Nếu cô muốn tôi giúp cô tìm ra thi thể cô thì tôi sẽ giúp.”

Sở Niệm suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Về phần ban đầu cô nói muốn gặp một người, tôi có thể đưa cô đi gặp cha cô. Chỉ là cô nên biết, có gặp cũng vô dụng, dù sao cô....”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 31: Đáng giá không

“Tôi biết rõ kết quả của tôi là cái gì, nhưng người tôi muốn gặp không phải là cha tôi.” Phùng Tư Vân cúi đầu nhìn dưới chân đã thành một vùng máu loãng, đau khổ cười một tiếng.

“Tôi nợ cha tôi rất nhiều, khi còn sống, từ nhỏ đến lớn tôi đều được ông nâng niu trong lòng bàn tay. Là đứa con gái duy nhất của ông mà chưa từng làm gì cho ông cả. Tôi không muốn để ông khổ sở thêm lần nữa, tôi cũng không đành lòng thấy ông khổ sở vì tôi nữa.”

“Cô đừng nói với tôi là đến lúc này vẫn muốn gặp tên Lưu Dương kia đấy. Gã ta đối xử với cô như vậy mà cô còn quyến luyến à? Không tiếc hồn bay phách tán chỉ vì muốn gặp tên cận bã đã hại chết cô à!”

Đối với Phùng Tư Vân mà nói, ngoại trừ cha mình ra, người muốn gặp cũng chỉ có tên Lưu Dương kia thôi. Nếu cô ấy muốn gặp cha mình thì Sở Niệm cho rằng đó là hợp lý. Nhưng nếu là gặp tên cận bã đó, cô thật sự không thể gạt bừa rồi.

Thấy Phùng Tư Vân đang cắn chặt môi dưới nhìn mình, Sở Niệm đã biết mình đoán trúng tâm tư của cô ấy. Không hề che dấu sự chán ghét trong lòng, lạnh lùng hừ một tiếng.

Muốn mình giúp cô ấy gặp người kia sao, nằm mơ đi!

Phùng Tư Vân bất đắc dĩ, nhìn Sở Niệm một hồi lâu mới dời mắt đến trên người đàn ông đang im lặng đứng đó. Há to miệng như là muốn nói gì đó, nhưng cuối và vẫn chẳng thể thốt ra lời nào.

Thương Sùng nhàn nhạt nhìn cô một cái, giống như đã hiểu tâm tư của cô. Về mặt lạnh nhạt không có chút ảm áp, không nhanh không chậm phun ra ba chữ: “Đáng giá không?”

Đáng giá không? Vì một người đàn ông vì gia sản của mình mà giả vờ yêu mình, vì một người đàn ông thờ ơ, để mặc người khác nhục nhã mình, vì một người.....Tro mắt nhìn mình chết đi, mà không hề vươn tay cứu giúp. Vì một người một lòng bảo vệ người yêu, làm cho mình chết rồi vẫn không thể an tâm, có đáng giá không?

Hồn bay phách tán, chỉ vì gặp một người đàn ông không có nửa điểm thật lòng với mình, đáng giá không?

Tuy ba chữ đó quá đơn giản nhưng lại khiến hốc mắt Phùng Tư Vân phấp phỏng. Cố nén không để lệ trong mắt rớt ra, cô cắn chặt môi dưới, im lặng mà kiên định gặt nhẹ đầu với Thương Sùng.

Thương Sùng không nói, nghiêng đầu nhìn Sở Niệm vẫn còn đang thăm hờn dỗi. Bên môi lặng lẽ nhếch lên ý cười cung chiêu, dùng khuỷu tay đung đung cô.

Sở Niệm tròn mắt liếc anh một cái, hỏi: “Thế nào, anh đường đường là giáo viên đại học, giờ đổi sang nghề thuyết khách rồi hả?”

“Không phải em đang tức giận vì người không liên quan sao?” Thương Sùng thấy cô vẫn còn tâm tư chế giễu mình thì trong lòng cũng thư thái rất nhiều.

“Hai cái này giống nhau à!”

“Có cái gì khác chứ? Tôi chỉ biết lúc trước em đã đáp ứng người ta rồi. Tôi làm thuyết khách chỉ là không muốn người nào đó làm con chó nhỏ mà thôi.”

“Đúng là tôi đã đáp ứng nhưng khi đó còn chưa biết chuyện thành ra như thế mà. Hơn nữa, mặc dù Sở Niệm tôi không phải là người đạo đức cao thượng, thập toàn thập mỹ, nhưng đầu gì thì tôi cũng được coi là ghét ác như thù chứ, Anh nói xem, cô ấy gặp ai mà chẳng được, sao cứ đòi gặp tên cận bã kia, có phải đầu óc cô ấy có bệnh hay không!”

Sở Niệm tức đến đỏ bừng mặt, ngôn từ chính nghĩa, nhiệt tình ấy đúng là không hề nói giỡn. Chỉ tiếc ở trong mắt Thương Sùng, phản ứng đó chỉ mang tính trẻ con nhiều hơn là 'chính nghĩa'.

Mắt thấy sắc trời đã bắt đầu trắng bạch, Thương Sùng cười vô vàn bắt đầu đi.

“Tôi không quan tâm đầu óc của Phùng Tư Vân có bệnh hay không. Tôi chỉ biết trong chuyện tình cảm chỉ có đương sự mới biết được, người ngoài nghĩ ra sao cũng vô dụng. Hơn nữa, lúc trước em đã quyết định giúp cô ấy rồi, vậy vì sao không tiền Phật tiền đến tận Tây Thiên, thông qua Lưu Dương tìm được thi thể của Phùng Tư Vân? Như vậy chẳng phải sẽ không thất hứa mà còn khiến người đàn ông kia bị trừng phạt thích đáng à?”

Sở Niệm nghĩ nghĩ thấy Thương Sùng nói rất có đạo lý. Nếu như giúp Phùng Tư Vân gặp được Lưu Dương kia, bọn họ có thể tìm hiểu ra nguồn gốc, tìm được thi thể của Phùng Tư Vân. Nói như vậy, cũng coi như khiến tên cận bã chết tiệt đó nhận trừng phạt thích đáng.

Chỉ là Mộ Thành lớn như vậy, Lưu Dương lại là người sống. Chẳng phải hai người họ muốn tìm sẽ rất phiền toái sao? Hơn nữa chưa nói đến chuyện đưa gã ta vào ngục, chính là Phùng Tư Vân có thể kiên trì đến lúc bọn họ tìm được Lưu Dương hay không còn chưa biết đâu.

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không tìm ra cách tốt hơn, Sở Niệm đành phải hạ thấp giọng hỏi người đàn ông đứng bên cạnh: “Anh nói nhẹ nhàng quá, vậy ngộ nhờ chúng ta còn chưa tìm được tên Lưu Dương cận bã kia, Phùng Tư Vân kiên trì nổi thì phải làm sao? Đến lúc đó đừng nói là khiến Lưu Dương bị trừng trị, chúng ta bận rộn là tốn công vô ích rồi.”

Lần này Sở Niệm nói là 'chúng ta', điều đó chứng tỏ trong tiềm thức của cô nhóc này, mình đã có thể trở thành người mà cô tin nhiệm, một danh xưng đơn giản như vậy lại làm cho Thương Sùng rất hài lòng.

Thương Sùng đứng dậy sửa sang quần áo của mình rồi nói: “Chuyện tìm Lưu Dương cứ giao cho tôi là được, hiện tại trời sắp sáng rồi, em đi xem Nhạc Du và người nhà của cô ấy trước đi.” Giống như nghĩ tới điều gì, anh liền nhìn chiếc ba lô trên người Sở Niệm.

“Chỗ của em dùng bữa để trừ hồn đúng không?”

Sở Niệm mò đi mò lại ở trong túi, đáp: “Có, chỉ là bữa trừ hồn chỉ có thể bảo tồn linh hồn nhiều nhất ba ngày, hơn nữa hồn phách Phùng Tư Vân đã bắt ổn, tôi cho cô ấy bữa tụ hồn cũng chỉ cường chế không để cho cô ấy bị hồn bay phách tán quá nhanh mà thôi. Nếu dùng bữa trừ hồn thì nhiều lắm chỉ được một ngày.”

“Không quan trọng, không chống đỡ nổi thì là số mệnh của cô ấy rồi.”

Sở Niệm tán thành gặt nhẹ đầu, mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, biết rõ việc cô cần làm còn rất nhiều. Không chỉ xóa đi ký ức của Nhạc Du và người nhà cô ấy, còn phải kiểm tra một chút thân thể bọn họ có vấn đề gì không.

Nếu đã không có nhiều thời gian thì cô phải nắm chặt thời gian để làm việc. Đứng dậy bước về phía Nhạc Du, chỉ là, mới đi hai bước liền ngừng lại. Từ trong túi lấy một lá bùa vàng hình trái tim ném vào trong tay Thương Sùng, nói: “Đây là bùa trừ hồn, anh cầm nó đến trước mặt Phùng Tư Vân để cô ấy tụt chui vào.”

Thương Sùng nhẹ nhàng cười một tiếng, ý bảo cô đi làm chuyện của mình đi. Sau đó nhìn Sở Niệm bắt đầu dùng linh lực kiểm tra thân thể Nhạc Du, liền xoay người đi về phía Phùng Tư Vân.

Đứng ở trước mặt cô, Thương Sùng dùng khoe mắt liếc Sở Niệm không hề nhìn qua bên này. Ngón tay cái của bàn tay trái nhanh chóng lướt qua ngón giữa, một giọt máu đen liền rơi xuống lá bùa.

Phùng Tư Vân kinh ngạc, vừa muốn nói gì đã thấy Thương Sùng lạnh mặt ý bảo cô đừng mở miệng.

“Tôi làm như vậy chỉ vì Sở Niệm mà thôi.”

Phùng Tư Vân nghiêng đầu nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang bận trước bận sau kia, cười rất là chân thành. Thấp giọng nói tiếng cảm ơn với Thương Sùng, sau đó tiến vào bên trong lá bùa vàng có chứa máu.

Thấy vết máu đã hoàn toàn dung hòa vào lá bùa vàng, lúc này Thương Sùng mới đi đến bên cạnh Sở Niệm, giao lá bùa vào tay cô. Nhìn cô đang xóa ký ức của đám người Nhạc Du, Thương Sùng mới cầm điện thoại lên bấm 120.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 32: Bên cạnh em còn có tôi

Hơn mười phút sau thấy bác sĩ và y tá nâng Nhạc Du và người nhà cô ấy đặt lên xe cứu thương, núp ở trong xe, Sở Niệm mới thở phào.

Bởi vì cả đêm không ngủ cộng thêm hao phí nhiều linh lực và một lúc, lúc này trên mặt Sở Niệm hơi tái nhợt, trên trán còn đọng ít mồ hôi. Có chút mệt là dựa vào ghế xe, vẻ mặt rất mệt mỏi.

Cô như vậy làm cho Thương Sùng không khỏi đau lòng, theo bản năng lấy một chiếc áo khoác từ trên ghế sau đắp lên người cô. Chỉ khi đối diện với đôi mắt to đen láy kia, anh mới nhận ra hành vi của mình hơi cổ quái.

Mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng dưới mắt Sở Niệm, Thương Sùng vừa khởi động xe vừa giả vờ như không có việc gì xảy ra. Nhưng cảm giác được cô nhóc ở bên cạnh hoàn toàn không có ý thu hồi tầm mắt, anh hơi nhú mày, khoe môi thoáng qua ý cười nhẹ, hỏi: “Sao thế, nhìn tôi đến mê mẩn rồi hả?”

Vẻ đẹp trai của Thương Sùng đã được Sở Niệm công nhận kể từ lần đầu tiên gặp anh, không thể phủ nhận anh thật sự đẹp trai đến hơi quá đáng. Cho dù có vô ý khẽ cười nhẹ, cũng đủ làm cho người ta điên đảo thần hồn.—ll,,,lllq,q,q,d,,,ô..nn....== Chỉ là trên người anh có cảm giác rất kỳ quái, lúc nghiêm túc thận trọng thì mi tâm tràn đầy trầm ổn và khí phách khó có thể so sánh được.

Kiểu khí phách đó giống như là trời sinh, không hề có chút giả vờ hay gượng ép, cứ cao cao tại thượng như vậy, khiến người ta cảm thấy không dễ thân thiết. Chỉ là, vào lúc đối diện với cô, liền biến thành một kẻ rất đen tối, lưu manh.

Nhìn bộ dạng thối đó của anh, Sở Niệm không khỏi ghét bỏ bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ban cho anh một cái liếc mắt, hỏi: “Kế tiếp chúng ta phải làm sao?”

“Em thấy thế nào?” Thương Sùng hỏi ngược lại, anh thật sự cũng muốn biết trong lòng cô nhóc này đang suy nghĩ cái gì.

“Hay là tôi gọi điện thoại báo với Tô Lực nhé, dù sao anh ta cũng là cảnh sát, tìm người sống nhất định sẽ thuận tiện hơn chúng ta rất nhiều.”

“Có lẽ là như vậy, nhưng em sẽ nói với Tô Lực là vì sao em muốn tìm tên Lưu Dương kia hả? Chẳng lẽ em định lợi dụng anh ta xong lại xóa đi ký ức của người ta sao?” Thương Sùng hơi có ý sâu xa liếc nhìn Sở Niệm, trên mặt không còn vẻ ôn hòa như vừa rồi. Anh thật sự rất không thích vào lúc này mà người Sở Niệm nhớ tới không phải là mình, mà là tên Tô Lực kia.

“Nhưng hết cách rồi, chẳng lẽ anh muốn tôi đi dán quảng cáo tìm người ở khắp Mộ Thành à.” Cô có thể lợi dụng tiểu quỷ đi tìm hiểu tin tức của Lưu Dương, nhưng có vài tiểu quỷ lại không ra được ban ngày, bọn họ lại không có nhiều thời giờ nữa.

“Lát nữa tôi đưa em về trước, em nghỉ ngơi đến xế chiều thì tới bệnh viện thăm gia đình Nhạc Du một chút. Những chuyện khác, cứ giao cho tôi.”

“Giao cho anh? Có được không? Anh cũng biết chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.”

“Em cứ làm theo lời tôi nói là được, nếu không em nghĩ ra cách tốt hơn, nói cho tôi nghe một chút đi. Tuổi còn trẻ mà giống như bà già, thật nhiều lời.” Thương Sùng tức giận lườm Sở Niệm, tức giận vì cô không tin nhiệm mình.

Sở Niệm nổi cáu, trừng anh hồi lâu rồi mới nặng nề hừ một tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn xoay đi, không để ý đến anh nữa.

Hai người cứ như vậy, ở trong xe âm ỉ, cho đến khi đã tiến vào chỗ ở rồi, Thương Sùng mới mở miệng. Trong lời nói không còn vẻ chế nhạo lúc trước, trên mặt cũng chỉ có vẻ kiên định, nghiêm túc: “Sở Niệm, tôi hy vọng là em tin tưởng tôi. Cho dù tôi biết rõ tin nhiệm là thứ không dễ lập nên trong tức khắc. Nhưng em cũng biết tôi sẽ không hại em, không có lý do tổn thương em.”

Một Thương Sùng như vậy, vẫn là lần đầu tiên Sở Niệm nhìn thấy. Nhớ tới trong khoảng thời gian ở chung này, mặc dù người đàn ông này trêu chọc

mình rất nhiều, nhưng trong lúc vô tình, cũng giúp cô rất nhiều lần.

Giữa bọn họ, ngoại trừ quan hệ thầy trò, hẳn cũng coi như bạn bè đi?

Khó được thuận theo gặt đầu nhẹ với Thương Sùng, đợi xe dừng hẳn cô mới xuống xe. Sáng sớm, ánh mặt trời ảm áp làm cho Sở Niệm có chút choáng lại, mặc dù bây giờ cũng coi là mùa hè, nhưng hơi lạnh sáng sớm vẫn khiến cô vô thức ôm chặt hai tay.

Lúc này, trên bờ vai liền có thêm một chiếc áo khoác. Sở Niệm hạ mắt nhìn nhìn chiếc áo khoác nam tính quen thuộc, nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn với chủ nhân của nó.

Thương Sùng nhếch môi, dịu dàng kéo mái tóc dài được giấu kín trong áo khoác của Sở Niệm ra ngoài. Tuy trong giọng nói tràn đầy ý dạy bảo nhưng lại dễ lộ chút đau lòng và cung chiêu khó phát hiện.

“Lát nữa em phải đi nghỉ ngơi, chờ đến chiều tôi tự nhiên sẽ gọi điện thoại cho em. Không cần lo lắng gì cả, biết chưa? Bây giờ em không phải cô đơn một mình nữa, bên cạnh em còn có tôi.”

Sở Niệm im lặng hồi lâu, cúi đầu đáp khẽ một tiếng. Cô không đi vào, cứ đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi Thương Sùng lái xe biến mất ở trong tầm mắt.

Cô thừa nhận, câu nói cuối cùng của Thương Sùng đã kích động nội tâm của cô. Hai mươi năm qua, từ khi bắt đầu hiểu chuyện, mọi chuyện đều tự mình gánh vác. Vui vẻ cũng tốt, không vui cũng tốt, cô đơn cũng thế, không cô đơn cũng vậy. Nhưng rốt cuộc có một mối hay không thì chỉ mình cô hiểu.

Không phải Sở Niệm chưa từng nghĩ tới tìm một người hợp tác với mình, chỉ là tìm được người mà mình hoàn toàn tin nhiệm lại không sợ nguy hiểm, nào có dễ dàng như vậy. Lần này coi như là Thương Sùng gặp may, gặp đúng kiểu quý như Phùng Tư Văn, nếu như đụng phải kiểu lệ quý thì làm sao một người bình thường như anh ta có thể đối phó được?

Nặng nề thở dài một tiếng, Sở Niệm xoa xoa cái đầu đau nhức, tìm được chìa khóa cửa phòng từ trong túi, mở cửa đi vào.

Có lẽ thật sự là vì một mối, lúc Sở Niệm tỉnh dậy đã là buổi chiều. Mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, chuyện thứ nhất làm chính là lấy di động xem Thương Sùng có gọi điện thoại cho mình hay không.

Đáng tiếc lật qua lật lại, trong máy trừ tin nhắn rác ra thì chẳng có gì cả. Sở Niệm hơi thất vọng, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm mình trong gương hồi lâu. Lúc này, di động vang lên, Sở Niệm vừa nghe vừa đi tới phòng vệ sinh.

“Xin chào, ai đó?”

“Là cô Sở sao? Hiện giờ bạn của cô là Nhạc Du đang ở trong bệnh viện của chúng tôi, cô ấy muốn gặp cô, bây giờ cô có tiện đến thăm không?” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói dịu dàng của y tá.

Sở Niệm đáp một tiếng, làm bộ hỏi thăm địa chỉ của bệnh viện rồi tắt máy. Nhanh chóng rửa mặt, sửa sang một chút, thay đổi quần áo liền ra ngoài.

Bởi vì chính mình đã xóa đi trí nhớ của Nhạc Du và người nhà cô, hơn nữa còn dùng pháp thuật dọn dẹp sạch sẽ nước đọng trong nhà. Cho nên nằm ở trên giường bệnh, Nhạc Du cũng nghĩ là lần này vì khí trời của nhà bị rò rỉ nên bản thân mới bị hôn mê.

Song rất may mắn, thân thể mình và người nhà đều không có gì đáng ngại, lúc này Nhạc Du mới nhờ cô y tá gọi Sở Niệm tới. Dù sao vài ngày không gặp bạn bè tốt nhất rồi, trong lòng cô cũng thật sự nhớ nhung.

Nhìn Sở Niệm ở trước mặt vừa bóc vỏ quýt vừa chế cười mình, Nhạc Du liền cười liên tục. Tiếng nói, cười tràn đầy cả phòng bệnh, làm cho người ta hâm mộ mãi.

Chỉ là thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất mau, thẳng đến khi sắc trời bên ngoài đã tối dần, Nhạc Du mới xoa xoa hai má vì cười nhiều mà đau nhức, nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, cậu mau về đi, nếu không thầy Thương sẽ lo lắng đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 33: Ngụy quân tử

“Không sao, lát nữa anh ấy sẽ gọi điện thoại cho mình, lại nói mình ở bên cậu nhiều thì không được à?” Về chuyện ở lại trong nhà Thương Sùng, hôm Sở Niệm gặp Nhạc Du thì đã nói với cô ấy rồi.

“Đương nhiên là được chứ, chỉ là Niệm Niệm...”

“Ừm? Làm sao vậy?” Sở Niệm cầm quả táo đã gọt xong đặt vào trong tay Nhạc Du, thấy trong mắt cô ấy thoáng qua chút mờ ám, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy hiện tại hình như cậu và thầy Thương ở chung khá hòa hợp nhỉ.” Nhớ tới lúc trước Sở Niệm nói với mình, cô ấy phải đến nhà Thương Sùng ở một thời gian ngắn, trên mặt còn khá miễn cưỡng, quả thực khác hẳn với bộ dạng vừa rồi.

Sở Niệm chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, đáp: “Ồ chung không tệ, chỉ là Nhạc Du à, hình như lời nói của cậu chứa đầy hàm ý đấy ~”

“Nào có, mình chỉ cảm thấy thầy Thương luôn đối xử đặc biệt với cậu, cậu không có phát hiện sao? Hơn nữa bộ dạng của người kia còn đẹp trai như thế, rất xứng đôi với cô chủ Sở của chúng ta.”

“Đừng nói lung tung, anh ấy đối xử với mình như vậy, cũng chỉ vì anh ấy vẫn là người giám hộ trên luật pháp của mình. Với cả, người ta là thầy giáo của chúng ta đó.”

“Thầy giáo thì sao? Điều luật nào quy định thầy giáo không thể thích sinh viên, sinh viên không thể thích thầy giáo hả?” Nhạc Du liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng của Sở Niệm, nghĩ như tên trộm tiến đến bên tai Sở Niệm.

“Niệm Niệm, cậu nói thật với mình đi, chẳng lẽ cậu không hề thích thầy Thương dù chỉ một chút à?”

“Mình không biết như thế nào mới có thể coi là thích một người, mình chỉ có thể nói người ấy không hề tệ.” Sở Niệm cúi đầu im lặng hồi lâu, giống như là nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Nhạc Du.

“Nhạc Du, cậu nói xem thích một người sẽ có cảm giác gì? Nếu người trong lòng cậu làm tổn thương cậu vì một người khác, cậu sẽ tha thứ cho anh ta sao?”

Nhạc Du lắc đầu, nói: “Niệm Niệm, vấn đề này của cậu thật sự đã hỏi sai người rồi, mình cũng như cậu, cho tới bây giờ chưa từng nói đến yêu đương, nào biết được chuyện phức tạp như thế.”

“Cũng đúng, kiểu chuyện tình bí hiểm đó, đầu óc của hai ta đều không nghĩ ra. Chỉ là Nhạc Du à, xem ra cậu trai Tuần Lộc kia rất lo lắng cho cậu đấy, --lll...qq,,uy.....dôn,,,,---cậu không biết cậu bị bệnh mấy ngày nay, cậu ta cứ luôn gọi điện cho mình hỏi tình huống của cậu đấy. Hôm nay lúc tỉnh lại, cậu có gọi cho cậu ta hay không?”

Lần này đến phiên Nhạc Du đỏ mặt, yên lặng gật đầu nhẹ.

“Gọi rồi, cậu ấy bảo ngày mai đến thăm mình.”

“Vậy là tốt rồi, chỉ là cậu nhóc Tuần Lộc đó cũng không tệ, ít nhất vẫn khá quan tâm đến cậu.” Thần kinh thô như Sở Niệm đều không phát hiện ra vẻ mặt Nhạc Du có biến hóa, tự nhiên kể lại chuyện ngày đó của Mặc Vân Hiến.

Chỉ là mới nói chưa lâu thì di động liền kêu lên. Cầm di động ra nhìn tên người gọi đến, Sở Niệm liền đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Bởi vì có Nhạc Du ở đây, cô nhấn nút nghe rồi cung kính nói: “Thầy Thương.”

Trao đổi ngắn gọn vài câu, Sở Niệm liền tắt máy, đi đến bên cạnh Nhạc Du, nói: “Nhạc Du, thầy Thương đã đến dưới tầng rồi, ngày mai mình lại đến thăm cậu.”

Nhạc Du gật gật đầu, dặn dò Sở Niệm vài câu rồi để cô rời đi.

...

Một đường chạy chậm, Sở Niệm vừa trông thấy bóng dáng quen thuộc kia ở cửa lớn bệnh viện, dưới chân liền tăng tốc, chạy vội qua. Thở hổn hển chạy đến bên cạnh anh, hỏi thẳng vào vấn đề: “Đã thật sự tìm được Lư Dương rồi sao?”

Thương Sùng gật gật đầu, ngẩng đầu liếc thấy cánh cửa sổ trên kia đang mở ra, liền cẩn thận sửa lại tóc mái bị gió thổi rối trên trán cô, đáp: “Tìm được rồi, bên phía Nhạc Du không sao chứ?”

“Không sao, Nhạc Du và người nhà của cô ấy đều cho là khí trời bị rò rỉ khiến cho hôn mê. Bác sĩ muốn đảm bảo an toàn nên kêu bọn họ ở lại vài ngày để quan sát.” Sở Niệm không để ý đến hành động của Thương Sùng, „giống như bây giờ trong tiềm thức đã không còn kháng cự người đàn ông này như lúc trước nữa.

“Vậy là tốt rồi, trên đường về chúng ta nói tiếp.”

“Vâng.”

Chờ Sở Niệm ngồi vào trong xe, lúc này Thương Sùng mới đi vòng về chỗ ghế lái. Khởi động động cơ, lái xe ngênh ngang rời đi.

Trên đường, Thương Sùng nói khái quát về tình hình của Lư Dương, Lư Dương cũng coi là to gan, sau khi anh ta và Đinh Nhiên giấu kín thi thể của Phùng Tư Vân, cũng không hề rời khỏi Mộ Thành.

Lưu Dương vẫn làm giám đốc phòng kế hoạch cho Phùng thị, còn Đinh Nhiên cũng làm việc bình thường như chẳng có chuyện gì. Bề ngoài là cả hai không hề có bất kỳ giao tiếp gì, nhưng thỉnh thoảng vẫn lén lút ở và một chỗ.

Điều này cũng khó trách, dù sao đã lâu như vậy mà cảnh sát và Phùng Long đều không tìm được bất cứ tin tức gì về Phùng Tư Vân. Không phải có câu ngạn ngữ là ‘Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất’ sao. Sở dĩ Lưu Dương không có rời đi, chính là biết lợi dụng điểm này.

Bởi vậy có thể thấy được lòng dạ người đàn ông đó không phải thâm sâu bình thường!

Sở Niệm nhận lấy bức ảnh chụp Lưu Dương do Thương Sùng đưa tới, nhìn kỹ một chút. Người trong ảnh khoảng ngoài ba mươi, trắng trẻo, tướng mạo nho nhã. Nếu không phải biết rõ anh ta và Đinh Nhiên đã làm chuyện bẩn thỉu, cô thật sự cho là người đàn ông trong hình không tồi.

Mặc dù không đẹp trai bằng Thương Sùng, nhưng đầu gì cũng xem như ôn hòa nhã nhặn. Sói đột lốt người, chính là từ ngữ tổ tiên sáng tạo ra để hình dung loại người này.

Chán ghét ném ảnh chụp qua một bên, Sở Niệm hừ lạnh một tiếng: “Thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm, diện mạo rõ ràng là nguy quân tử.”

Thương Sùng không khỏi cười vài tiếng, trêu: “Nói rõ ràng rành mạch, tôi không hề biết em còn có thể xem tướng mạo đó.”

“Người tốt mà như gã ta sao?” Sở Niệm trợn mắt liếc anh một cái.

“Nếu bây giờ chúng ta đã biết Lưu Dương ở đâu, vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Hiện tại trong tay bọn họ không hề có chút chứng cứ chứng minh Lưu Dương và Đinh Nhiên là hung thủ sát hại Phùng Tư Vân, càng không có chứng cứ chứng minh thi thể của Phùng Tư Vân bị hai người họ giấu đi. Muốn đối phó với loại người có lòng dạ thâm sâu ấy, thật sự không phải là một chuyện đơn giản. Huống chi, bọn họ cũng không có nhiều thời gian nữa.

“Em còn nhớ rõ Phùng Tư Vân đã nói lần cuối cô ấy tình lại là ở trong cái hồ kia không?” Thương Sùng chẳng hề lo lắng gì, tiện tay châm thuốc lá, rất thoải mái hỏi.

“Đương nhiên nhớ rõ.”

“Tôi đã nói cảnh sát đến cái hồ kia tìm, mò người, nếu bên cảnh sát có thể tìm được thi thể của Phùng Tư Vân, vậy chuyện kế tiếp sẽ dễ xử lý hơn rất nhiều. Lưu Dương có một thói quen, mỗi chủ nhật của tuần thứ hai, đều sẽ hẹn hò với Đinh Nhiên ở chung cư Cẩm Viên của Mộ Thành. =Nơi đó là phòng trọ do Đinh Nhiên tự mua, bởi vì rất ít ở lại nên không có mấy ai biết.”

“Nhưng mà thi thể của Phùng Tư Vân bị ngâm lâu trong nước hồ như vậy, dấu vân tay gì đó đã sớm mất rồi. Cho dù tìm được thi thể của Phùng Tư Vân, cảnh sát cũng sẽ không nghĩ tới là do hai người bọn họ làm.”

“Đó là đương nhiên, chỉ là làm việc trái với lương tâm, mặc kệ bên ngoài anh ta bình tĩnh che giấu cỡ nào, trong lòng vẫn sẽ sợ hãi. Tính tình tên Lưu Dương này trầm ổn, chắc chắn chúng ta không có cách xuống tay với anh ta. Như vậy chỉ có thể xuống tay với Đinh Nhiên thôi....”

Sở Niệm ngắt ra, cho rằng Thương Sùng nói ‘xuống tay’ là có ý nghĩa khác, vội vàng khuyên bảo: “Chúng ta là công dân tốt, bắt cóc cái gì, đó đều là phạm pháp. Tôi không làm, anh cũng không thể làm!”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 34: Theo giúp tôi ăn bữa cơm

“Chỉ có kiểu người như em mới cho rằng tôi sẽ làm chuyện như vậy.” Cố nén kích động gõ vào đầu Sở Niệm một cái, Thương Sùng nhếch khóe môi lên.

“Tôi vừa nói ý là chúng ta có thể lợi dụng điều này, hù dọa Đinh Nhiên một chút.” Nói xong, anh lấy một chiếc nhẫn kim cương từ trong túi quần ra, quơ quơ ở trước mặt Sở Niệm.

Sở Niệm nheo mắt lại nhìn rõ chiếc nhẫn kia, hiểu rõ lấy chiếc nhẫn đó đặt trên tay mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra chút ý cười gian trá.

Hù dọa người gì gì đó là việc cô thích làm nhất, nhất là đối phó với loại người có lòng dạ độc ác, hắc hắc...

Thương Sùng hơi bất đắc dĩ với dáng vẻ này của Sở Niệm, anh không muốn trước khi tìm được chứng cứ phạm tội của Lưu Dương và Đinh Nhiên thì cô nhóc này đã hù chết người phụ nữ kia rồi.

Theo bản năng vươn tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của Sở Niệm, trong giọng nói tràn đầy thân thiết mà chính anh cũng không hay biết: “Em đó, trước tiên đừng hành động thiếu suy nghĩ. Tôi cũng không muốn đến lúc đó phải đối mặt với một quỷ hồn là Đinh Nhiên để đi tìm chứng cứ

phạm tội của Lưu Dương.”

Kế hoạch nhỏ của mình đã bị câu nói đầu tiên của người đàn ông này bóp chết trong trứng nước, điều này làm cho Sở Niệm rất là khó chịu. Ghét bỏ đẩy bàn tay anh ra, tức giận hừ một tiếng.

Chỉ là, tuy rằng cô chưa từng đến chung cư Cẩm Viên kia, nhưng đại khái vẫn biết phương hướng. Rất rõ ràng, hiện tại con đường Thương Sùng đang đi, chẳng phải là đến nơi nào đó à? Để tỏ lòng bất mãn của mình, Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, không hề nhìn anh, hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu vậy?”

“Ăn cơm, em đã nghỉ ngơi một ngày, ngủ cũng ngủ, ăn cũng ăn. Còn tôi, đến bây giờ cũng chưa ăn chút đồ nào, bụng đã đói dẹp lép rồi.” Lúc này tâm tình của Thương Sùng không tệ, ngón tay thon dài khi có khi không đánh nhịp trên tay lái.

“Nhưng mà tôi không đói bụng.”

“Coi như là thấy tôi bôn ba cả một ngày, đi ăn cơm với tôi được chứ?”

Đây là lần đầu tiên Thương Sùng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Sở Niệm, trong lòng cô gái nhỏ vui mừng đến hỏng rồi. Mặc dù ngoài mặt vẫn kiêu ngạo héch cằn lên, nhưng dùng sự im lặng chứng minh cô đồng ý rồi.

Thương Sùng lặng lẽ cười cười, suốt đường đi tâm tình đều rất tốt, lái xe đến nhà hàng. Tiểu Hắc từng nói hoàn cảnh nơi đây không tệ, rất thích hợp để tình nhân hẹn hò tâm sự. Bản thân cũng muốn nhìn chỗ đó một chút, chỉ là xem một chút thôi.

Băng qua nội thành âm ỹ, ồn ào, cuối cùng bọn họ đã tới nơi. Sở Niệm nhảy xuống từ trong xe, sững sờ nhìn tòa nhà ở trước mắt này có thể so với khách sạn năm sao.

Trang hoàng không hề đơn giản giống như những nhà hàng bình thường khác, chỉ riêng vàng trắng lười liếm to đùng ở trên đầu cửa đã rất nổi bật rồi.

Phía trước nhà hàng có một cây cầu nhỏ, dưới cầu là khe nước chảy róc rách, thậm chí còn có những con cá chép màu vàng kim.

Sau khi đến gần mới phát hiện, ở hai bên cửa nhà hàng còn trồng hoa oải hương. Phải biết là với kiểu khí hậu khô ráo trong thành thị ở phương bắc này, hoa oải hương không chỉ hiếm gặp mà càng thêm khó sống nữa. Thế nhưng, bồn hoa oải hương ở ngoài cửa nhà hàng lại sinh trưởng rất là tốt.

Có chứa màu tím lãng mạn của nước Pháp cộng thêm hương hoa oải hương nhàn nhạt, làm cho Sở Niệm càng thêm ấn tượng với nhà hàng này. Bên cạnh những khung cửa sổ to dài sát đất là rèm cửa màu trắng bằng tơ lụa, chỉ nhìn những viên tơ lụa đó, cũng đủ chứng minh giá trị xa xỉ của chúng.

Khác với những nhà hàng dùng ngọn đèn sáng trắng, đèn đóm bên trong là sắc nước xanh nhàn nhạt, chỉ cần nhìn cũng đủ khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sở Niệm không nghĩ tới Thương Sùng sẽ đưa cô đến dùng cơm ở một chỗ cao cấp như vậy, chớp chớp mắt, nhảy cẫng lên. Chỉ là, khi mở cánh cửa thủy tinh ra, cô liền ngừng lại.

Về mặt nghiêm túc xoay người nhìn người đàn ông mặc tây trang trắng thơm ở sau lưng, nói ra một câu phá hư phong cảnh: “Anh hai à, ngài mang đủ tiền không?”

Này cũng không thể trách cô được, đúng không? Hiện tại thẻ của cô bị đóng băng, toàn thân cao thấp không có nổi một trăm đồng. Cô cũng không muốn ăn xong rồi, không có tiền thanh toán bị người ta giữ lại bắt rửa bát đâu.

Trên trán Thương Sùng lặng lẽ trượt xuống ba vạch đen, tức giận tặng cho cô một cái lườm dài: “Em lo ăn đi, lo vớ vẩn cái gì.”

Sở Niệm cười hắc hắc, đi theo bên cạnh anh, đáp: “Không phải tôi đang lo lắng anh dẫn tôi đi ăn cơm chùa sao, mặc dù bản lĩnh của Sở Niệm tôi không tệ, muốn chạy là chạy được, nhưng việc này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ bị mất mặt hay sao. Tôi đây là suy nghĩ cho thanh danh của anh đấy.”

Cơm chùa? Ba chữ đó khiến Thương Sùng rất không biết nói gì, ở trong hoàn cảnh như vậy, cô nhóc này còn nghĩ đến loại chuyện đó nữa.

Rốt cuộc là ai không thú vị hả!

Đề nén ý muốn che lại cái miệng kia trong nội tâm, Thương Sùng gằn từng chữ nói: “Vậy ý của em là tôi còn phải cảm ơn em vì đã quan tâm tôi sao?”

“Không cần đâu, chỉ cần lúc anh bị giữ lại đây thì đừng khai tên tôi ra là được.” Da mặt Sở Niệm khá dày, cười hắc hắc, nói.

“Anh cũng biết hiện tại tôi chính là một kẻ nghèo hèn, dù anh có khai tôi ra, tôi cũng không có cách cứu anh.”

“...”

Thương Sùng nổi cáu, sao trước kia anh không hề phát hiện ra Sở Niệm còn có một mặt vô lại như thế? –ll,,,q,q,...do,,,on....---Nhú mảy, lạnh lùng nhìn cô một cái, liền mặc kệ, bước nhanh đến một chỗ trống bên cửa sổ rồi ngồi xuống.

Sở Niệm bĩu môi, cô nói đều là thật mà, nghiêng đầu ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn không phát hiện ra mình đã nói sai chỗ nào, cuối cùng hừ một tiếng, ngồi

xuống đối diện anh. Nhận lấy thực đơn do phục vụ đưa tới, Sở Niệm nhìn qua con số trên đó, hai mắt lập tức mờ đi.

Mẹ nó! Một phần salad rau dưa còn hơn ba trăm tệ, ông chủ này là tên cướp sao!

Giả vờ giả vịt nhìn thực đơn hồi lâu, người đàn ông đối diện vẫn không để ý đến cô. Sở Niệm hơi không nhịn được, cười hắc hắc với người phục vụ đang đứng bên cạnh chờ đợi. Gấp thực đơn lại, cúi đầu xuống.

“Này, này, anh hai...”

Thương Sùng nhưn mày, cầm lấy cốc nước đặt trên bàn, nhìn nhìn cô xem như đáp lại.

“Nơi này đắt quá, hay là chúng ta đến chỗ khác ăn nhé? Tôi biết một tiệm mì thịt bò ở gần đây, không chỉ có hương vị siêu tốt, hơn nữa giá tiền còn rẻ, thực tế nữa.”

Phụt.... ..

Nghe cô đầy 'thiện ý' đẩy mạnh tiêu thụ, Thương Sùng nuốt chút nữa đã phun hết nước vừa uống ở trong miệng ra. Đen mặt cảm thực đơn lên, quyết định hoàn toàn mặc kệ kẻ làm mất mặt đang ngồi đối diện.

Nhìn Thương Sùng gọi một đồng gi đó và một chai rượu vang đắt tiền, đợi phục vụ dọn hết đồ ăn lên, còn rót rượu vang vào trong ly để cao cho hai người mới rời khỏi -ll,,q,q,...,d,d,ôn,,, Sở Niệm mới lấy một cái máy tính nhỏ từ trong túi xách ra, ngón tay nhanh chóng ấn theo đơn giá trên thực đơn.

Thật vất vả tính toán xong giá của vài món mà người đàn ông kia vừa chọn, Sở Niệm hạ mắt nhìn con số trên màn hình máy tính. Cả người lập tức đều hồng rồi.

Một bữa com mà tốn hơn ba mươi ngàn tệ, đây là ăn đồ vàng sao!

Cô phản ứng như thế làm cho Thương Sùng vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, thong thả cắt miếng bò bít tết ở trước mặt, nói: “Em làm cái gì vậy, đi ăn một bữa com với tôi phải dùng vẻ mặt như thế sao? Người không biết còn tưởng rằng tôi cho em ăn thuốc độc đấy.”

“Thuốc độc thì không tính, nhưng phải tốn nhiều tiền như vậy để ăn một bữa com sao? Ăn com thôi mà, ăn ở đâu chẳng được.” Sở Niệm cúi thấp đầu, lúc này, cao lương mỹ vị ở trên bàn đối với cô mà nói, thật đúng là không có nửa điểm hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 35: Lòng người khó dò

“Tôi đâu có bảo em bỏ tiền, cũng sẽ không để em bị người ta giữ lại bắt rửa chén bát, em còn lo lắng cái gì?” Thương Sùng đẩy đĩa thịt bít tết đã cắt gọn ở trước mặt sang cho Sở Niệm, thân thể tựa vào ghế, lắc lắc ly rượu để cao trong tay.

“Nói thì nói thế, nhưng đây cũng quá lãng phí mà! Anh phải biết là kiếm tiền khó lắm đấy. Cho dù anh có tiền, cũng không nên tiêu xài như vậy đi.” Sở Niệm ngẩng đầu nhìn về mặt thích ý của Thương Sùng, cong cái miệng nhỏ nhắn.

“Đâu phải ngày nào cũng ăn, nếu như em không muốn ăn, tôi cũng không miễn cưỡng.....”

Còn chưa nói hết, Thương Sùng liền vươn tay muốn lấy đồ ăn đặt ở phía đối diện đi. Sở Niệm sững sờ, vội vàng nắm chặt rìa đĩa, nói: “Tôi ăn, ai nói là tôi không ăn!”

Thương Sùng nhưn mày, vẻ mặt rõ ràng là đang trêu chọc một động vật nhỏ.

Sở Niệm làm mặt quỷ với anh, cầm đĩa ăn đâm một miếng thịt bò cho vào trong miệng. Thịt bò tươi phối hợp với trứng cá muối hoàn mỹ, vào miệng là tan ngay, răng môi còn lưu hương vị.

“Thật sự là rất ngon, nhưng giá tiền quá mắc.” Tán thưởng xong, Sở Niệm vẫn không quên được giá trị của bữa com này.--l,,,q,q...don,,.....=Cái này cũng không thể trách cô quá so đo được, tuy bình thường cô cũng kiếm được rất nhiều, nhưng cho tới bây giờ vẫn không nở tiêu tiền như vậy.

Thương Sùng mặc kệ cô, ngón tay thon dài ưu nhã cầm chiếc ly để cao, môi mỏng hơi mở nhấp một ngụm rượu vang. Nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Sở Niệm méo mào, tặng anh một cái liếc mắt xem thường, không nói thêm gì nữa, bắt đầu ăn tự nhiên. Dù sao cũng đâu phải cô bỏ tiền, cô đau cái gì chứ!

Có lẽ do những món này ăn quá ngon, chờ Sở Niệm ngẩng đầu lần nữa, mấy cái đĩa trước mặt cô đã trống không rồi. Thỏa mãn vuốt cái bụng tròn vo, cô nhìn Thương Sùng chỉ mãi uống rượu vang từ đầu tới cuối, hỏi: “Sao anh không ăn gì cả, có biết là bụng rỗng mà uống rượu sẽ gây ra đau dạ dày không?”

Thương Sùng liếc cô, vẻ mặt kia rõ ràng muốn nói: 'Em không biết xấu hổ còn nói những lời đó sao.'

Sở Niệm cười hắc hắc, đáp: “Nhất thời bị mê hoặc, quên anh mất tiêu.”

“Không sao.” Dù sao mình cũng chỉ muốn đến đây xem chút hoàn cảnh mà thôi, nhiệm vụ ăn gì đó cứ giao cho cô là được rồi. Dù sao, anh cũng không cần ăn những thứ kia.

Cúi đầu sửa sang tây trang, Thương Sùng giống như nghĩ tới điều gì, đột nhiên đứng lên. Cầm khăn ăn đặt trên bàn, đứng dậy, vurun người lau nước tương dính ở khóe miệng Sở Niệm. Sau đó như chẳng có gì xảy ra, ngồi trở lại ghế của mình.

Động tác như vậy ở trong mắt Thương Sùng thì như không có gì, chỉ là đã hoàn toàn hù dọa Sở Niệm. Cô không biết vì sao người đàn ông này còn lau miệng giúp mình, càng thêm không hiểu vì sao trái tim lại đập nhanh hơn.

Quay đầu thấy ánh mắt ngưỡng mộ từ xung quanh bắn tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vô thức hơi ửng hồng. Trộm nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Thương Sùng, cô đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện với Nhạc Du ở bệnh viện lúc ban chiều.

Chỉ là giống như sai sai ở đâu đó.....

Thương Sùng bình tĩnh giống như đang nói với Sở Niệm, hành vi của anh hoàn toàn không có ý gì khác, tất cả xung quanh, và tự mình mất tự nhiên, cũng chỉ do cô tự mình đa tình, nghĩ ngợi lung tung mà thôi.

Ảo não gãi gãi lỗ tai đỏ bừng, Sở Niệm nặng nề thở dài. Mà tiếng thở dài đó của cô, làm cho Thương Sùng ngồi ở đối diện lặng lẽ nhũn chặt lông mày.

Hành động ban nãy của anh là dựa theo bản năng, chính là đợi anh phản ứng kịp, mới cảm thấy mình làm như vậy hơi bất thường. Đã bao lâu rồi, chính mình chưa từng đối xử với bất kỳ ai như vậy chứ.

Trong lòng đã lâu không bồi hồi, anh chỉ có thể dùng sự lạnh lùng đã sớm thành thói quen để che giấu. Khi thấy khuôn mặt cô ửng hồng, trái tim đã sớm đóng băng lại nảy lên một cái. Còn chưa kịp may mắn, niềm vui trong lòng đã bị tiếng thở dài của cô phá tan tành.

Anh không khỏi hoài nghi, chính mình làm như vậy là sai rồi chẳng.

Con người chính là như vậy, anh không nói, tôi không nói nên hiểu lầm cứ thế mà phát sinh.

Hai người cứ im lặng như vậy vì có tâm sự riêng, cho đến khi Thương Sùng liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới nói: “Mười một giờ rồi, chúng ta chuẩn bị đến chung cư Cẩm Viên thôi.”

Sở Niệm hạ mí mắt, hít một hơi thật sâu, đáp: “Biết rồi.”

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, người phụ nữ tên Đinh Nhiên kia không hề đơn giản đâu.”

Sở Niệm đương nhiên hiểu rõ ý của Thương Sùng, giết người còn giả vờ như chẳng có việc gì, vẫn đi làm như bình thường, chắc chắn tổ chức tâm lý của người phụ nữ đó rất tốt.

Thương Sùng nói đúng, bây giờ không phải lúc thích hợp để nghĩ lung tung. Nhéo nhéo khuôn mặt đã có chút cứng nhắc, Sở Niệm quay về phía Thương Sùng, nhếch môi cười một tiếng, tay làm dấu OK.

Thương Sùng rất thích điểm này của cô, dù sao cũng không có nhiều người có thể tách bạch cảm xúc và hành động của mình. Lấy thẻ quẹt từ trong ví tiền ra tính tiền, hai người liền đứng dậy đi ra xe.

Đến chung cư Cẩm Viên đã là mười một rưỡi đêm. Cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của Mộ Thành khá có quy luật, mà phần lớn cư dân của chung cư Cẩm Viên đều là thành phần tri thức, cho nên đến giờ này, trong chung cư đã tắt khá nhiều đèn. Chỉ còn lại mấy ngọn đèn đường đứng cô đơn ở đó.

Căn cứ vào tin tức của Thương Sùng, bình thường Đinh Nhiên tới đây cũng vào tầm giờ này. Kẻ săn thú đã bắt đầu chờ đợi, hiện tại chỉ chờ đã thú tự mình xuất hiện thôi.

Thương Sùng tùy ý tìm một vị trí trống để đỗ xe, tắt máy xe, đồng thời tắt luôn đèn xe. Bên trong xe tối thui, nếu không phải bên trong xe thỉnh thoảng phát ra vài tiếng nói chuyện khe khẽ, người đi đường tuyệt đối không phát hiện ra có hai người ngồi trong xe.

“Lát nữa em ở trong xe, chờ tôi trở lại.” Thương Sùng điều chỉnh ghế ngả ra sau, thoải mái gối tay sau gáy. Vẻ mặt lạnh nhạt, không hề có chút căng thẳng nào.

Sở Niệm nhìn vào mắt anh, hỏi: “Vì sao?” Không phải đã nói là cùng nhau đi tìm Đinh Nhiên sao?

“Đừng hỏi nhiều như vậy, tôi quay lại sẽ nói cho em biết.”

“Tôi không thích ở thế bị động, nếu muốn đi tìm Đình Nhiên thì phải là tôi, dù sao phụ nữ với nhau sẽ dễ làm việc hơn.”

“Em cho là đang tán gẫu à?” Thương Sùng khinh thường nhếch khóe môi.

“Đình Nhiên là phụ nữ, nhưng chuyện cô ta nghĩ trong đầu thì em có thêm mười cái đầu nữa cũng không nghĩ ra được.”

“Ý anh muốn nói là tôi ngốc nghếch hả!” Sở Niệm trừng mắt liếc anh một cái.

“Không phải em ngốc hơn cô ta mà là không gian bằng cô ta. Coi như lát nữa để em đi tìm Đình Nhiên, em định hỏi thế nào? Chẳng lẽ gọn gàng dứt khoát hỏi cô ta là: 'Cô giấu thi thể của Phùng Tư Vân ở đâu' à? , em làm vậy chỉ bức đẩy động dùng thôi.”

Sở Niệm rất không thích Thương Sùng dùng cách này để đối xử với mình, trước không thích, hiện tại cũng không. Loại cảm giác vượt trội từ trên cao nhìn xuống và cảm giác áp bách khiến toàn thân cô đều khó chịu.

Hơn nữa anh còn hay châm chọc khiêu khích, nếu không phải cô có tố chất tâm lý vững vàng, đoán chừng đã sớm đánh nhau với anh rồi.

Ngồi bên cạnh, Thương Sùng đã nhìn ra sự bất mãn của cô, liền khuyên: “Sở Niệm, em phải biết là người và quỷ khác hẳn nhau. Cho dù là quỷ hung ác thì hoặc là dứt khoát giết người báo thù, hoặc là bàn chân bôi dầu chuồn mất, không có nhiều tâm tư và ý tưởng như vậy. Nhưng con người thì khác. Suy nghĩ của con người là khó hiểu nhất, em không thể biết đằng sau đáng vẻ nhã nhặn, bình thân sẽ cất giấu bao nhiêu suy nghĩ ác độc còn hơn cả quỷ dữ. Có thể một giây trước còn cười vui, vui vẻ với em, một giây sau liền khiến em chết không có chỗ chôn thân.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36: Có mùi xác thối

Tâm tư của cô quá mức đơn thuần, đối phó với kẻ bình thường hoặc là bạn cùng lứa tuổi sẽ hợp hơn. Nhưng đối với kiểu người như Đình Nhiên thì lại không cùng một đẳng cấp.

Sở Niệm cảm thấy Thương Sùng hơi coi thường mình, trước kia chưa quen anh, không phải tự cô luôn xử lý những chuyện này hay sao? Vừa định biện hộ vài câu, chỉ thấy Thương Sùng ra dấu muốn cô im lặng.

Sở Niệm nhũn mày, không cam lòng ngậm miệng, hai mắt nhìn về phía ngoài xe.

Cộp cộp cộp.....

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, một cô gái đi giày cao gót, khoanh hai tay đi vào tầm mắt bọn họ. Lúc cô ta đi đường thì cứ vắn vẹo eo, làm cho hai khối thịt trước ngực cứ nảy lên. Sở Niệm và Thương Sùng trao đổi ánh mắt, neho hai mắt nhìn người phụ nữ kia. Không, phải nói là Đình Nhiên.

Cho dù hiện tại chính mình vẫn chưa thấy được diện mạo của Đình Nhiên, nhưng theo ánh sáng nhìn lướt qua đáng người kia thì Phùng Tư Vân còn kém cô ta một đoạn.

Phùng Tư Vân thuộc kiểu hoa sen trắng ngây ngô, tươi mát rất là mềm mại, dịu ngoan. Còn Đình Nhiên thì chân dài, eo thon, váy ôm sát người, cộng thêm bộ ngực khiến cho đàn ông vừa nhìn đã chảy nước dãi, chỉ vài phút đã đá bay kiểu người như Phùng Tư Vân rồi.

Khẩu vị của Lưu Dương đúng là rất nặng.

Sở Niệm không khỏi cúi đầu nhìn nhìn chính mình, lại nhìn cô ta, ý tứ trong lời nói đầy trào phúng: “Đàn ông các anh đều thích loại này à? Hai khối thịt lớn, cũng không sợ ngộp chết các anh sao?”

Thương Sùng lặng lẽ cười, im lặng nhìn chằm chằm Đình Nhiên mấy giây rồi ấn bật đèn đầu xe.

Ánh sáng đột nhiên chiếu tới khiến Đình Nhiên đứng ở đối diện sợ hết hồn, theo phản xạ xoay người về phía bọn họ. Một tay che mắt, một tay đề phòng nắm chặt túi đeo trên vai.

“Ai ở đó? Hơn nửa đêm còn hù dọa người khác, đầu óc có bệnh sao?!” Cho dù giọng điệu bất thiện, nhưng tiếng nói của Đình Nhiên vẫn là mềm nhũn. Truyền vào trong lỗ tai hoàn toàn không giống đang tức giận, ngược lại càng giống như làm nũng.

Sở Niệm không tự chủ run rẩy người, nổi đầy da gà, trừng mắt nhìn cô ta.

Lúc này, Thương Sùng mở cửa xe, đi xuống. Ánh đèn xe khiến Đình Nhiên đang đứng đối diện hoàn toàn không thấy rõ tướng mạo anh, chỉ có thể từ dáng người để phân biệt giới tính.

Ban đầu, Sở Niệm rõ ràng có thể nhìn ra Đinh Nhiên rất là cảnh giác đối với Thương Sùng, rồi hai người nói những thứ gì, về mặt Đinh Nhiên dần dần trầm tĩnh lại. Cho đến khi Thương Sùng lấy chiếc nhẫn từ trong túi áo ra giơ trước mặt cô ta, trên mặt Đinh Nhiên liền xuất hiện vẻ căm hận và sợ hãi.

Bởi vì Thương Sùng nghiêng người về trước, một nửa bóng dáng bị bóng đêm bao phủ, cho nên Sở Niệm cũng không biết lúc này trên mặt anh là biểu cảm gì. Chỉ biết là anh trở về phía mình, người phụ nữ kia giống như là nổi điên, chạy mất.

Sở Niệm nóng nảy, vội vàng từ trong xe nhảy ra ngoài, cất bước liền muốn đuổi theo Đinh Nhiên. Nhưng chưa chạy được vài bước, đã bị Thương Sùng tóm trở về.

“Anh tóm tôi làm chi, còn không mau đuổi theo cô ta đi!” Còn nói cái gì mà chính mình sẽ bứt dây động dưng, không phải anh cũng vậy à!

Thương Sùng giật giật khóe miệng, liền tóm, kéo, lôi Sở Niệm trở vào trong xe. Cưỡng chế thắt dây an toàn cho cô, anh khóa trái cửa xe lại. Trầm mặt bỏ lại một câu “Trên đường về nói sau”, liền khởi động xe rồi khởi chung cư Cẩm Viên.

Trên đường, Thương Sùng kể lại cuộc nói chuyện với Đinh Nhiên cho Sở Niệm nghe.

Hóa ra lúc xuống xe xong đến gần người phụ nữ kia, Thương Sùng liền phát hiện trên người cô ta có mùi rất kỳ quái. Giống như là xịt nước hoa nồng nặc để cố ý che giấu cái gì đó, Đinh Nhiên đúng là một nhân vật không dễ đối phó. Ban đầu tính cảnh giác rất cao, mặc kệ Thương Sùng nói cái gì, cô ta vẫn im lặng.

Thương Sùng cũng không vội, từ từ nói chuyện phiếm với cô ta, cho đến khi hàn huyên tới Lưu Dương. —ll,,q,q,q,,dd,,o,,,n.....--=—Sau khi nói một vài chuyện về công ty của Lưu Dương mà Đinh Nhiên rõ như lòng bàn tay, cho rằng người đàn ông trước mắt này là bạn của Lưu Dương, Đinh Nhiên mới dần dần gỡ bỏ lòng phòng bị.

Sau đó trong quá trình nói chuyện với nhau, Thương Sùng đã nhanh chóng giải máy nghe trộm ở trên người cô ta.

Máy nghe trộm?

Sở Niệm nghe đến đó, nhưn mảy cắt ngang lời Thương Sùng, hỏi: “Làm sao anh có được thứ đó? Với cả, coi như ban ngày anh nghe ngóng được ít tin tức, thì sao anh dám kết luận người phụ nữ kia đã gỡ bỏ lòng phòng bị, mà không phải đang diễn trò ở trước mặt anh chứ?”

“Cô ta có diễn trò hay không, tôi vẫn có thể nhìn ra. Về phần máy nghe trộm, chẳng phải được bán đầy trong chợ đêm sao? Có gì đáng ngạc nhiên đâu?” Thương Sùng hồ hững liếc cô một cái, một tay giữ lái, một tay tựa lên cửa kính xe chống đầu.

“Vậy anh có thể đảm bảo máy nghe trộm sẽ không bị người phụ nữ kia phát hiện chứ?”

“Chỗ tôi giải, có chết cô ta cũng chẳng tra ra được. Sở Niệm, em quá coi thường tôi rồi.”

“Chúng ta như nhau.”

Sở Niệm hừ lạnh một tiếng, ngừng một giây hỏi tiếp: “Coi như đúng theo anh nói, anh đã khiến cô ta gỡ bỏ lòng phòng bị, lại giải máy nghe trộm trên người cô ta. Vậy cuối cùng, sao còn lấy chiếc nhẫn đó ra hù cô ta?”

“Rất đơn giản, nếu tôi không làm như vậy, làm sao có thể dẫn dụ Lưu Dương ra?”

“Có ý gì?”

Không phải nói là Đinh Nhiên đẩy Phùng Tư Vân vào trong hồ bơi sao? Lưu Dương chỉ là không cứu Phùng Tư Vân mà thôi, hơn nữa bởi vì tình cảm mà Lưu Dương giúp đỡ Đinh Nhiên giấu xác của Phùng Tư Vân đi. Nếu nói muốn tìm ra hung thủ thật sự đã sát hại Phùng Tư Vân, thì chỉ có Đinh Nhiên, Lưu Dương quá lắm chỉ coi là đồng lõa thôi.

Suy nghĩ bình thường phải là dùng Lưu Dương dẫn dụ Đinh Nhiên ra, nhưng Thương Sùng lại làm ngược lại, điều này làm cho Sở Niệm có chút hồ đồ rồi.

“Không phải tôi vừa nói trên người Đinh Nhiên có mùi rất kỳ quái sao? Nếu như tôi đoán không nhầm thì cô ta đang dùng nước hoa che giấu mùi hôi thối trên người, mùi hôi thối đó cực kỳ giống với mùi thi thể rửa nát Hơn nữa, lúc tôi và cô ta nói chuyện, phát hiện ấn đường cô ta biến thành màu đen, rất giống như dính phải vật gì dơ bẩn. Dùng chiếc nhẫn đó cũng vì thấy có chuyện kỳ quặc, mà trong lúc này, vấn đề xuất hiện hẳn là ở trên người Lưu Dương.” Thương Sùng đảo tròn tay lái, lái xe vào chung cư.

“Cho nên anh dùng chiếc nhẫn kia để hù dọa Đinh Nhiên, khiến cô ta nghĩ là Phùng Tư Vân đang ngồi ở trong xe à?” Lời của anh làm cho nổi bản khoăn trong lòng Sở Niệm được giải tỏa không ít, chỉ là.....

“Sao anh có thể xác định mùi trên người Đinh Nhiên là thi thối? Sao anh lại nhìn ra được ấn đường của Đinh Nhiên biến thành màu đen?”

Quý là linh hồn, bọn họ có năng lực tự chủ để người khác thấy hoặc là không thấy. Cho nên lúc Thương Sùng nhìn được Phùng Tư Vân, Sở Niệm cũng không nghĩ nhiều. Nhưng ấn đường biến thành màu đen lại là vấn đề về tướng mạo, những thầy bói nông cạn chưa chắc đã nhìn ra được, huống chi là người bình thường như Thương Sùng.

Lần này Thương Sùng không trả lời ngay câu hỏi của cô, dưới ánh nhìn chăm chăm của cô, về mặt thành thoi đỗ xe, mở cửa xe đi xuống.

Sở Niệm sững sờ, vội vàng đóng cửa xe đuổi theo. Đáng tiếc, chân trái vấp vào chân phải, còn chưa chạy được vài bước, cả người cô liền mất trọng tâm ngã dúi dụi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 37: Chó cưng

Thương Sùng xoay người, bước nhanh tới, tay mát lạnh lệ đỡ cô vào trong ngực.

Cúi đầu nhìn Sở Niệm ở trong ngực, trong đôi mắt Thương Sùng chột lóe qua rất nhiều tâm tình. Chỉ là lúc cô ngẩng đầu lên nhìn anh, về mặt anh lại nhanh chóng biến thành trêu chọc, nhún mày đẹp, nói: “Chạy vội như vậy làm gì? Tôi cũng đâu nhốt em ở bên ngoài chứ.”

Sở Niệm tức giận trợn mắt liếc anh một cái, đáp trả: “Anh còn không biết xấu hổ mà nói nữa, nếu không phải do anh nói một nửa, tôi có thể suýt chút nữa ngã xuống sao!”

Thương Sùng cong cong khóe môi, nhìn cô một hồi lâu, mới xoay người dùng chìa khóa mở cửa nhà. Cởi áo vest ra tùy ý ném vào một góc trên ghế sofa, ngồi trên sofa điều chỉnh một tư thế thoải mái, lúc này mới dùng ánh mắt ý bảo Sở Niệm ngồi ở đối diện mình.

Sở Niệm mím chặt môi, hai mắt nhìn chăm chăm anh, hỏi: “Bây giờ có thể nói chưa?”

“Hôm qua không phải tôi đã nói với em là trước kia tôi từng đi lính sao?”

“Vậy thì sao?” Tham gia quân ngũ chỉ có thể chứng tỏ thân thủ tốt, cô chưa từng nghe qua tham gia quân ngũ còn có thể làm chó nghiệp vụ hay là gây thân cả.

“Khi đó gặp chuyện còn kinh khủng hơn cả hiện tại, vì để phòng ngừa ngộ nhỡ, tôi liền học qua vài thứ từ một ông lão ở trong núi. Mặc dù bản lĩnh còn kém em, nhưng đối phó với vài tên quỷ nhỏ thì vẫn là dư dả.”

Về mặt Thương Sùng rất ổn định, lời nói cũng không có sơ hở, một câu trả lời đơn giản đã khơi thông vấn đề trước đó của Sở Niệm. Nếu anh nói là sự thật, có thể người thấy mùi thì thối cũng đúng thôi.

Cúi đầu suy tư hồi lâu, Sở Niệm liền hỏi ra sự nghi ngờ lớn nhất ở trong lòng: “Được, chúng ta tạm thời bỏ qua việc đó của anh. Hiện tại tôi chỉ muốn biết, làm sao anh lại nghĩ là mùi thì thối đó ở trên người Đinh Nhiên sẽ liên quan đến Lưu Dương chứ? Có lẽ cô ta nhiễm mùi đó từ nơi khác, đây là điều có thể mà.”

“Cho nên, trước đó tôi chỉ nói là suy đoán mà thôi, cũng đâu có nói là chắc chắn, không phải sao?” Thương Sùng cười cười, rất là vô tội nhún hai vai, xòe hai bàn tay ra.

“Lại nói, Sở Niệm à, em không hề phát hiện ra là sự chú ý của mình luôn đặt sai chỗ sao?”

“Có ý gì?”

“Từ lúc gặp Đinh Nhiên, lực chú ý của em luôn đặt ở trên người tôi. Em không có suy nghĩ xem tiếp theo chúng ta cần phải làm gì, ngược lại cứ hoài nghi người bên cạnh mình suốt.”

“Tôi không có hoài nghi, chỉ là trên người anh có rất nhiều bí ẩn mà tôi không nghĩ ra mà thôi. Lại nói”

Sở Niệm chu cái miệng nhỏ nhắn, học bộ dạng của Thương Sùng, nhún hai vai, bắt đầu dĩ chóp chóp hai mắt, đáp: “Chuyện kể tiếp, anh đều nghĩ xong rồi. Tôi còn nghĩ nữa, có hữu dụng không?”

Thương Sùng thấy cô như vậy thì rất buồn cười, giả bộ bắt đầu đi lắc đầu với cô. Đứng dậy lên tầng cầm máy tính xách tay xuống, ngồi ở bên cạnh Sở Niệm.

Ngón tay thon dài thoăn thoắt gõ ra một hàng chữ ở trên máy tính, thấy cột tải chạy đến một trăm phần trăm, liền gác chéo hai chân, dựa vào lưng ghế sofa.

Sở Niệm không hiểu anh hành động như vậy là muốn biểu đạt cái gì, nhúu mày nhìn chăm chăm máy tính.

Đó là một đoạn ghi âm, là cuộc gọi mà Đinh Nhiên cuống quýt chạy vào chung cư, về đến nhà liền gọi đi.— Đinh Nhiên giống như là sợ hãi khóc thút thít

trong điện thoại, ngoại trừ nói chuyện tối hôm nay với đầu dây bên kia, trong miệng còn liên tục lẩm bẩm 'Cô ta trở về tìm em báo thù' gì gì đó.

Phần lớn thời gian đều là Đinh Nhiên lẩm bẩm, Sở Niệm nghe mà có chút phiền lòng. Nâng tay xoa xoa huyệt thái dương, nhìn nhìn Thương Sùng liên tục im lặng, cô hít một hơi thật sâu, tiếp tục nghe.

Có lẽ là do Đinh Nhiên cứ khóc thút thít và lẩm bẩm linh tinh đã khiến người bên kia có chút bức bối rồi. Cho nên, trong lúc người phụ nữ kia không ngừng nức nở, đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói của đàn ông.

Tiếng nói đó nghe cũng không tệ lắm, trong trẻo nhưng không lỗ mãng. Nếu như không phải giữa các câu của gã ta để lộ ra vẻ âm trầm, Sở Niệm nhất định cho rằng người nam ở đầu dây bên kia giống như là ánh mặt trời.

Nghiêng đầu nhìn Thương Sùng một cái, Sở Niệm lặng lẽ dùng khẩu hình hỏi ra hai chữ “Luru Dương?” à.

Thương Sùng gật đầu nhẹ, toàn thân buông lỏng dựa vào ghế sofa, giật giật cái cổ.

Bên trong máy ghi âm tiếp tục cuộc đối thoại, Đinh Nhiên vẫn giống như bệnh nhân tâm thần nhấc đi nhấc lại, Luru Dương thì vẫn im lặng, chỉ là thỉnh thoảng sẽ ‘ừ’ vài tiếng, giống như là có lệ đáp.

Cuối cùng, dưới sự đòi hỏi kiên trì của Đinh Nhiên, Luru Dương mới nói tối mai sẽ đến và gặp cô ta. Sau đó tùy tiện nói vài câu an ủi, Luru Dương liền tắt điện thoại.

Thương Sùng tắt máy vì tính, nhìn về phía Sở Niệm đang nhú chặt mày, liền hỏi: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Mặc dù giọng của Luru Dương khá âm trầm, nhưng hình như không có gì bất thường.”

“Điều này, ngày mai chúng ta qua đó sẽ có đáp án ngay.”

“Nhưng mà thời gian của Phùng Tư Vân đã không còn nhiều nữa, chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ như vậy, còn thích hợp sao?” Tiết tấu của Thương Sùng rất chậm, Sở Niệm rõ ràng rất không quen. =Nếu như vào lúc bình thường, cô cũng có thể kiên nhẫn chờ thời cơ. Thế nhưng, tình huống hiện tại thì khác hẳn.

Bộ dạng Thương Sùng vẫn như cũ, đầu tiên là hờ hững nhìn cô một cái, sau đó mới chậm rãi phun ra mấy chữ: “Phùng Tư Vân ở trong bùa trừ hồn của em, lát nữa em có thể kiểm tra tình hình của cô ấy một chút.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó chờ tối mai chúng ta sẽ đi gặp tên Luru Dương kia.”

Đi gặp? Sở Niệm tròn trắng mắt, nói: “Anh sẽ không để tôi trốn ở trong xe giả vờ làm Phùng Tư Vân nữa chứ? Theo như lời anh nói lúc trước, mùi hôi thối trên người Đinh Nhiên là lây nhiễm từ chỗ Luru Dương, vậy anh cảm thấy Luru Dương sẽ sợ Phùng Tư Vân tìm mình báo thù sao?”

“Tôi chưa nói sẽ để em tiếp tục ở lại trong xe, cũng chưa nói tối mai chúng ta sẽ làm giống như đêm hôm nay mà, đúng không?” Thương Sùng nhếch nhếch khóe môi, trong đôi mắt đen như mực tràn đầy tính toán tự tin.

Sở Niệm mất kiên nhẫn, nhú mày nhìn chằm chằm anh, hỏi tiếp: “Anh có thể nói hết trong một lần được không? Lúc nào cũng khiến trái tim tôi lơ lửng, có phải anh cảm thấy chơi rất vui hay không? Rất thỏa mãn à?”

“Đúng là có chút thú vị.”

Thương Sùng không chút kiêng nể cười cười, giành trước khi Sở Niệm gầm thét, nói tiếp: “Thật ra chỉ cần em tinh tâm suy ngẫm là có thể biết được kế hoạch của tôi, hiện tại em chưa nghĩ ra, cũng chỉ vì sự bức bối làm cho em phân tâm mà thôi.”

“Đó không phải là do anh à! Trước kia, lúc chưa có anh, tôi cũng chưa từng thấy bản thân như thế này Với cả anh coi tôi là con giun trong bụng anh à? Anh nháy mắt một cái là tôi có thể hiểu rõ anh đang suy nghĩ gì sao?” Sở Niệm cực kỳ khó chịu một tiếng.

Vừa mới bắt đầu, Sở Niệm còn cho là mình là người không chế chuyện này. Nhưng mà về sau, cô lại phát hiện mình rút khỏi vị trí người không chế, mà kẻ leo lên còn đạp mình xuống dưới chính là Thương Sùng.

Ở giữa, chính mình ốm ờ, cũng tùy anh. Chỉ là, hiện tại sao cô cứ có cảm giác Thương Sùng là ông chủ cầm cục xương, không ngừng trêu chọc chó cưng của mình. Đáng ghét hơn chính là con chó cưng đó không phải là Đinh Nhiên, cũng không phải là Luru Dương, mà là Sở Niệm cô chứ.

Cô không muốn làm thú cưng, càng không muốn làm chó, không muốn cắn cục xương đó, nhưng lại hết cách rồi.

Chuyện phát triển đến tình trạng bây giờ, cô mới giật mình phát hiện tất cả quyền chủ đạo đều ở trong tay Thương Sùng, cô không hề có chút năng lực chống cự nào.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cường Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 38: Điều tra chi tiết

Đáng ghét!

Trong lòng buồn bực, đương nhiên giọng nói và động tác cũng sẽ thô lỗ một chút. Sở Niệm thấy Thương Sùng chỉ nhìn mình chăm chăm mà không nói gì, dứt khoát dùng chân đá đá anh.

“Này, nói chuyện đi.”

Thương Sùng liếc nhìn dấu chân trên ống quần, trên mặt chẳng những không có vẻ tức giận mà ngược lại còn có chút sung sướng lạ thường. Tay chống đầu, liếc xéo cô, hỏi: “Phát tiết xong rồi chứ?”

Sở Niệm lười phải trả lời vấn đề ngu ngốc này, liền chuyển đề tài: “Anh hãy nói gọn gàng dứt khoát cho tôi biết, tiếp theo anh định làm gì hả?”

“Nói là tối mai đi gặp Lưu Dương, về phần Đinh Nhiên.....”

“Thì sao?”

“Em hẳn là có vài tên tiểu quỷ chứ?”

Bình thường người trừ ma sẽ có mấy tên quỷ sai, chính là những tiểu quỷ vô hại, không muốn đầu thai để giúp hỗ trợ thăm dò tin tức xung quanh.

Sở Niệm sợ run mấy giây, không nghĩ tới Thương Sùng sẽ hỏi mình vấn đề này. Theo bản năng gật gật đầu, thành thật trả lời: “Có ba bốn tên.”

“Vậy em phải vất vả chút rồi, kêu bọn nó đi gặp Đinh Nhiên đi.” Ánh mắt Thương Sùng đầy hút hồn, vẻ mặt rất là tà mị.

Sở Niệm không nghĩ tới người này còn có một mặt tà ác như thế, phải biết rằng sai khiến tiểu quỷ đi hù dọa người sống, đây chính là việc làm tổn hại âm đức. Hơn nữa, tối hôm nay Đinh Nhiên đã bị hù dọa khi nhìn thấy chiếc nhẫn của Phùng Tư Vân rồi, lại để cô ta gặp mấy tiểu quỷ thì không dọa chết cô ta à.

“Anh muốn hù chết cô ta à?” Cho dù trong lòng cô cũng rất muốn làm như vậy, nhưng cô vẫn thấy hơi không ổn. — Ngộ nhờ thật sự hù chết người phụ nữ kia, vậy chẳng phải bọn họ đã bận bịu một phen vô ích rồi hả?

“Em cứ làm theo lời tôi nói là được, tố chất tâm lý của Đinh Nhiên còn mạnh hơn em đấy.” Vuốt vuốt nếp nhăn trên áo somi, Thương Sùng đứng lên, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, lại ẩn chứa mười phần trêu chọc.

Thấy Sở Niệm chu môi, nhưng không từ chối, anh liền xoay người đi lên lầu.

“Này, hiện tại anh muốn làm gì hả?” Sở Niệm thấy anh phải đi, vội vàng gọi anh lại.

Thương Sùng quay đầu lại, giờ đồng hồ trên cổ tay lên, chỉ là quay mặt đồng hồ về phía Sở Niệm, nói: “Từ hôm qua tới giờ tôi còn chưa được nghỉ ngơi, ngoại trừ ngủ, còn có thể làm gì.”

“Vậy tôi thì sao?”

“Em ư? Làm xong chuyện tôi vừa nói cũng đi nghỉ ngơi đi. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Sở Niệm càng ngày càng không hiểu nổi người đàn ông kia rồi.

“Chỉ là nếu em cảm thấy cô đơn, muốn ngủ với tôi, tôi sẽ không để ý.” Thương Sùng cong khóe miệng, lần đầu khuôn mặt tuấn lãng xuất hiện vẻ mê hoặc.

Tìm Sở Niệm ngừng một giây, sau đó nhanh chóng lắc lắc đầu. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là tức giận hay là gì mà đỏ rực trong nháy mắt.

“Anh không ngại, tôi ngại đó! Mau đi ngủ đi, đừng ở đây cản trở tôi.”

Thương Sùng cười khẽ vài tiếng, cũng không ở lại trêu chọc cô nữa. Nói câu ngủ ngon, xoay người liền đi lên lầu.

Cho đến khi nghe tiếng đóng cửa từ trên tầng truyền xuống, Sở Niệm mới dám thở mạnh. Vừa rồi, ngay vừa rồi mình suýt chút nữa bị người đàn ông kia mê hoặc rồi. May mắn bản thân thấy trong mắt anh nồng đậm trêu chọc, bằng không, chính mình tự làm bẽ mặt luôn.

Trong đầu vang lên câu nói cuối cùng kia, mặt Sở Niệm không tự chủ được càng đỏ thêm. Cảm cốc nước đặt ở trên bàn, mạnh mẽ uống vài ngụm, thật

vất vả mới khiến tim không còn đập nhanh nữa, mới tắt toàn bộ đèn trong phòng khách đi. Từ trong túi xách lấy mấy tờ bùa chiếu hồn ra. Vài tên tiểu quỷ nghe thấy Sở Niệm gọi, nhanh chóng chạy tới.

“Chị hai, có chuyện gì cần chúng tôi làm sao?” Quý mập nam cầm đầu là lão quỷ, rất biết nhìn mặt mà nói chuyện. Mặt mày Sở Niệm âm u, rõ ràng là đang tức giận. Nó cũng không muốn hồ đồ mà chạm phải vảy ngược của bà cô trẻ này, cho nên rất là cung kính hỏi.

“Đi hù dọa một người giúp tôi, thuận tiện điều tra hai chuyện cho tôi.”

Sở Niệm ngẩng đầu nhìn ba con quỷ này, nói sơ qua địa chỉ và tướng mạo của Đinh Nhiên.

“Bọn mi hù dọa cô ta xong, thuận tiện quan sát xem cô ta có nói thêm gì hay không. Nếu nói thì quay về nhắc lại đầy đủ cho tôi.”

“Biết rồi.” Quý mập suy nghĩ một chút, chần chừ hỏi: “Vay hai chuyện...”

“Chuyện thứ nhất, tra cho tôi chút thông tin về người đàn ông tên là Luru Dương. Hình chụp ở đây, tôi muốn biết rốt cuộc hiện tại gã ta là người hay là quỷ.”

Quý mập nhận lấy bức ảnh trong tay Sở Niệm, đảo đảo con mắt trắng dã, xoay người gọi quỷ nam gầy tong teo ở đằng sau. Quỷ gầy nhìn nhìn Sở Niệm, thấy cô không có lên tiếng. Dùng cái mũi nhọn ngửi ngửi trên tấm ảnh một cái, sau đó vò bức ảnh thành một bó, bỏ vào miệng nuốt.

Sau khi tiêu hóa hết bức ảnh, quỷ gầy mới hướng về phía quý mập gật gật cái đầu dẹt của mình.

Quý mập ừ một tiếng, xem như đáp lại, khom người, nhìn về phía Sở Niệm, hỏi: “Chị hai, vậy chuyện thứ hai là gì?”

Lần này Sở Niệm không hề mở miệng ngay, tựa vào ghế sofa, bắt chéo hai chân. Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn gõ nhẹ tiếng được tiếng không lên tay vịn sofa. Giống như đang do dự hoặc như đang suy tư, chỉ là nhìn thoáng qua cầu thang lên tầng hai.

Quý mập gật gật miệng, cúi đầu xuống không ngừng suy đoán ý tưởng của cô. Tinh cò bắt được ánh mắt của Sở Niệm, nó hậm hực mở miệng hỏi: “Chị hai, có phải ngài muốn chúng tôi điều tra thêm về người đàn ông ở trên tầng kia không?”

Quý lâu lẳng có thể thông qua mùi trong không khí để nhận ra rất nhiều thứ, tự nhiên cũng có thể nhận ra trong căn phòng này không chỉ có mình Sở Niệm.

Chỉ là trên thân người đàn ông đó có mùi rất kỳ quái.....Quý mập đảo tròn mắt, do dự một chút cũng không nói câu kia ra.

Sở Niệm im lặng hồi lâu, đáp: “Đi điều tra thêm về lai lịch của anh ta cho tôi, anh ta biết một chút về trừ ma, bọn mi không nên tiến vào thân thể của anh ta.”

Quý mập gật gật đầu, đáp: “Đã biết.”

“Chuyện thứ hai có thể làm sau, làm chuyện tôi vừa nói trước đi, trước bình minh phải báo cáo tin tức cho tôi.”

“Chúng tôi hiểu rồi.” Quý mập gật đầu đáp, khom thân hình mập mạp, nghiêng đầu báo cho hai tên tiểu quỷ đứng ở đằng sau biết, xoay người tập thể, biến mất ở trong phòng khách.

Còn ngồi trên sofa, Sở Niệm cũng không lập tức đứng dậy rời đi, ngồi im lặng trong chốc lát mới châm lửa đốt mấy tờ bùa chiếu hồn kia. Đi về phía phòng bếp, pha cho mình một ly cafe, lúc này mới chậm chạp lên lầu, vào phòng mình.

Nghe thấy tiếng đóng cửa và tiếng tivi từ phòng cách vách truyền đến, vẫn ngồi ở trên ghế dựa không hề nghỉ ngơi, Thương Sùng mới phát tay hạ kết giới quanh mình.

“Chủ nhân, cô nhóc kia lại kêu vài tiểu quỷ đi điều tra lai lịch của ngài, thật sự là không biết điều mà.” Mở miệng nói chuyện đúng là Tiểu Hắc không hề xuất hiện suốt một ngày, rất rõ ràng, cuộc đối thoại vừa rồi của Sở Niệm và những quỷ hồn kia đã bị nó và Thương Sùng nghe rõ ràng rành mạch.

Tiểu Hắc thật lòng cảm thấy cô nhóc Sở Niệm kia có phần không phân biệt được thị phi, chủ nhân đã giúp cô ấy khắp nơi, vậy mà cô ấy còn như vậy!

“Nếu như đổi lại là mi, mi cũng có thể làm như vậy, không cần để ý gì cả.” Thương Sùng rất hồ hững nhếch môi, trong đôi mắt đỏ chứa đựng ý cười thâm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 39: Trò chơi vừa mới bắt đầu

Nếu như cô đã muốn tra rõ lý lịch của anh, vậy anh sẽ làm cho cô một cái lý lịch thật tốt. Nhớ tới hôm nay mình và cô nhóc kia làm những chuyện như vậy, tâm tình anh rất vui vẻ.

Tiểu Hắc chớp chớp đôi mắt mèo màu rằm nắng, cười như tên trộm, nói: “Chủ nhân, xem ra hôm nay tâm tình của ngài rất tốt.”

Thương Sùng liếc nó một cái, lắc lắc cái ly chân dài trong tay, hồ hững hờ: “Muốn nói cái gì?”

“Tiểu Hắc sẽ không tự suy đoán tâm tư của chủ nhân, chẳng qua là cảm thấy trạng thái hiện tại của chủ nhân và cô nhóc kia thoạt nhìn còn tốt hơn trước rất nhiều. Tự đáy lòng Tiểu Hắc thấy mừng thay cho chủ nhân.” Tiểu Hắc nói là thật, mấy năm nay nó đi theo bên cạnh Thương Sùng, rất ít khi thấy nụ cười của anh. Coi như bỏ qua thế ước quan hệ chủ tớ giữa nó và Thương Sùng, nó cũng thật lòng hy vọng người đàn ông trước mắt này có thể sống vui vẻ một chút.

“Sau đó thì sao?”

“Hắc hắc, Tiểu Hắc cảm thấy chủ nhân có thể rèn sắt khi còn nóng, mượn cơ hội hiện tại này tiến lên một bước với cô ấy. Nói như vậy, chẳng những có thể hoàn thành tâm nguyện của chủ nhân, mà còn khiến chủ nhân luôn vui vẻ giống như bây giờ.”

Thương Sùng cười cười, đứng dậy bước đến trước cửa sổ. Ánh trăng chiếu vào người anh, kéo rộng bóng anh trên mặt đất. Ngửa đầu một hơi uống cạn chất lỏng màu đỏ trong chén, mới chậm rãi mở miệng: “Không vội, trò chơi vừa mới bắt đầu mà thôi.”

...

Ngày hôm sau, lúc Sở Niệm tỉnh lại thì mặt trời đã sắp lặn rồi. Xoa xoa huyết thái dương đau nhức vì thức đêm, cô ngồi dậy tựa vào thành giường.

Đêm qua đội quỷ mập trở về đã gần sáu giờ sáng rồi. Thời gian không nhiều lắm, quỷ mập liền chọn điểm quan trọng báo cáo cho Sở Niệm.

Đình Nhiên bị quỷ mập dọa sợ, kêu cha gọi mẹ cũng chưa khai được gì đã ngắt đi. Chỉ là quỷ mập phát hiện ra mùi trên người Đình Nhiên rất khác thường. Điểm này giống hệt như Thương Sùng đã nói lúc trước.

Quỷ gầy cũng đi thăm dò Lưu Dương một phen, nhưng nó phát hiện Lưu Dương giống như có thể trông thấy nó, cho nên không có chờ lâu liền chuẩn mất. Quỷ gầy chỉ nói cho quỷ mập là trên người Lưu Dương có mùi xác thối rất nặng, toàn thân không có nửa điểm nhân khí.

Quỷ mập rất cẩn thận, không có nói ra suy nghĩ của mình với Sở Niệm. Sở Niệm cũng không ép nó, cho nó ba tờ thái tước, rồi để nó rời đi.

Giăng co một buổi tối, manh mối lại giống hệt như Thương Sùng đã phán đoán. Điều này khiến Sở Niệm không khỏi cảm thấy bức bối trong lòng. Đứng dậy đi vào phòng vệ sinh tắm rửa, tùy tiện chọn một bộ quần áo ngủ từ trong tủ quần áo ra mặc vào rồi đi xuống tầng.

Cô không nghĩ tới Thương Sùng sẽ ở nhà, còn ngồi trên ghế sofa dưới tầng xem ti vi, Thương Sùng cũng không ngờ cô nhóc này lại mặc đồ ngủ xuống tầng.

Tóc cô ướt nhẹp vén sang một bên, lông mi thật dài tạo thành bóng mờ đẹp mắt ở mí mắt cô. Cái miệng nhỏ nhắn phồng hơi nhếch lên, da thịt trắng nõn phối hợp với bộ quần áo sợi cotton màu xanh lam, làm cho cô cực kỳ giống một cô búp bê Barbie hoàn mỹ và tinh xảo.

Thương Sùng không khống chế được giật giật cổ họng, lúc đối diện với ánh mắt của Sở Niệm, mới miễn cưỡng ra vẻ điềm nhiên như không có việc gì, xoay đầu lại.

Sở Niệm thấy bộ dạng đó của anh, cũng rất lúng túng kéo vạt áo, lại vuốt vuốt mái tóc còn ướt nhẹp của mình, xác định không nhỏ nước nữa, mới từ từ đi vào phòng bếp lấy bình sữa. Dáng vẻ trông như thoải mái, nhưng giọng nói vẫn hơi run rẩy: “Sao hôm nay anh không ra ngoài à?”

Quay lưng về phía cô, Thương Sùng không hề quay đầu, trong tay vẫn cầm điều khiển từ xa, giọng thờ ơ khiến Sở Niệm hơi khó chịu: “Sao vậy? Em rất muốn tôi đi ra ngoài à?”

Sở Niệm chép miệng, nói: “Anh biết tôi không có ý đó mà.”

Lần này hay rồi, người ta dứt khoát không để ý đến mình, Sở Niệm thật không nghĩ ra mình đã làm gì chọc phải người đàn ông có tính khí thất thường này. Cực kỳ khó chịu chép chép cái miệng nhỏ nhắn, cầm cốc sữa chuẩn bị lên lầu.

Chỉ là đi chưa được mấy bước, người đàn ông ngồi trên ghế sofa liền mở miệng: “Đội chút.”

Sở Niệm cho là anh sẽ nói cái gì để nghe một chút liền toét miệng, mặt mũi tràn đầy tươi cười xoay người, hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

“Ăn nhiều một chút, lúc mười rưỡi chúng ta sẽ xuất phát.” Người đàn ông trên ghế sofa kia cũng chẳng thèm nâng mí mắt lên nhìn cô, chỉ quăng ra một câu khá thờ ơ.

“... Biết rồi.” Sở Niệm hơi thất vọng, rậm rì vài câu, lại nhìn chằm chằm gò má của anh trong chốc lát, liền xoay người lên lầu.

...

Mười giờ hai mươi phút đêm, bên ngoài cổng chung cư Cẩm Viên.

Thương Sùng và Sở Niệm đến trước thời gian đã định, còn tắt đèn ngồi ở trong xe. Thương Sùng vẫn là đáng vẻ cũ, ngả ghế về sau, tìm tư thế thoải mái dựa vào đệm ghế Chi là làm khó Sở Niệm ngồi ở bên cạnh rồi.

Ừc ừc.....

Hai tay gối ở sau gáy, Thương Sùng giật giật lỗ tai, khoe mắt hơi nâng nhìn Sở Niệm đang dùng hai tay che bụng, vẻ mặt lúng túng, lười biếng hỏi: “Đói bụng à?”

Sở Niệm có chút lúng túng, cúi đầu xuống, vuốt vuốt cái bụng đã dẹp lép, khe ừ một tiếng. Từ lúc tỉnh lại đến bây giờ, chỉ uống một chai sữa, cô có thể không đói sao.

Thương Sùng hơi bất đắc dĩ, nhưng thấy là lần đầu cô thuận theo như thế, cũng chẳng thể trách cứ gì. May mà anh đã sớm chuẩn bị chút đồ ăn cho cô. Hất cằm lên chỉ chỉ đằng trước Sở Niệm, nói: “Bên trong có hai cái bánh ngọt, đói bụng thì ăn trước đi.”

Sở Niệm sừng sốt một lúc, mở ngăn đồ phía trước xe ra, lấy một cái bánh hoa sen ra, nấn nấn. Rất mềm, hẳn là mới ra lò hôm nay.

Lại nhìn người đàn ông bên cạnh, mới vừa mở miệng túi, chuẩn bị lấy ăn thì như là nghĩ tới điều gì, lại dùng khuỷu tay đụng đụng Thương Sùng.

“Anh có muốn ăn một chút không?”

Thương Sùng lắc lắc đầu, hai mắt vẫn nhắm như cũ.

“Vậy tôi ăn nhé?” Sở Niệm thấy anh như vậy, cũng không nói thêm gì, bắt đầu ăn.

Trước kia ăn bánh ngọt, bản thân cảm thấy không có hương vị hoặc là ngọt làm cho cô muốn nôn. Nhưng lúc này đây, cô lại phát hiện bánh hoa sen này còn ngon hơn nhiều so với thịt cá.

Đói bụng, mình chỉ là đói bụng mà thôi. Sở Niệm nói thầm trong lòng, cô cảm giác được trong lòng mình giống như sinh ra thứ gì đó, xa lạ làm cho cô hơi bối rối. Cô không biết nên xử lý cảm giác này như thế nào, chỉ có thể ở trong lòng dùng đủ lý do để lừa gạt mình.

Song, chỉ có thể nói nhất tâm nhị dụng (một mình muốn làm hai việc) thật sự không phải là điểm mạnh của cô.---= Còn chưa ăn hết một cái bánh, Sở Niệm liền bị nó làm cho nghẹn rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ho khan dữ dội một trận.

Cho tới bây giờ, cô không nghĩ là mình sẽ mất mặt thế này, cho dù cô bất được quỷ, túm được yêu ma, nhưng cô thật sự không thể tự thông khí quản của mình. Mắt thấy mình ho khan đến trào nước mắt, Sở Niệm thật sự rất muốn đào cái hang chui vào rồi chôn mình luôn.

Lúc này, một chai nước khoáng vừa được mở nắp đưa đến trước mặt cô. Sau lưng cô còn có một bầy tay to mà lạnh như băng đang vỗ nhẹ, muốn làm cho cô thoải mái một chút.

Hai mắt Sở Niệm nhắm lại nhìn Thương Sùng, nhận lấy chai nước trong tay anh rồi tu ừng ực. Cảm giác khí quản thoải mái rất nhiều, lúc này mới nói cảm ơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 40: Giao chiến chính diện

Thương Sùng nhú mày, rút bàn tay về, trên mặt cũng không còn vẻ quan tâm vừa rồi, ngược lại còn trầm xuống.

“Ăn một cái bánh mà còn sặc thành như vậy, tôi thật hoài nghi làm sao mà em có thể lớn lên được.”

Sở Niệm nhìn anh, hỏi: “Anh có ý gì?”

“Ý nói là em chẳng biết tự chăm sóc mình một chút nào cả.” Thương Sùng không thích bộ dạng này của cô, luôn bất cẩn, sơ ý như vậy! Vừa mới trông thấy cô ho nhiều như thế, bản thân anh cũng thấy hoảng.

Anh có thể chịu được cô thích đùa, thích náo, cũng có thể chịu được cô nhất thời mềm lòng, đụng phải nhiều chuyện liên tiếp. Nhưng là, anh không chịu được cô cứ không biết chăm sóc bản thân như thế!

Sở Niệm không hiểu, mình chỉ bị sặc một chút, cô còn chẳng thấy sao mà người đàn ông này làm chi vậy. Nhìn ánh mắt anh lạnh lùng đến đóng băng được, cô nhú chặt mày, định tranh cãi vài câu với anh giống như trước, nhưng cuối cùng vẫn mím chặt miệng, xoay đầu đi.

Bên trong xe yên tĩnh đến không thở nổi, Sở Niệm cũng không còn tâm trạng ăn bánh nữa. Dựa vào lưng ghế ngồi, mờ mịt nhìn vầng trăng sáng trên trời.

Thương Sùng nâng tay xoa xoa huyết thái dương đau nhức, lặng lẽ thở dài. Vừa rồi chính mình lại mất kiểm soát, cảm xúc của anh giống như đã nằm trong tay cô rồi.

Nghĩ đến bản thân lúc trước, anh chưa từng kiêng kỵ bất luận kẻ nào. Thế nhưng, hết lần này tới lần khác, từ đầu đến cuối chỉ có cô dễ dàng khiến anh rối loạn tâm thần.

Nhìn nhìn ánh trăng tròn vào sau đám mây đen, Thương Sùng ngồi ngay ngắn lại, nói: “Đừng nóng giận, đám người Lưu Dương đến đây.”

Sở Niệm ừ một tiếng, dùng tay ra sức vuốt vuốt khuôn mặt mình, giữ vững tinh thần nhìn về phía trước. Không thể không nói, Thương Sùng thật sự rất thần thông. Không đến năm phút sau, một chiếc Audi màu trắng dừng ở đối diện bọn họ. Bên trong xe bật đèn sáng, nếu ghé cạnh tài xế là Đinh Nhiên, thì chắc chắn trên ghế lái là Lưu Dương.

Lúc Sở Niệm đang do dự có nên xuống xe hay không, cô lại phát hiện người đàn ông trong xe đối diện đang nhìn về phía bọn họ. Bình thường mà nói, thời gian đã quá muộn, trong xe bọn họ lại không hề bật đèn, người bình thường hoàn toàn không thể phát hiện được trong xe bên này có người ngồi.

Ánh mắt Lưu Dương rõ ràng không phải là tìm kiếm vật gì đó trong bóng đêm, mà là đang nhìn thẳng vào bọn họ. Đây rõ ràng không hợp lẽ thường, chẳng lẽ tên Lưu Dương đó thật sự có vấn đề gì?

Sở Niệm nhìn phía trước, nói ra: “Hình như anh ta đã phát hiện ra chúng ta rồi.”

“Không phải là hình như, mà là chắc chắn.” Thương Sùng cười nhạt một chút, người đàn ông kia không có lái xe thẳng vào chung cư, mà là vừa khéo dừng ở đối diện bọn họ. Rất rõ ràng, anh ta là cố ý.

“Vậy chúng ta đi xuống chứ?”

Sở Niệm đeo ba lô lên, vừa định vươn tay mở cửa xe. Song còn chưa mở cửa, Thương Sùng liền mở miệng: “Trên người em có bùa khử mùi không?”

Sở Niệm suy nghĩ mấy giây, từ trong túi lấy một tờ bùa chú ra, đáp: “Có.”

“Đặt lá bùa ở trên người em, nếu Lưu Dương đã là hủ thi (thi thể thối nát) rồi, anh ta mà ngửi được mùi trên người em, nhất định sẽ chạy trốn ngay.”

Thương Sùng lại dùng khước mắt liếc ba lô của Sở Niệm một cái, nói tiếp: “Lát nữa em đừng vội dùng gậy hàng ma, không nên lộ ra thân phận quá sớm.”

“Được.”

“Còn nữa, lát nữa nhớ ở bên cạnh tôi. Em quan sát kỹ Lưu Dương, đừng mở miệng nói chuyện.”

“Biết rồi.”

Sở Niệm nhú mày, hỏi lại: “Vậy còn anh?”

“Loại bản lĩnh múa mép khua môi này đương nhiên là phải giao cho tôi rồi.” Thương Sùng nhìn chằm chằm Lưu Dương đứng đối diện, cười vô cùng khinh thường.

Nghe thấy anh tự chế nhạo bản thân như thế, Sở Niệm không nhịn nhếch khước môi lên. Lặng yên niệm khẩu quyết, đợi bùa chú hoàn toàn biến mất ở trên cánh tay cô, mới nhìn Thương Sùng.

Trong đôi mắt đen láy như hồ sâu của anh lấp lánh vài tia sáng, giống như một chú sư tử mạnh mẽ vận sức chờ hành động.--==--
ll,,,q,q,...uyuuud,,,oo,,,nn....Khí thể hiện ngang, hăng hái như vậy, cảm giác tự tin đó giống như phát ra từ trong lòng anh. Khí phách bá vương trời sinh, không hề làm màu, khiến người ta không tự chủ được cúi đầu tôn thần, cúi đầu ngưỡng mộ.

Chuyển mắt nhìn đám người Lưu Dương từ trong xe xuống ở đối diện, Sở Niệm cười lạnh một tiếng.

Giao chiến chính diện à? Cô thích!

Đối phương đã xuống xe, bọn họ không thể tiếp tục án binh bất động nữa. Thương Sùng rất dứt khoát, trực tiếp bật đèn trong xe lên, sau khi trao đổi ánh mắt với Sở Niệm, hai người trái phải xuống xe.

Hai người bước song song đến chỗ Lưu Dương và Đinh Nhiên, xung quanh tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của bọn họ ở trên đường nhựa.

Đinh Nhiên chính là đồ ngốc, đợi đến khi thấy rõ diện mạo của hai người, cô ta không nhịn được lên tiếng trước. Một tay kích động chỉ vào Thương Sùng đang bước thẳng đến, một tay túm chặt cánh tay Lưu Dương.

“Ngày hôm qua chính người đàn ông này đã cầm nhẫn của Phùng Tư Vân dọa em sợ, rồi tới đó em gặp phải trò đùa kia! Còn nữa, chính là người phụ nữ bên cạnh anh ta! Ngày hôm qua cứ đóng giả thành người phụ nữ ấy! Là bọn họ, chính là bọn họ!”

Thương Sùng và Sở Niệm đồng thời hừ lạnh một tiếng, không để ý tới cô ta. Ánh mắt cùng đặt trên người Lưu Dương vẫn đang mím môi không nói gì cả. Lúc này, dây xích trên cổ tay Sở Niệm liền phát ra tiếng leng keng.

Sở Niệm kinh hãi, lập tức nghĩ tới chỉ có mình cô nghe được tiếng kêu này, liền đứng bất động. Chỉ là ánh mắt đặt ở trên người Lưu Dương đã sâu thêm vài phần.

Dây xích cô đeo trên cổ tay, ở trong mắt người thường chỉ là một sợi dây chuyền bạc bình thường mà thôi. Kiểu cách dây chuyền rất đơn giản, một sợi dây bạc mềm có hai ba nụ hoa nhỏ trên mặt. Chỉ là trong nụ hoa đó có giấu một cái chuông nhỏ mà người thường không thể nhìn thấy, cũng là vật báu gia truyền của nhà họ Sở, dây xích truy hồn.

Dây xích truy hồn không có công dụng gì nhiều, vừa không thể làm bùa xua quỷ hàng ma, vừa không thể giúp Sở Niệm phòng thân. Nhưng sợi dây này có chỗ ưu việt là phát giác được bất kỳ loại quỷ quái có oán khí hoặc là toan tính thiệt hơi nồng đậm nào.

Tiếng chuông của nó chỉ có người của nhà họ Sở mới nghe thấy được, cho nên khi chuông truy hồn vang lên, trong lòng Sở Niệm đã có đáp án.

Cố ý bước sai đứng ở sau lưng Thương Sùng, Sở Niệm tinh tâm bắt đầu quan sát người đàn ông đứng ở trước mặt bọn họ.

Màu da anh ta trắng bệch, sống mũi thẳng tắp, mày rậm, con mắt sâu, thêm vài phần thanh tú so với ảnh chụp mà Sở Niệm đã xem lúc trước. Mặc trên người tây trang đen đồng bộ và áo sơ mi trắng, điều này làm cho anh ta trông khá nhã nhặn, trầm tĩnh.

Khác với Đinh Nhiên, trên người Lưu Dương không hề có mùi thi thể rữa nát, ngược lại còn có vị bạc hà nhàn nhạt. Nếu không phải vì trên trán anh ta có một mảng xanh đen như ấn như hiện, Sở Niệm nhất định sẽ không lấy anh ta liên tưởng với lời nói lúc trước của Thương Sùng.

Người già thường nói: Cái trán là để xem vận thế lúc ban đầu của một người, nếu cái trán ửng đỏ, chứng tỏ người đó có vận may phủ đầu. Nếu cái trán hiện xanh là bị ốm đau quần thân. Nếu cái trán hiện đen thì chính là lấy nhiễm vật âm tà.

Mà xanh đen lại là tổng hợp ốm đau và âm tà. Trán người nào xuất hiện màu sắc đó, phần lớn đều là vì ốm đau mà bỏ mạng, sau đó để cho yêu, ma vật thừa dịp xấu mà vào. Chẳng lẽ..... Chuyện này còn có điều kỳ bí gì?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.